col.(r) FLORIAN GÂRZ

GHIDUL SPIONULUI ROMÂN

- *România - un obiectiv atomic !*
- *Ceaușescu - un agent CIA sacrificat...*
- *Spionaj și sex total*
- *"Poliția politică" vine de la Apus*
- *Internet - arma invaziei SUA*

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

col.(r) Florian Gârz

GHIDUL SPIONULUI ROMÂN

Tainele unei vechi meserii

Editura OBIECTIV CRAIOVA

În memoria celor căzuți
pe fronturile "războiului tăcut"

Florian Gârz

NOTA EDITURII:

Editura "OBIECTIV" - Craiova nu are nimic în comun cu efemeridele publicații *"Obiectiv de Gorj"*, *"Obiectiv mehedințean"*, *"Obiectiv de Dâmbovița"*, *"Obiectiv"* de Brașov etc. Ele nu reprezintă altceva decât **furturi de proprietate intelectuală**, pentru care cei vinovați vor fi **sancționați de lege**.

Copyright:

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Tel/Fax: 051/418.943, 094.708.957
OP 8, CP 812 - Craiova

Tipărit la: PRINTEX S.R.L. Craiova
Tel.: 051/146.701
Tehnoredactare computerizată: Daniela Munteanu

ISBN: 973-99881-1-3

CUVÂNTUL EDITORULUI

"Încă un titlu-bombă!" - veți spune, mai mult ca sigur. *"Încă o carte-bombă!"* - punctăm noi.

"Ghidul spionului român" nu e numai un titlu de senzație. Este şi o carte demnă de *"Colecția Exploziv"*, aşa cum, de ani buni, ne-am obişnuit cititorii. Cititori care au înțeles repede că, nu **degeaba, editura noastră se numeşte "Obiectiv"** şi că **ceva *"exploziv"* poate fi şi *"obiectiv"***, nu senzațional cu orice preț...

În ce ne priveşte, ne-am convins, cu timpul, că **avem cititori extrem de inteligenți şi, mai ales, adevărați români**. Nu voi spune că sunt mai inteligenți decât ai "altora", cum o fac anumiți "academicieni" cu umor, dar un lucru este cert: **cititorii noştri sunt avizi de a cunoaşte ADEVĂRUL**, chiar dacă, inițial, au mai avut unele prejudecăți generate de o continuă şi (in)conştientă campanie antinațională post-decembristă. **Patrioți şi bine intenționați.** Lucru dovedit de sutele de taloane-comenzi şi scrisori de felicitare/propuneri primite, de reacția pozitivă a numeroase "nume grele" ale României acestui început de mileniu.

Mai rămâne, doar, să înțeleagă şi unii parveniți ai perioadei post-decembriste că, într-o asemenea tranziție spre dezastru, pe lângă faptul că sunt datori celor pe seama cărora s-au îmbogățit, **susținerea adevărului şi a imaginii României este mai importantă** decât sponsorizarea generoasă a unor concursuri de Miss, cu avantajele (sperate)de rigoare! Că unii nu pot avea bogăția lor materială dar speră într-o bogăție spirituală pe care nu şi-o pot permite la prețurile (obiectiv subiective) actuale, că în toate trebuie să existe şi o compensație. Un lucru pe care Mecena l-a înțeles foarte bine...

Mai trebuie să înțeleagă, apoi, şi cei care au (mai) rămas să se ocupe de comerțul cu o "marfă" extrem de fragilă: cartea. Că a te baza doar pe marii editori şi a-i neglija pe ceilalți (posibili viitori mari editori) înseamnă nu numai o greşeală de strategie economică dar şi a pune bazele unei dictaturi editoriale, cu grave consecințe ulterioare, nu numai pentru libertatea cuvântului dar şi pentru propria libertate şi existență... Că a accepta aşa-zişi "colegi" specializați în neseriozitate şi "țepe" înseamnă o greşală fatală pentru breaslă, pe care ar trebui să o evite şi editurile serioase.

Cartea nu este numai o "marfă". Este "hrana spirituală" a existenței unui popor, în cele mai grele momente sau perioade ale sale. O Nație rămasă fără cultură mai are un singur pas de făcut pentru a dispărea de pe scena Istoriei: să renunțe la limba națională! Iar o "cultură" anti-națională, berbece împotriva istoriei, valorilor naționale şi conştiinței de neam, duce la acelaşi lucru!

"Unii" încearcă să ne "învețe" că ideea de națiune e ceva periculos, că românii sunt proşti, leneşi, hoți, escroci, căzuți din copac şi, mai ales, nerecunoscători față de străinii care ne vor binele, vor să ne "civilizeze", să "intrăm în Europa"!

Noi vrem să demonstrăm, în mod obiectiv şi cu date concrete, nu numai că poporul român nu e mai rău decât alte popoare, ci, chiar, că este undeva în frunte, prin istoria sa de cel puțin 10.000 ani, motiv de a ne "bucura" de numeroase şicane şi "tălpi" bine puse. Ceea ce dovedeşte, pe lângă altele, că **în România, trădarea, nepăsarea criminală şi slugărnicia au ajuns deja un cancer național!**... Vreți o dovadă? Ei bine, am încercat, în nenumărate rânduri, să colaborăm şi să ne difuzăm cărțile prin rețeaua celor de la ***"Humanitas"*** şi, dacă până atunci mai avuseserăm îndoieli, discuția cu d-na Liiceanu (soția "marelui filosof") ne-a lămurit total: purtătorii numelui unor mari loje masonice din România şi Europa nu vor să *"difuzeze asemenea fantasmagorii"*! Adică, mândria de a fi român, în primul rând... Iar dacă în privința unora care îşi mai zic români (deşi mai au doar cetățenia şi le este, probabil, ruşine cu ea!) am mai avut speranțe, când a fost vorba de angajații unor firme străine speranța a fost minimă şi, s-a dovedit, pe bună dreptate...

Câți astfel de "români" există astăzi, nu e cazul să mai insist. Veți citi, în ***"Secretele Terrei - Istoria începe în Carpați"***, o listă interminabilă şi vă veți lămuri. Vă asigur că sunt, acolo, printre cele mai cunoscute nume şi firme din România! Oameni care se bat cu pumnul în piept că sunt mari patrioți, unii fiind chiar plătiți să fie...

Până una-alta, ca un preaviz şi pentru alții, voi aminti câteva ***"nume"*** **ale ideii de neseriorizate** (eufemism):

- **reclamă fără bani**: *"BERE Scorniceşti"* SA, *"Microcomputer Service"* SA (C-tin Mândruleanu), *"EXTENSIV"* SA (frații Nicu şi Eugen Mihăilescu - un an vechime!);
- **difuzori *"țepari"***: *"Calypso Press"* Bucureşti (soții Lupaşcu, celebri deja!) *"Danubius"* Călăraşi, *"Eliptic Press"* Timişoara, *"Ell Press"* Zalău, *"Oldan Press"* Cluj-Napoca (Bogdan Potra) ;
- **difuzori *"uituci"*** (neserioşi): *"Tinerama"* Botoşani, *"Comgis"* Focşani, AF *"Ştefan Georgică"* P. Neamț, *"Daniva Serv-Impex"* Bucureşti, *"Ioan & Dan"* Sibiu, *"Candy"* Iaşi, *"Andana"* Orşova, *"Dacia Traiană"* Sibiu, *"Samlibris"* Satu Mare, *"Orlescu"* Reşița, *"Libris"* Dr.Tr.Severin etc.

Aceste liste nu sunt decât o înşiruire de nume care au în spate o singură "calitate": NESERIOZITATEA. Unii, cu miliarde în cont, au vrut reclamă, s-au dat patrioți atunci dar au "uitat" (de 1-4 ani!) să şi plătească... Alții, au "dispărut în ceață", ori s-au specializat în "țepe", cum sunt bucureştenii de la *"Calypso"*, arhicunoscuți în branşă, de te miri cum de nu au fost "eliminați"

până acum, ca o măsea stricată ce poate distruge întregul organism...

Difuzarea de carte este un domeniu greu, pentru oameni, în primul rând, de bun simț, la care trebuie să te aştepți la un nivel de cultură mult peste media celor din comerț. Cu atât mai mare e surpriza când te loveşti, în domeniu, de indivizi *"de cartier"*, pe care ar trebui să-i aflăm undeva prin târgurile de vechituri... Poate aşa se explică de ce "piața" este inundată de subproducții: reviste şi cărți pornografice sau diverse kitsch-uri. Pentru că le cere "piața" iar "piața" sunt astfel de oameni care pricep prea puțin din fenomenul numit cultură... Dacă nu mă credeți, vă spun că sunt zone în care difuzorii se plâng că "nu merge" dar, în schimb, primim o groază de taloane-comenzi, telefoane sau scrisori prin care cititorii se plâng că ar vrea să ne cumpere cărțile şi nu le găsesc afişate...

Ca orice societate comercială, pentru a fi viabilă, **o editură trebuie să aibă vânzare şi, în primul rând, încasări cât mai prompte**. Sunt legi ale comerțului care nu pot fi eludate. **Editarea de carte este, însă, un domeniu aparte, din toate punctele de vedere.** Care se învârte într-**un cerc vicios, în nici un caz în favoarea editorului**. Difuzorii serioşi nu sunt mulți. Falimentele în domeniu sunt multe şi te lovesc atunci când te aştepți mai puțin. Comisioanele de difuzare au tot crescut, încât au ajuns la dublul sau triplul dreptului de autor! Grație "sprijinului" acordat de stat, hârtia şi toate cheltuielile de tipărire se tot "umflă", adeseori peste cursul dolarului. Nu există sponsorizări de la Ministerul Culturii, decât, eventual, pentru cărți gen *"O istorie a evreilor"* - Paul Johnson, a Editurii HASEFER (a Federației Comunităților Evreieşti din România), în care românii sunt "făcuți" cei mai mari criminali de război, înaintea austriecilor şi germanilor...

În condițiile în care prețurile tot cresc, comisionul de difuzare urcă dincolo de 30%, dreptul de autor reprezintă 15% (iar prin lege e şi mai puțin!), susținerea statului lipseşte cu desăvârşire, plățile se fac după multe luni de zile, (iar uneori nu se mai fac!) credeți-mă, **a fi editor, în condițiile actuale, înseamnă** unul din următoarele lucruri:

- să fii nebun de-a binelea;
- să fii patriot (adică fraier, după percepțele actuale);
- să fii papagalul unor interese străine (bine plătite).

Prefer să fiu... nebun şi fraier! Vorbesc la singular, pentru că editura îmi aparține în totalitate, am pornit-o cu cei... 200.000 lei despre care am amintit deja prea mult şi, dacă în "OBIECTIV" a apărut ceva ce nu convine, eu suport consecințele: accidente, tentative de accidente, procese (cu *"OBIECTIV MAGAZIN"*), "tălpi" etc., etc.

Constat cu stupoare că **un om care încearcă să facă ceva (bun) pentru țara lui nu are decât... stress şi dezavantaje, mesajul fiind clar!** Mulți se miră de ce ne pleacă valorile din țară, de ce o ducem din rău

în mai rău. Ca unul care ar fi trebuit să lucrez, de pe vremea lui Ceauşescu, "în exterior" şi care aveam toate atuurile să reuşesc "afară", aş fi putut să fac acelaşi lucru demult. Cred, însă, că mai trebuie să existe şi români în România, să-şi servească ţara din interior, să n-o lase pradă unor neaveniţi.

Nu m-a interesat niciodată politica, de la început am zis că *"sunt toţi o apă şi-un pământ"*, deci, oricum nu era loc pentru oameni "nedisciplinaţi", cu concepţii proprii despre lumea înconjurătoare.

Nu m-a interesat niciodată să intru în "lumea informaţiilor", deşi, vorba unor "racolatori" de ocazie, ar fi fost "lumea mea": informaţii, aventură... Da, poate aş fi putut fi un bun şef de "analize şi sinteze"! Numai că **nimic nu este mai frumos decât libertatea de gândire!** Am fost incomod şi când am lucrat în presă (*"Cuvântul libertăţii"* Craiova, *"Adevărul"*, *"Evenimentul zilei"*) şi de fiecare dată a trebuit să plec, pentru că nu "cadram" cu politica şefilor (ei ziceau *"a ziarului"*), deşi am contribuit mereu la îmbunătăţirea imaginii şi tirajului ziarului. Atunci m-am convins, încă o dată, ce înseamnă să ai şefi şi care le este "mulţam"-ul !

Pentru faptul că nu am vrut niciodată să fiu la cheremul nimănui sau să fiu influenţat/manipulat, vă asigur, am "tras" destul în viaţă! **Astfel de oameni deranjează, chiar dacă sunt profesionişti, patrioţi şi bine intenţionaţi...**

Un astfel de caracter este şi autorul acestei cărţi şi acest lucru, probabil, ne-a apropiat foarte mult, în ciuda diferenţei de 22 de ani. Cine a fost cu adevărat **col.(r). Florian Gârz**, puteţi afla din biografia (expeditivă) publicată în paginile următoare.

Ei bine, dl. Florian Gârz, este **unul din puţinii militari care s-a manifestat făţiş împotriva lui Ceauşescu, cerându-i schimbarea**, motiv pentru care, la **1 iulie 1984**, a fost **destituit din Centrala M.Ap.N.**, după 30 de ani lucraţi ca ofiţer în Serviciul de Cercetare Strategică al Armatei. Veţi vedea, nedumeriţi, din această carte, că dl. Gârz îi apreciază şi acum patriotismul lui Ceauşescu. Consecvent, însă, permanent şi public, nu i-a apreciat metodele (dictatoriale) şi strategia (dovedit greşită)...

Până atunci, făcuse **pregătire la Academia de Pace a ONU (1979-1981)**, participase ca **expert la câteva seminarii şi colocvii internaţionale** (despre care scrie şi în carte), **pe linie de securitate europeană şi mondială**, şi **adusese** (de la Viena, în 1979 şi 1981) **primele regulamente şi instrucţiuni în legătură cu rolul şi locul trupelor de menţinere a păcii**. Unii ar spune acum: *securist şi nomenclaturist!* Şi ar "rezolva" problema, pentru ca nu cumva să mai apară un ***"dizident"*** **(adevărat)** printre atâţia contrafăcuţi...

Numai că Florian Gârz n-a fost, niciodată, nici "securist" şi nici *"nomenclaturist"*!

În fond, "securist" nu înseamnă, în nici un fel... *"fiul Satanei"* ! Am mai scris şi nu vreau să revin pe larg: dacă toţi securiştii ar fi fost "diavoli", la cât nu mi-am putut "ţine gura", Revoluţia ar fi trebuit să mă găsească dizident, adică după gratii... **Oportunişti şi jigodii sunt peste tot şi majoritatea şi-au "revenit" iar unii ne conduc şi acum... De ce n-ar fi fost şi în Securitate? Esenţa este ca toate jigodiile umane ale poporului român să fie "eliminate", şi cât mai rapid. De acord, dar dacă nu putem să le "eliminăm" pe cele care sunt la vedere** (eu m-am chinuit, în presă, aproape 10 ani, cu sute de parveniţi ai "junglei" post-decembriste şi majoritatea au, acum, putere şi mai mare!), **avem dreptul moral să acuzăm, fără dovezi, oameni *"din trecut"***?

Un lucru este clar: **col.(r). Florian Gârz, şi dacă ar fi vrut, n-ar fi putut fi un opresor!** Pentru că a lucrat în Armată şi, nu numai atât, şi-a servit ţara fie în străinătate, fie riscându-şi postul şi chiar viaţa, încercând să-i "deschidă ochii" lui Ceauşescu...

A lucrat în străinătate, "pe sudoarea poporului" etc., etc. (ştiţi sloganurile)? Da, cum să nu, Florian Gârz, ca şi alţi colegi, s-a "îmbuibat": **stă într-un apartament în Bucureşti pe care metroul îl cam "ocoleşte" şi are, ca maşină, o "Dacia" ce ar putea fi dată model de rezistenţă la gropile din România!**...

Poate n-ar fi trebuit să dezvălui asemenea informaţii la care n-am dreptul dar cred că **dl. Gârz merită, totuşi, o imagine corectă**! Chiar şi trecând peste **incredibila sa doză de modestie şi de bun simţ, calităţi proprii doar marilor valori**. Şi, poate, nu e rău să vedeţi cum sunt tratate marile valori în România, nu numai acum, în perioada aceasta de tranziţie interminabilă spre dezastru, ci şi în "epoca de aur"... Şi atunci, cum să nu apreciezi un om, care, în ciuda greutăţilor sau şicanelor, găseşte puterea de a aprecia patriotismul unui şef de stat care nu l-a apreciat la adevărata sa valoare? **Un profesionist adevărat, aflăm acum, nu se lasă niciodată pradă sentimentelor şi rămâne la fel de... OBIECTIV!** Nu-i aşa că, nu întâmplător s-a lăsat "racolat" de noi?!...

Dacă-i veţi citi biografia, vă veţi convinge, probabil, că **col.(r) Florian Gârz ar fi trebuit, de ani buni, să fie general** ! E treaba celor în drept, nu hotărâm noi, dar nu putem să nu observăm că sunt (măcar) zeci de oameni care au fost răsplătiţi cu acest grad, pe motive politice, fără să aducă servicii ţării nici pe sfert cât Florian Gârz... Aceasta, apropo de aşa-zisul nomenclaturism.

Patriotismul şi profesionalismul col.(r). Florian Gârz sunt deasupra oricărei îndoieli, indiferent cât ar vrea unii să găsească "noduri în papură". Aproape întreaga sa pregătire militară a fost efectuată de pe poziţia de **şef de promoţie**. Nu este, deci, de mirare că, în **22 august 1968**,

căpitanul Gârz, ofiţer în Secţia de Legături Externe a Armatei Române, a fost **chemat de urgenţă pentru a asigura translaţia întâlnirii istorice a ministrului Ion Ioniţă cu ambasadorul (Davis) şi ataşatul militar (col. Rossa) ai Ambasadei SUA iar Nicolae Ceauşescu l-a solicitat ca translator la întâlniri cu ataşaţi militari şi delegaţii militare străine.** Un amănunt pentru istorie: col. Rossa i-a "evidenţiat" că ruşii vor trece România (în 1968) sub şenilele tancurilor, i-a propus să-l scoată din ţară drept "colet diplomatic" şi a rămas perplex în faţa refuzului său hotărât...

Autorul acestui volum **se aseamănă, în multe privinţe, cu mareşalul Antonescu**, deşi nu-i aprobă în totalitate politica: a fost **mereu şef de promoţie** şi a îndeplinit (între 1961 şi 1975) misiuni specifice pe linie militară în aceleaşi metropole: **Londra, Beijing şi Ankara**. Adică, exact acolo unde se vede, cu adevărat, valoarea unui ataşat militar... Deşi nu e dispus la dezvăluiri, fostul (contra)spion a lăsat destule "urme" pe unde a trecut, iar aceasta cu o dovadă clară a profesionalismului: respectul nelimitat al adversarilor!

Ca un profesionist adevărat, Florian Gârz nu spune niciodată mai mult decât doreşte să spună. Beleaua este că un ziarist are, uneori, aceeaşi (dacă nu superioară, nefiind uneori luat în seamă) calitate de a obţine informaţii şi de a citi printre rânduri!... Iar ca o concluzie din corelaţii, **Florian Gârz şi-a făcut perfect datoria faţă de ţară şi, culmea!, a obţinut şi respectul indestructibil al celor de la Beijing, Ankara şi Londra...** Ei bine, dacă veţi şti să citiţi printre rânduri unul din volumele anterioare, *"CIA contra KGB"*, veţi afla una din loviturile de maestru ale col.(r). Florian Gârz !...

Un foarte bun spion poate deveni oricând (măcar) un bun contraspion. Iar un bun (contra) spion are oarecari şanse să ajungă "cineva" în Serviciul Analiză-Sinteză. **Florian Gârz a dovedit că se poate adapta la excepţional în toate cele trei sectoare ale unui serviciu de informaţii**, şi încă unul militar, adică extrem de dificil şi delicat: a ajuns **şef al Secţiei Analiză-Sinteză din cadrul Serviciului de Cercetare Strategică al Armatei (anii '80) şi al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării - CSAT (1991-1997)** şi nu degeaba este considerat de specialişti **unul dintre cei mai buni analişti ai domeniului politico-militar** (nu numai din România!).

O dovadă a profesionalismului său sunt şi **predicţiile din anterioarele cărţi, unele deja împlinite** (războiul NATO-Jugoslavia, predicţie făcută înainte de 27.05.1993), **altele în curs de realizare** (a se vedea titlul cărţii din 1995: *"NATO - globalizare sau dispariţie?"*).

Mai puţin profesionişti s-au dovedit, din păcate, "consumatorii" fireşti ai analizelor sale politico-militare. La puţin timp după plecarea

(pensionarea) sa de la Cotroceni, Florian Gârz a trimis preşedintelui Emil Constantinescu un studiu de întindere privind situaţia din Balcani. Cu o analiză "la sânge" şi predicţia de rigoare a evenimentelor ulterioare, care **s-au confirmat întocmai**! Culmea indiferenţei şi neprofesionalismului, cei de la Cotroceni **l-au ignorat** pe "proaspătul" pensionar. După o perioadă suficientă de aşteptare, din disperarea omului care vrea să-şi servească ţara prin orice mijloace, exasperat, Florian Gârz ne-a trimis materialul şi, fireşte, l-am publicat. Ei bine, după multe săptămâni, când predicţiile începeau să se confirme în mod neliniştitor, m-am trezit cu un telefon, de la un consilier prezidenţial, care, culmea!, îmi solicita să le trimit colecţia cu numerele în care apăruseră articolele lui Gârz! Probabil, pierduseră documentul oficial !!!...

Volumul de faţă poartă denumirea de ***"Ghidul spionului român"*** din mai multe motive. El poate fi **un ghid pentru orice spion din lume**: american, rus, britanic, francez etc.

Este **român** pentru un singur motiv: pentru că el se adresează, în mod special, tinerilor români patrioţi, atraşi de o asemenea viaţă, plină de aventuri, riscuri şi cu o singură satisfacţie: aceea de a-ţi servi Ţara, chiar dacă (adeseori) în absolut anonimat.

Este ***"ghid"*** pentru că nu urmăreşte senzaţionalul ieftin, ci îl conduce pe cititor în istoria multimilenară a acestei meserii. Chiar dacă acest ghid cuprinde mai multe cazuri senzaţionale decât alte volume care urmăresc exact acest lucru...

Ca **un părinte înţelegător**, autorul volumului de faţă subliniază, uneori cu umor, faţetele plăcute şi neplăcute ale vieţii de spion şi îl îndrumă pe cititor pe culoarele unui labirint rareori luminat cum se cuvine. Nu degeaba, multe generaţii de (contra) spioni ai Armatei române i-au spus şi îi spun ***"Pápá"*** !

Ei bine, dacă politicienii noştri ascultă mai mult de ce spune Papa şi mai puţin de Patriarhul României, **poate ar fi bine să citească extrem de atent şi să asculte dumnezeieşte ce spune (scrie)** ***Pápá*** **Gârz cu privire la spionajul secolului XXI** ! Măcar atât să reţină din acest nou volum de excepţie al său...

Eugen **DELCEA**

col.(r) FLORIAN GÂRZ

S-a născut la **1 aprilie 1935**, *în satul* **Borozel**, *comuna* **Borod**, *din județul* **Bihor**. *În urma Dictatului de la Viena din* **1940**, *familia s-a* **refugiat în Banat**.

A absolvit șapte clase în municipiul **Reșița**, *remarcându-se ca un elev de excepție. De la vârsta de* **16 ani**, *s-a dedicat carierei militare, urmând* **cursurile Liceului Militar „Dimitrie Cantemir"**, *pe care l-a absolvit în 1954, făcând parte dintr-o „promoție de aur" care l-a inclus și pe marele poet, scriitor și dramaturg* **Marin Sorescu.**

A absolvit Școala Militară de ofițeri „Nicolae Bălcescu" **în 1957**, *Academia de Înalte Studii Militare în* **1972** *și Cursul Post-Academic de Strategie în* **1986**, *toate cu titlul de* **șef de promoție.**

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, și-a derulat-o **în cadrul Direcției de Informații Militare**.

Între 1961 și 1975, *a îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la* **Londra, Beijing și Ankara**.

În momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, „Războiul de 6 zile" din 1967 și „Războiul Yom Kipur" din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în 1974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum și fenomenele de criză din fosta lume comunistă, mai ales cele din Polonia de după 1981, s-a dovedit a fi **un expert atât în culegerea de informații, cât și în cea de analiză și prognoză, anticipând cu precizie evoluții acolo unde servicii străine de informații de mare prestigiu au eșuat.**

În perioada **1991-1997**, *a deținut funcția de* **consilier în Departamentul pentru Apărare, Siguranță Națională și Ordine Publică** *și de* **șef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării din cadrul Președinției României.**

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care ***„Surprinderea în războiul modern"*** *și* ***„Bătălia aero-terestră 2000"***, *publicate în anii '80 și confirmate, în special de războiul din Golful Persic din 1990-1991.*

Cărțile sale ***„Jugoslavia în flăcări"*** *(1993),* ***„N.A.T.O.- Globalizare sau dispariție"*** *(1995),* ***„Expansiunea spre est a N.A.T.O."*** *(1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învățământ superior, atât militare, cât și civile.*

Cei care-l cunosc, din țară și străinătate, îl apreciază ca pe **un analist politico-militar ce nu a fost nicicând surprins de evenimente.**

CUVÂNT ÎNAINTE

Aflate în avangarda luptei pentru supraviețuirea neamului, pe frontul invizibil, serviciile de informații ale României și combatanții lor au trecut prin momente tragice în ultima jumătate a secolului XX.

Spionul român și cercetașul militar au sângerat pe frontul de est (1941-1944), fiind "ochii și urechile oștirii" la Odesa și în Crimeea, la Stalingrad și în Munții Caucaz. Cei care au supraviețuit infernului de pe frontul de est au călăuzit oștirea pe frontul de vest (1944-1945) până la Budapesta, Viena și Praga. Întors vlăguit din războaie, spionul român n-a apucat să-și vindece rănile, fiind azvârlit în marile bătălii ale războiului rece, pentru interese străine. După aprilie 1964, când patria lui s-a trezit "din somnul cel de moarte", desprinzându-se din corsetul sovietic, dovedind "originalitate și independență politică" și luptând cu eroism împotriva integrationismului rusesc, spionul român a fost tot în avangarda evenimentelor.

Perioada de glorie a serviciilor secrete de informații ale României din epoca postbelică a fost cuprinsă între anii 1964-1978. În acest interval, spionul român s-a avântat în "războiul tăcut" cu toată priceperea și toată dăruirea de sine de care era în stare. **În anul 1978, spionul român primește o lovitură de moarte**, dar nu din partea inamicilor, de care nu se temea, ci din partea unuia din proprii lui mari șefi, respectiv **din partea generalului Ioan Mihai Pacepa,** locțiitorul tehnic al Serviciului de Informații Externe al României, care i-a împlântat pumnalul ruginit al trădării în spate. **După 1996, acest odios trădător a fost "reabilitat" și făcut "erou al luptei împotriva comunismului", la ordinul C.I.A., pentru care a lucrat.**

Între 1978-1989, serviciile de informații ale României au fost decimate până la temelie de furia oarbă a fostului dictator Nicolae Ceaușescu. Au venit, apoi, valurile revoluției de la 1989 care au măturat totul în cale, împingând, timp de peste un deceniu, întreaga Românie pe marginea prăpastiei.

Spionul patriot român a fost scos din istorie.

Hăituit și denigrat de mass-media și "clasa cultă", înlănțuit și dezarmat de ignoranța și iresponsabilitatea clasei politice, spionul patriot român s-a dus "să moară puțin", după cum obișnuia să spună prietenul și colegul meu din Liceul Militar "Dimitrie Cantemir", nemuritorul Marin Sorescu.

România a intrat în secolul XXI legată nu numai de mâini și de picioare, ci legată și la ochi, deoarece serviciile de informații i-au fost paralizate, deprofesionalizate, timorate, dezorientate și puse sub control străin, prin penetrarea lor de către așa-zișii consilieri după anul 1996.

Cartea nu se adresează clasei politice româneşti, deoarece aceasta este eterogenă, de tranziţie, defazată, preocupată de orice numai de propăşirea neamului românesc nu, aşa cum a demonstrat-o în ultimul deceniu al secolului XX. Înnoirea totală a acestei clase, cât mai curând posibil, este condiţia fundamentală a supravieţuirii naţionale şi statale a românilor şi a reînscrierii României pe coordonatele de progres şi civilizaţie. Nu se adresează nici marelui public românesc, deoarece acesta este copleşit de sărăcie şi mizeriile fără de sfârşit ale tranziţiei.

Cartea se adresează tineretului României, singura noastră sursă de speranţă (tineri şi tinere), pe care îl chem să se apropie de serviciile de informaţii naţionale, să înveţe această meserie biblică. După ce vor deprinde bine meşteşugul, să facă **spionaj pentru prosperitate**, aşa cum au făcut toate statele dezvoltate care au stăpâ nit lumea în ultimii 500 de ani. Dacă nu vom proceda aşa, vom deveni slugi, aşa cum am fost în vremea stăpânirii otomane.

Cartea este mai puţin de istorie şi mai mult de învăţătură, ajutându-i pe cei interesaţi şi dotaţi să pătrundă în tainele artei spionajului.

Am scris această carte cu speranţa ca măcar un mănunchi de tineri ai României să ajungă spioni patrioţi de marcă în decursul secolului XXI.

Autorul

Capitolul I

DE LA EDEN LA WASHINGTON

Lucifer – spionul şi Moise – şeful de agentură...

Cu foarte multe secole în urmă specialiştii în materie au fost unanimi în a recunoaşte că **spionajul este a doua îndeletnicire de la facerea lumii şi a omului de către bunul Dumnezeu, după prostituţie**. Spionajul are câteva **caracteristici comune cu prostituţia**, cum ar fi: banii, secretismul, sexul, marele interes din partea publicului, reputaţia oamenilor etc.

Cât de vechi este spionajul? La această întrebare a încercat să răspundă, printre alţii, Walter L.Pforzheimer, unul dintre fondatorii Agenţiei Centrale de Informaţii (C.I.A.) din Statele Unite ale Americii. Potrivit părerilor acestui veteran al spionajului american, **primul spion al tuturor timpurilor a fost agentul lui Lucifer – deghizat în şarpe, strecurat în Grădina Edenului** (Raiului). Acesta a reuşit s-o "recruteze" pe Eva, care, la rândul ei, l-a "recrutat" pe Adam şi ambii au gustat din *"mărul oprit"*, ceea ce a condus la deteriorarea gravă a raporturilor dintre Dumnezeu şi Grădina Edenului, cu consecinţe asupra omului, până în zilele noastre.

Biblia sau *"Cartea cărţilor"*, cum i se mai spune, **la Numărul 13 din Vechiul Testament**, aminteşte: *"Şi Dumnezeu i-a vorbit lui Moise: Trimite oamenii tăi să cerceteze pământul Canaan pe care Eu l-am dăruit copiilor lui Israel: din fiecare trib să trimiţi câte un om"*.

Moise a procedat, potrivit poruncii dumnezeeşti, la alegerea a câte unui om din cele 12 triburi ale evreilor, pe care i-a trimis pe Pământul Făgăduinţei într-o misiune secretă de spionaj cu o durată de 40 zile, dându-le următorul ordin ce se distinge prin claritate, concizie şi profunzime strategică: *"Vă veţi deplasa pe acest drum spre sud, apoi veţi urca pe munte. Veţi observa pământul, îl veţi cerceta şi veţi afla cum este acesta; îi veţi studia pe oamenii trăitori pe aceste pământuri şi veţi afla dacă sunt puternici sau slabi, puţini sau mulţi; aflaţi cum este pământul pe care îl lucrează, bun sau rău? Cum trăiesc oamenii, în corturi sau în oraşe cu case puternice? Pământul este roditor sau slab? Dacă există sau nu păduri"*.

Nu trebuie să fii expert în materie pentru a-ţi putea da seama că ordinul de misiune formulat de către **Moise** celor 12 spioni îl prezintă pe marele conducător al celor 12 triburi al neamului lui Israel drept **un maestru în arta spionajului**, apropiat de timpurile moderne.

Misiunea de spionaj organizată de către Moise în Țara Canaan s-a încheiat cu un **eșec**, deși aceasta s-a întreprins la sfatul dat de Dumnezeu. Astfel, agenții lui Moise s-au înapoiat din misiune aducând cu ei date și informații extrem de contradictorii. Majoritatea acestora au raportat că Țara Canaan este locuită de giganți, susținând cu tărie că aceasta este imposibil de invadat și de cucerit. **Numai doi dintre cei 12 agenți s-au pronunțat în favoarea invadării.** Imensa majoritate a evreilor din cele 12 triburi au intrat în panică, Dumnezeu le-a retras evreilor Pământul Făgăduinței, ținându-i timp de 40 de ani în deșertul Sinai, respectiv câte un an pentru fiecare zi din misiunea ratată de spionii trimiși.

După moartea lui Moise, conducerea triburilor israelite a fost preluată de către **Ioșua**. Acesta pune la cale **cea de-a doua mare acțiune de spionaj biblică**, trimițând în Canaan doi agenți bine instruiți spunându-le: *"Duceți-vă și cercetați țara și mai ales IERIHONUL".*

Cei doi spioni, tineri și viguroși, după ce au cercetat țara în lung și în lat au ajuns la Ierihon, unde se afla și reședința regelui. Acest oraș biblic a fost studiat metodic de către spionii evrei pe timpul zilei, iar pe timpul nopții, drept loc de odihnă, a fost aleasă casa unei celebre prostituate de lux pe nume RAHAB, cunoscută chiar de regele Ierihonului.

Rezultă, prin deducție, că **spionii evrei dispuneau de bani și știau să-și legendeze șederea în oraș**. Din modul cum s-au derulat evenimentele descrise de Biblie în cazul frumoasei și inteligentei Rahab, rezultă că aceasta a fost **recrutată** de către cei doi spioni. Însă, un lucru și mai interesant, pus în lumină de cartea sfântă, este **existența la Ierihon a unui serviciu organizat de contraspionaj**. Acest uluitor adevăr rezultă din faptul că prezența celor doi evrei la Ierihon, precum și relațiile acestora cu prostituata Rahab au fost aduse la cunoștința regelui printr-un raport în care se preciza: *"Iată, niște oameni din fiii lui Israel au venit aici în noaptea aceasta, ca să iscodească țara!"* Oameni din siguranța regelui, sau mai exact din "securitate", au fost trimiși la Rahab cu următoarea poruncă: *"Scoate pe oamenii care au intrat în casa ta în noaptea aceasta, că au venit să iscodească țara".*

Frumoasa Rahab, purtătoare a unei inteligențe superioare, s-a dovedit a fi și o mare acriță. Ea nu s-a arătat surprinsă și nu a negat faptul că cei doi străini au fost în casa ei, afirmând: *"Adevărat, au venit la mine niște oameni dar, în amurg, când se închideau porțile, bărbații au plecat și nu știu unde s-au dus. Alergați după ei și-i veți ajunge".* În realitate, înainte de venirea "securiștilor" regelui, Rahab i-a urcat pe cei doi spioni evrei pe acoperișul casei, acoperindu-i cu fuioare de cânepă aflate la uscat.

După plecarea urmăritorilor, Rahab s-a urcat pe acoperiș, la cei doi spioni evrei, și le-a spus: *"Prietenii mei, eu știu că al vostru comandant este pe cale să cucerească Ierihonul dar pentru bunăvoința pe care v-am arătat-o scăpându-vă de a fi prinși, doresc și eu ceva în schimb din partea*

voastră. Eu vreau să jurați că atunci când armata voastră va cuceri orașul, tatăl, mama, frații și surorile mele nu vor fi uciși și li se va permite să-și păstreze proprietățile".

Cei doi agenți s-au angajat solemn față de Rahab că dorințele sale vor fi respectate: *"Viața noastră pentru viețile voastre, dacă te legi să nu sufli o vorbă despre înțelegerea noastră",* au conchis cei doi spioni.

Înainte de a escalada zidul ce înconjura Ierihonul, cu o funie pusă la dispoziție de către Rahab, spionii evrei i-au făcut acesteia ultimele precizări: *"Când vei auzi că armata noastră se apropie, să-ți aduni toată familia și bunurile sale în casa ta, iar la fereastră să atârni această funie roșie. Dacă cineva din familie va părăsi casa și va fi ucis, aceasta va fi din vina lui. Dacă ne vei trăda după plecarea noastră, ne vom considera absolviți de promisiunile pe care ți le-am făcut".*

Cei doi spioni au escaladat apoi zidul s-au ascuns timp de trei zile printre dealuri și văi, i-au înșelat pe urmăritori, au ajuns cu bine la Ioșua, pe care l-au informat foarte complet asupra situației din Ierihon, inclusiv asupra angajamentului sub jurământ luat față de Rahab.

Bazându-se pe informațiile deosebit de precise și valoroase aduse de către cei doi spioni, Ioșua și-a condus armata spre Ierihon, pe care l-a încercuit. Înainte de declanșarea asaltului general asupra orașului, Ioșua a atras atenția ca, imediat ce se va intra în Ierihon, familia lui Rahab să fie scoasă din oraș și adusă în tabăra israeliană. În fruntea primelor trupe evreiești care au pătruns în Ierihon s-au aflat cei doi spioni ajutați în îndeplinirea misiunii lor de către Rahab. Aceștia și-au ținut promisiunea făcută în totalitate. După punerea în siguranță a familiei prostituatei Rahab, **armata israeliană condusă de Ioșua a ras de pe fața pământului orașul Ierihon, iar pe locuitorii acestuia i-au ucis până la unu**, după cum scrie Biblia.

Se vede că **cele zece porunci date de către Dumnezeu lui Moise**, printre care și porunca *"să nu ucizi"*, **nu prea erau respectate de către poporul lui Israel !** Una învățăm și alta facem...

În legătură cu viața ulterioară a lui Rahab au circulat două versiuni. În prima versiune, susținută și de Biblie, Rahab a devenit soția lui Ioșua, punând bazele unei familii din care a rezultat un fiu pe numele de Boaz. Din ramura lui Boaz s-ar fi născut David, iar mai apoi Iisus din Nazaret. A doua versiune este aceea că Rahab s-ar fi căsătorit cu unul din cei doi spioni, iar Boaz ar fi fost primul lor născut.

Indiferent de versiuni, rezultă că **Rahab, recrutată de spionajul israelit, a fost foarte bine recompensată. Biserica romano-catolică, la rândul ei, a recompensat-o pe Rahab trecând-o în rândul sfinților, fiind sărbătorită în calendarul catolic la 1 septembrie.** Aceasta nu figurează în calendarul ortodox.

Samson şi Dalila

Un foarte faimos exemplu de spionaj biblic este şi cel al Dalilei, simbolul femeii fatale, primul spion-femeie din istoria tuturor timpurilor. **Povestea Dalilei** este legată de cea a lui **Samson**, unul din judecătorii neamului lui Israel, un fel de Hercules evreu.

Pe la **1161 î.H.**, pentru că l-au supărat pe Jehovah (Dumnezeul evreilor), neamul lui Israel a căzut **sub dominaţia filistenilor**.

Samson s-a născut dintr-o femei stearpă, prin "intervenţia" unui înger trimis de Iehova. Anunţând-o că va naşte un fiu, îngerul i-a destăinuit mamei lui Samson că fiul ei a fost ales de Iehova să-i scoată pe evrei de sub robia filistenilor, după ce-şi vor fi ispăşit păcatele.

Samson a crescut mare, a ajuns judecător, a omorât un leu "cu mâinile goale" dar i-au plăcut femeile filistine mai mult decât evreicele. Acesta a trecut şi prin experienţa nefericită a unei căsătorii cu o filisteană, spre marea dezamăgire a neamului lui Israel. Biblia ne povesteşte, însă, că, mai presus de orice, era puterea supranaturală, paranormală, s-ar spune în zilele noastre, a lui Samson. Astfel, pentru cine este dispus să creadă, se vorbeşte despre o luptă dintre Samson şi 3.000 de filisteni, pe timpul căreia acesta a ucis nu mai puţin de 1.000 de soldaţi inamici, având drept armă o falcă de asin...

Aşa cum s-a procedat din vremuri imemorabile şi se procedează peste tot şi în zilele noastre, **pentru a afla sursa extraordinarei puteri deţinute de adversar, conducătorii filisteni au apelat la singura soluţie posibilă, adică la spionaj**.

Cunoscându-se slăbiciunile lui Samson pentru femeile filistene, acesta a fost prins în mod deliberat în plasa unei curtezane, de o tulburătoare frumuseţe, maestră în "tehnica sexuală", de o excepţională inteligenţă, pe nume Dalila. Aceasta a fost atrasă la colaborare de către serviciul de spionaj filistean şi, în schimbul sumei de **11.000 arginţi**, i s-a cerut să-l seducă pe Samson şi să afle de la acesta sursa puterii sale.

Între Samson şi Dalila, două personaje cu o inteligenţă superioară, s-a purtat o luptă cumplită, un ***"război al inteligenţelor"***, cum se vorbeşte în jargonul spionajului modern.

Samson şi-a dat seama din primul moment ce urmăreşte Dalila şi, cu tot focul trăirilor sentimentale şi carnale dintre ei, a ocolit răspunsul la întrebarea insistentă a Dalilei cu privire la sursa puterii sale, spunându-i acesteia o sumedenie de minciuni.

Farmecele personale, inteligenţa şi perseverenţa Dalilei au triumfat până la urmă, dovedindu-se că **şi cei mai puternici oameni ai lumii au slăbiciuni şi este doar o chestiune de timp până când acestea sunt descoperite şi exploatate. Nimeni în lume nu este invulnerabil.**

Mărturisindu-i Dalilei că puterea lui stă în păr, Samson s-a condamnat singur la pieire, chiar dacă, în final, a reuşit să dărâme templul filistenilor.

Dalila, femeia fatală, cântată în versurile sale şi de marele Eminescu, constituie modelul spionului de succes, care şi-a îndeplinit în mod strălucit misiunea încredinţată în numele şi interesul propriului popor.

Exemplele biblice, de la Grădina Edenului şi până la Ţara Canaan, pun în evidenţă **extraordinarea importanţă a acţiunilor de culegere de informaţii în societatea omenească de-a lungul tuturor timpurilor**, încorporate în paradigma – **SPIONAJ.**

Biblia ne demonstrează că **nici bunul Dumnezeu nu s-a putut sustrage efectelor spionajului**, în urma cărora omul a fost izgonit din Rai.

Putem concluziona, deci, că, **fără aportul spionajului, neamul lui Israel nu ar fi putut intra în posesia Ţării Canaan**, dăruită de Dumnezeu evreilor. Judecaţi prin această prismă, cei doi spioni trimişi de Ioşua la Ierihon au fost adevăraţi **eroi ai lui Israel**. Nu acelaşi lucru se poate spune despre **desfrânata Rahab**. Aceasta **şi-a trădat poporul, care a fost masacrat până la ultimul om**, în schimbul protejării vieţii sale, a familiei şi a averii. Cu alte cuvinte, **de la Ioşua încoace, putem vorbi despre spioni şi trădători**.

Pentru neamul filistenilor, inegalabila Dalila a fost o mare eroină.

Tuturor romăncelor care vor fi vreodată implicate în acţiuni de spionaj le-aş recomanda să se comporte ca Dalila şi nu ca Rahab, chiar dacă li s-ar promite că vor fi trecute în rândul sfintelor...

Învăţăturile lui Sun-Tzu către spioni

Primele dovezi scrise despre spionaj şi importanţa acestei îndeletniciri în societatea omenească, legată în special de război, provin din China, fiind atribuite generalului Sun-Tzu, unul dintre cei mai repurtaţi teoreticieni militari ai tuturor timpurilor.

Generalul Sun-Tzu s-a născut în statul Chi, situat în estuarul Râului Galben, dar şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii sale în statul Wu, aflându-se în slujba regelui Ho Lu.

Sun-Tzu a intrat în istoria universală, nu atât prin numeroasele victorii pe care le-a repurtat pe câmpurile de luptă şi cuceririle făcute, cât prin uluitoarea şi nemuritoarea sa operă teoretică destinată artei războiului şi spionajului, apărută în anul **510 î.H.**, intitulată ***Ping-Fa*** (Principiile războiului).

Deşi a apărut cu peste 2 500 de ani în urmă, opera lui Sun-Tzu este studiată cu interes în toate marile centre de învăţământ militar din Europa şi Statele Unite ale Americii.

Principiile formulate de către Sun-Tzu şi-au găsit o strălucită aplicare în arta militară a Chinei sub conducerea lui Mao-Tze-dung în anii războiului civil, cât şi în arta militară a Japoniei, în operaţiunile de uscat.

Sun-Tzu era convins că, **pentru apărarea statului**, atât în timp de pace, cât şi pe timp de război, **acesta trebuie să dispună de un serviciu de spionaj puternic. Statul trebuie să aibă spioni atât în statele duşmane, cât şi în cele prietene.**

Dacă în Europa, chiar şi în zilele noastre, spionajul este văzut ca ceva condamnabil şi degradant pentru cei care îl practică, iar spionii capturaţi erau şi încă mai sunt executaţi fără prea mult ceremonial, **Sun-Tzu considera spionajul drept o activitate nobilă**, recomandând ca agenţii să aibă acces la conducătorii politici şi militari permanent, atât ziua, cât şi noaptea.

Gânditorul militar chinez era împotriva uciderii spionilor inamici capturaţi. El recomanda ca aceştia să fie trataţi cu amabilitate, bine hrăniţi şi cazaţi confortabil, în paralel cu atragerea lor la colaborare, prin corupere.

Pe această cale, de la agenţii capturaţi se pot obţine informaţii valoroase. În acest mod Sun-Tzu realiza, ceea ce în lumea noastră se numeşte ***"agentul dublu"***, adică un agent străin "întors" împotriva propriei ţări.

La baza acţiunilor serviciului său de spionaj generalul Sun-Tzu a pus următoarele **principii fundamentale**:

- 100 de drame de argint cheltuite pentru obţinerea de informaţii ar putea economisi cheltuirea a 10.000 de drame în timp de război;
- Dacă îţi cunoşti inamicul şi te cunoşti pe tine, nu ai motive a te teme nici de o sută de bătălii;
- Dacă te cunoşti pe tine dar nu-l cunoşti pe inamic, pentru fiecare victorie vei suferi o înfrângere;
- Dacă nu te cunoşti nici pe tine şi nici pe inamic eşti un ignorant şi vei fi înfrânt în toate bătăliile.

În condiţiile în care dispui de forţe materiale şi morale comparabile cu cele ale adversarului, principiile de mai sus sunt absolut valabile şi în zilele noastre.

Sun-Tzu a făcut şi o **clasificare a spionilor** pe care i-a utilizat în reţelele sale, rezultând următoarea tipologie:

- spionii **locali**, recrutaţi din diferite medii sociale ale statului străin;
- spionii **interni**, recrutaţi din rândul funcţionarilor şi oficialităţilor de stat cu funcţii înalte, cu o ridicată valoare informativă;
- spionii **dubli**, recrutaţi din rândul spionilor de profesie trimişi de inamic;
- spionii **de sacrificiu**, constituiţi din agenţii proprii, încărcaţi cu informaţii false şi trimişi la inamic în scopul de a fi capturaţi şi interogaţi; sub efectele torturilor, aceştia vor spune "tot ceea ce ştiu", realizându-se intoxicarea cu informaţii false a adversarului.

Spionii de sacrificiu, evident fără știrea acestora, au fost utilizați și în cursul celui de-al doilea război mondial, în legătură cu debarcările trupelor americano-britanice în Sicilia și în Normandia.

• spionii **proprii instruiți special**, infiltrați pe teritoriul adversarului, care se întorc din misiuni cu informații, cunoscuți și sub numele de spioni volanți.

Toate aceste categorii de agenți ai serviciilor de informații există și în zilele noastre, intrând în structurile elementelor umane, secrete, de culegere de informații. Din cele cinci categorii de spioni definiți de către Sun-Tzu, **cei mai valoroși sunt *"spionii interni"***.

Un asemenea "spion intern" aflat în slujba C.I.A. a fost generalul român Mihai Pacepa, fost locțiitor al șefului Serviciului de Informații Externe al României, fugit în S.U.A. în 1978. În jargonul serviciilor americane de spionaj, un agent intern strecurat în chiar structurile serviciilor de spionaj sau contraspionaj ale adversarului, poartă denumirea de ***"cârtiță"*** (*mole* – engl.).

Sun-Tzu este primul om din istoria universală care ne-a transmis, peste secole și milenii, **calitățile ce i se cer unui spion de succes**, scriind: *"Spionii trebuie recrutați dintre oamenii cei mai inteligenți dar care știu să facă pe proștii; dintre cei ce par lipsiți de personalitate dar, în fond, sunt caractere puternice; dintre cei deosebit de agili, viguroși, severi și viteji; dintre cei versați în practici subterane, capabili să îndure foamea, frigul, mizeria și umilința".*

Asemenea calități sunt universal valabile în lumea spionilor, de la cei biblici și până în zilele noastre și nu se găsesc pe toate drumurile. **Spionul de profesie**, indiferent cât este acesta de temut și de blamat, **ține de oameni de înaltă clasă**.

Sun-Tzu considera drept o necesitate vitală cunoașterea și utilizarea de către suveran (conducător) **a celor cinci categorii de spioni**. Acesta este un alt principiu, fundamental, care stă la baza unei guvernări de succes din cele mai vechi timpuri, valabil și în secolul XXI.

Alexandru Macedon, cifrul și... cenzura

Istoria a demonstrat că **toți marii conducători ai lumii**, din antichitate și până în zilele noastre, **au dispus de excelente servicii de spionaj**, ei înșiși fiind pricepuți în selectarea, recrutarea și utilizarea spionilor. Aceștia au avut un rol imens în obținerea victoriilor în războaie, în construirea marilor imperii și asigurarea securității statelor.

Alexandru cel Mare (356-323 î.H.), fiu al Balcanilor, cel mai strălucit comandant de oști al tuturor timpurilor, **creatorul primei armate de soldați de profesie**, a fost **primul general european care a înțeles**

rolul esențial al spionajului în război, folosindu-l cu mare artă, ceea ce și explică victoriile incomparabile pe care le-a repurtat.

De numele lui Alexandru cel Mare este legată **introducerea cifrului** pentru corespondența secretă, precum **și a cenzurii militare**, pe lângă folosirea pe scară largă a spionilor.

Romanii l-au înfrânt pe marele general cartaginez Hanibal și, în final, au ras strălucita cetate a Cartaginei de pe fața pământului, printre altele și datorită faptului că aceștia au dispus de un excelent serviciu de spionaj.

Generalul roman Scipio, înaintea bătăliei decisive de la **Zama (203 î.H.)**, a trimis într-o misiune de cercetare strategică în pozițiile dușmane, sub legenda purtării unor negocieri, pe prietenul său Laelius, însoțit de un grup de experți în lucrări de fortificații deghizați în sclavi, pentru a cerceta sistemul de lucrări și dispozitivele armatei adverse.

Pe baza informațiilor obținute de comandoul de spioni ai lui Laelius, Scipio, supranumit ulterior "Africanul", l-a înfrânt definitiv pe Hanibal, unul din marii generali ai antichității.

Ofițerii romani din serviciul de spionaj purtau numele de ***"speculatores"***.

În secolul al VI-lea (d.H.), **Imperiul Bizantin** dispunea de servicii de spionaj puternice și bine structurate.

În **scrierile arabe** din secolul XI (d.H.), se menționează că regii acestora își trimiteau ambasadorii nu numai în scopuri protocolar-diplomatice, ci mai ales pentru îndeplinirea unor misiuni de spionaj, cu sarcina de a aduce informații privind: existența și starea drumurilor; existența munților și poziția trecătorilor prin aceștia; starea râurilor și a vadurilor de trecere; existența pășunilor, efectivele, gradul de înarmare și starea generală din armata monarhului vizitat. Ambasadorului arab i se mai cereau și date de cunoaștere a monarhului în cauză. Starea fizică și de sănătate, dacă respectă dogma religioasă, dacă este sau nu consumator de băuturi alcoolice și amator de femei, dacă preferă femei sau băieți tineri.

Cu alte cuvinte, **ambasadorii**, de la apariția acestora ca șefi de misiuni diplomatice și până în zilele noastre, în ciuda discursului lor extrem de curtenitor și de alambicat, fără să spună nimic, au dirijat și dirijează ample acțiuni de culegere de informații și spionaj pe un front larg în țara de acreditare.

Japonezii au început să fie remarcați prin modul original de practicare a spionajului de către observatorii străini încă din secolul al XII-lea. La baza relațiilor cu lumea exterioară a japonezilor se situează, mai presus de toate, **suspiciunea**. Aceasta l-a determinat pe un istoric occidental care a vizitat Japonia cu multe secole în urmă să declare că această țară este *"o rețea imensă de spioni de la un capăt la altul"*.

În Japonia, agenții serviciului de spionaj au fost **selecționați exclusiv din clasa samurailor**, cunoscuți sub numele de ***"ninja"***. Printre

altele, aceştia sunt neîntrecuţi în arta camuflajului şi a deghizărilor, în afara măiestriei de a transforma orice obiect într-o armă ucigaşă.

Surse documentare bogate şi incontestabile, printre care şi cartea *"Românii şi hoarda de aur"* a istoricului Alexandru Gonţa, apărută la München în anul 1983, evidenţiază faptul că cel mai mare conducător de oşti din epoca feudală care s-a folosit cu măiestrie de arta spionajului în construirea uriaşului Imperiu Mongol de la Oceanul Pacific şi până în inima Europei a fost **Gingis-Han**.

Victoriile fulgerătoare împotriva Chinei din perioada **1213-1215**, precum şi asupra imensului spaţiu al Asiei de vest după **1219**, cu pătrunderi strategice şi la vest de Munţii Urali, s-au datorat nu numai calităţilor excepţionale ale cavaleriei mongole, ci şi existenţei unui serviciu de cercetare strategică de mare eficienţă, comparabil doar cu cel al lui Alexandru Macedon.

Toate marile campanii militare ale lui Gingis-Han au fost precedate de intense şi amănunţite acţiuni de spionaj, mai ales în oraşele cetăţi, efectuate de agenţi mongoli selecţionaţi din rândul celor mai buni ofiţeri, travestiţi în negustori ambulanţi.

Aceştia studiau căile de acces spre oraşe şi cetăţi, punctele tari şi slabe ale lucrărilor de fortificaţii, căile ascunse de apropiere şi de atac, tăria armatelor duşmane etc. Armatele mongole nu au atacat niciodată la întâmplare, fapt pentru care nici un oraş şi nici o cetate din imensul spaţiu cucerit nu le-au putut rezista. **Cuceririle lui Adolf Hitler în Europa, din perioada 1939-1942, au fost o umbră palidă în comparaţie cu cuceririle realizate de Gingis-Han şi urmaşii săi.**

Din tradiţiile spionajului mongol, cel mai mult s-au inspirat ruşii, care au stat aproape 200 de ani sub stăpânirea mongolilor.

Înainte de a ajunge generali şi mari conducători de oşti în Imperiul Mongol, Subotai şi Gepe Noian au slujit cu succes în serviciul de spionaj, îndeplinind misiuni extrem de riscante, mai ales pe direcţiile strategice din Europa.

Ştefan cel Mare, fondatorul... Securităţii !

Cu toate distrugerile pe care le-au produs în spaţiul românilor din Moldova, Muntenia şi Transilvania, şi cu toate că i-au ţinut pe strămoşii noştri o sută de ani în robie între 1242-1342, **venirea mongolilor a avut şi urmări politice pozitive.** Cucerirea mongolă a dus la desfiinţarea stăpânirii cumane din Moldova şi Ţara Românească şi la înlăturarea dominaţiei Regatului Ungariei asupra Transilvaniei. **Dacă nu veneau mongolii, probabil, că românii din toate provinciile lor istorice ar fi căzut sub dominaţia Ungariei, iar astăzi am fi fost catolici şi vorbeam limba maghiară...**

Despre **serviciile de spionaj ale românilor**, de-a lungul zbuciumatei lor istorii, s-a scris mult şi se va mai scrie. În esenţă, de reţinut este faptul că acestea au cunoscut perioade de glorie şi de prăbuşire, în funcţie de condiţiile politice şi militare din cele trei mari provincii istorice ale românilor.

În ultimii cinci sute de ani, datorită înăbuşirii lor sub dominaţia străină, perioadele de glorie ale spionajului românesc au fost scurte şi legate de un mănunchi de nume ilustre. Aceasta, pentru că spaţiul locuit de români nu s-a bucurat de existenţa şi funcţionarea unor instituţii monarhice ereditare şi puternice ca în statele din apus, ci de un număr enorm de voievozi, guvernatori şi domnitori, slabi, care au "domnit" 1-2 ani şi chiar mai puţin, preocupaţi de propria îmbogăţire şi nu de propăşirea neamului. Astfel, **între 1300 şi 1866**, până la aducerea în România a principelui Carol de Hohenzollern, în Moldova, Ţara Românească şi Transilvania s-au succedat circa **430 de domnii cronologice** luate la un loc, în timp ce **în Franţa**, în acelaşi interval istoric, s-au succedat **22 de regi şi împăraţi**. Iată una din cauzele istorice pentru care România, cu o vechime statală de numai 83 de ani (1918-2001), se situează la periferia civilizaţiei europene la începutul secolului XXI...

În ultimile cinci secole, românii au avut în fruntea lor mai mulţi trădători şi vânzători de neam decât eroi gata să se sacrifice pentru propăşirea neamului.

Printre figurile luminoase ale neamului românesc care au ştiut să folosească în mod iscusit metode şi agenţi ai spionajului politic şi militar se înscrie, în primul rând, **Basarab I (1310-1352)**, intemeietorul statului independent al Ţării Româneşti.

Nimicirea aproape totală a armatei Ungariei, condusă personal de către regele **Carol Robert de Anjou**, în intervalul de câteva zile dintre **9-12 noiembrie 1330**, de către oştenii voievodului român, în bătălia de la **Posada**, ar fi fost imposibilă fără o perfectă cunoaştere a forţelor inamicului, a intenţiilor politice urmărite de către acesta, precum şi a mişcărilor în spaţiu ale armatei inamice. Toate acestea sunt sarcini ale spionajului, pe care marele Basarab a ştiut să-l utilizeze cu măiestrie şi cu rezultate totale.

Spionajul şi diplomaţia merg mână în mână, fiind cele două feţe ale aceluiaşi taler. Acestea au fost ridicate pe culmi nebănuite de către un alt mare domnitor român, **Mircea cel Bătrân (1386-1418)** ("bătrân" în scaunul domnesc, nu în vârstă), care, prin iscoadele şi solii săi, a fost la curent cu tot ce se petrecea în spaţiul din Balcani, a luat decizii politice înţelepte şi a utilizat forţa armelor, *"cunoscându-se pe sine şi cunoscându-l pe inamic"* (Sun-Tzu), fapt ce i-a asigurat victorii şi cuceriri teritoriale cu efecte până în zilele noastre.

Puterea şi influenţa politico-diplomatică ale lui Mircea cel Bătrân au fost atât de mari, încât acesta şi-a putut permite imixtiuni în lupta

pentru succesiune la tronul imperial otoman, **făcându-l sultan pe Musa**, unul din fiii lui Baiazid, cel bătut şi luat în robie de către Timur Lenk, urmaş al marelui Gingis-Han, în bătălia de la Ankara (1402).

Dacă acest mare domnitor s-a putut intitula: *"Io Mircea, mare voievod şi domn din mila lui Dumnezeu şi cu darul lui Dumnezeu, stăpânind şi domnind peste toată ţara Ungrovlahiei şi a părţilor de peste munţi, încă şi către părţile tătăreşti şi Amlaşului şi Făgăraşului Herţeg şi domn al Banatului , Severinului şi de amândoua părţile pe toată Podunavia, încă şi la Marea cea Mare şi stăpânitor al cetăţii Dârstorului"*, un mare merit le revine şi acelor curteni şi boieri cărturari şi vorbitori de graiuri străine care au purtat solii, au negociat şi au spionat în numele şi spre binele domnitorului şi al ţării. Principiul este valabil şi la începutul secolului XXI, dar nu-l mai respectă nimeni. Am revenit la vechea paradigmă: *"capul ce se pleacă sabia nu-l taie"*. Sigur că **nu-l taie dar îl pune în la(n)ţ...**

Ştefan cel Mare şi Sfânt (1457-1504), cu cea mai lungă domnie din istoria românilor până la cea a regelui Carol I de Hohenzollern, poate fi considerat **creatorul primelor organe de stat secrete cu adevărat funcţionale**, cum sunt cele de securitate internă şi de spionaj extern.

Vorbind în termeni actuali şi pe înţelesul tuturor, Ştefan cel Mare şi Sfânt **şi-a creat, pe plan intern, una dintre cele mai puternice şi mai eficiente "poliţii politice" sau "serviciu de securitate" din sud-estul Europei, având în compunere şi o structură de spionaj extern**, deservită de nobili de înaltă cultură, cunoscători de limbi străine şi coduri secrete, iscusiţi, vicleni şi, la nevoie, excelenţi mânuitori de monezi de aur, săbii, pumnale şi chiar otrăvuri.

Datorită celor care "au colaborat cu securitatea", adică a reţelelor de informatori ai poliţiei sale politice, infiltraţi în rândurile marii boierimi, care i-a fost ostilă pe toată durata domniei sale (vezi *"O istorie sinceră a poporului român"* de Florin Constantiniu, 1997, pag. 103-104), Ştefan cel Mare şi Sfânt **a descoperit toate comploturile urzite împotriva sa şi a scurtat de cap circa 60 de boieri care s-au "hiclenit"**. Dacă marele domnitor al Moldovei nu ar fi dispus de o "securitate" de mâna întâi, cu siguranţă că ar fi domnit şi el cel mult câţiva anişori şi ar fi sfârşit-o ca şi tatăl său, sub loviturile de pumnal al unor boieri complotişti...

"Poliţia politică" vine de la Apus...

Elisabeta I a Angliei (1558-1605) a organizat şi ea, ceva mai târziu, prima "poliţie politică" puternică şi bine organizată din Anglia, condusă de lordul Francis Walshingam, care s-a distins ca unul din cei mai mari spioni din evul mediu occidental.

Aceasta a salvat-o pe regină de la peste 20 de tentative de asasinat şi a condus-o spre eşafod pe Maria Stuart, pretendenta catolică la tronul Angliei. Serviciul de spionaj extern, parte a "poliţiei politice" de sub conducerea lui Walshingam a ajutat-o pe regina Elisabeta I să zdrobească *"Invincibila Armada"* (1588) a Spaniei şi să declanşeze expansiunea colonială a regatului său, până atunci destul de sărac şi de slab. Tot Elisabeta I a patronat pirateria de stat, care i-a adus mari bogăţii în tezaurul regal.

Prima "poliţie politică" din Franţa a luat fiinţă prin grija cardinalului **Richelieu (1585-1642)**, condusă de preotul capucin Joseph du Tremblay. Spionii lui Richelieu au subminat statele germane divizate, contribuind la alipirea de către Franţa a provinciilor Alsacia şi Lorena.

Poliţiile politice au devenit standard pentru toate statele feudale din Europa după Revoluţia burghezo-democratică din Franţa de la 1789-1794, de teama efectelor acestui mare eveniment care a schimbat cursul istoriei.

Am insistat asupra exemplelor de mai sus, începând cu Ştefan cel Mare, pentru a trezi la realitate acele elemente ale clasei politice şi mediile intelectuale din România contemporană care acuză regimul politic românesc din perioada 1945-1989 că ar fi dispus de "poliţie politică" întruchipată în organele securităţii statului. **Sloganul *"demascării Securităţii ca poliţie politică"* este cea mai mare nerozie ce s-a spus sub soarele Carpaţilor de la Burebista la Ceauşescu !** Nu România socialistă a inventat "poliţia politică", domnilor! Ar fi timpul să ştiţi că **toate formaţiunile statale, de acum 10.000 de ani şi până la "marile democraţii occidentale", în frunte cu S.U.A., au dispus şi dispun de structuri de "poliţie politică". Biroul Federal de Investigaţii (F.B.I.) este cea mai mare, mai dotată şi mai puternică "poliţie politică" de pe glob.**

Fostul preşedinte al S.U.A., **Ronald Reagan** (1981-1989) a fost timp de mai mulţi ani **informator al F.B.I.** (deci "colaborator al securităţii") **pentru statul California**, având acoperirea de *"actor la Hollywood"*, iar pseudonimul de agent informator *"T-10"*.

"Poliţia politică" din Regatul României s-a numit *"Siguranţă"*, pe care regimul comunist a preluat-o schimbându-i numele în *"Securitate"*.

Cei care au contribuit la crearea aşa-zisului Consiliu Naţional de Studiere a Dosarelor Securităţii s-au umplut de ridicol şi ar face bine să-i pună capăt, până nu vom ajunge de râsul întregii lumi civilizate. **În arhivele secrete ale unui stat se umblă, de regulă, în caz de absolută nevoie, după minimum 50 de ani sau nu se umblă niciodată...**

Prima poliţie politică instrument al statului, având şi misiuni de spionaj pe plan extern din Rusia a luat fiinţă în anul **1565** prin grija ţarului **Ivan al IV-lea** ("cel Groaznic") sub numele de *"Opricinina"*.

Împăratul Rusiei, **Alexandru al II-lea (1855-1881)**, a modernizat serviciul secret de securitate şi spionaj care a fost denumit "Ohrana". La începutul anului 1900, sub domnia lui Nicolae al II-lea, ***"Ohrana"* avea pe statele sale de plată peste 100.000 de agenţi**, distribuiţi pe tot teritoriul Rusiei, precum şi în toate capitalele lumii.

Tradiţiile seculare ale serviciilor secrete imperiale au fost preluate şi ridicate pe noi culmi, între 1917-1991, de către puterea politică comunistă de la Kremlin.

Având o vechime şi o continuitate de peste patru secole nu este de mirare că spionajul rusesc face ravagii în Statele Unite ale Americii, ale căror servicii secrete au îmbrăcat forme moderne abia în urma celor două războaie mondiale.

Frederic al II-lea (1740-1786), rege al Prusiei din dinastia de Hohenzollern, rămas în istorie sub numele de "Frederic cel Mare" a fost un strălucit conducător de oşti. Acesta a purtat o serie de războaie contra Austriei, a luat parte la războiul de şapte ani şi la prima împărţire a Poloniei în 1772.

În urma unei victorii rapide şi strălucite împotriva armatei austriece, Frederic al Mare a fost întrebat care este explicaţia victoriei sale atât de decisive? Regele Prusiei a răspuns: ***"În timp ce adversarul meu a avut un spion şi o sută de bucătari, eu am avut o sută de spioni şi un singur bucătar"***. Aceasta explică totul în legătură cu rolul atribuit spionajului de către conducătorii germani de-a lungul timpului.

"Napoleon – spionaj şi dezinformare în stil imperial...

Revoluţia franceză de la 1789-1794, împreună cu era războaielor purtate de împăratul Napoleon Bonaparte, au conferit dimensiuni globale acţiunilor serviciilor de spionaj, contraspionaj şi poliţiei politice din Franţa, cu influenţe în toate marile state ale lumii.

Imensa majoritate a istoricilor francezi şi străini au explicat victoriile strălucite repurtate de Napoleon Bonaparte împotriva statelor feudale din Europa exclusiv prin prisma geniului militar al acestuia. Puţini ştiu sau înclină să admită că aceste victorii s-au datorat şi altor cauze. În zilele noastre, se ştie că **spionajul a jucat un rol decisiv în înfrângerea Austriei, iar apoi a Rusiei de către Napoleon**, iar unii dintre spionii săi, printre care şi Karl Schulmeister (1770-1853), au fost tot atât de importanţi în obţinerea unor victorii decisive ca şi mareşalii Ney şi Murat sau generalii Soult, Dupont, Marmont şi Lannes.

Karl Schulmeister s-a născut în Alsacia, în familia unui preot luteran. Bucurându-se de o inteligenţă strălucită şi de o educaţie aleasă, precum şi de un fizic fermecător, în anul 1804, când a fost recrutat de serviciul de

spionaj al lui Napoleon, acesta vorbea câteva limbi străine, dintre care în condiții perfecte franceza, germana și maghiara. Schul-meister s-a dovedit un artist în arta deghizărilor.

La începutul anului 1805, Karl Schulmeister și-a făcut apariția la Viena sub acoperirea că este "nobil maghiar" expulzat din Franța sub acuzația că era "simpatizant" al Austriei. Ținta spionajului francez era aceea de a intra în grațiile mareșalului austriac Charles Mach - baron de Leiberich, comandantul armatei imperiale. Prin farmecul său personal, eleganța, inteligența și banii de care dispunea, Schulmeister a cucerit repede înalta societate vieneză. Acesta nu numai că l-a cunoscut pe mareșalul Mach dar a devenit în scurt timp unul din preferații săi. Pentru a-și consolida "legenda" de acoperire, Schulmeister a pus la dispoziția serviciului de spionaj al Austriei o seamă de informații credibile cu privire la situația politică, militară și socială din Franța, selecționate cu grijă de către contraspionajul francez. Cucerindu-l pur și simplu pe mareșalul Mach, Karl Schulmeister nu numai că a fost asimilat în cartierul general al armatei Austriei dar a fost **numit director al serviciului de spionaj al Austriei**, poziție incredibilă pe care nimeni nu a mai egalat-o vreodată în Europa.

De pe această poziție, Schulmeister a intoxicat pur și simplu conducerea politică și militară de la Viena cu "informații de la fața locului" cu privire la presupuse stări de nemulțumire din armata franceză și la situația tot mai "dificilă" a Franței, toate conducând la concluzia că lui Napoleon Bonaparte i-ar fi imposibil să se poată angaja într-o campanie militară împotriva Austriei. Toate aceste știri false au fost larg răspândite și prin intermediul presei austriece, prin articole, fabricate în Franța și strecurate în ziarele din Austria contra unor sume frumoase de bani.

Împăratul Austriei, Francisc I (1792-1835) și mareșalul Mach au căzut victimă acțiunilor de dezinformare desfășurate cu măiestrie de către Schulmeister, crezând că Franța s-ar afla în pragul unei "explozii sociale". În realitate, Napoleon se pregătea să atace Austria. Acest lucru s-a și produs prin surprindere, iar pe baza informațiilor furnizate de către spionul francez implantat în însuși cartierul general al armatei austriece, aceasta a fost încercuită și obligată să capituleze în urma bătăliei de la **Ulm** din **9 octombrie 1805**.

Karl Schulmeister "reușește" să se strecoare printre liniile armatei franceze, revenind la Viena, înarmat cu o seamă de documente secrete "originale" puse la dispoziție de către serviciul de spionaj al lui Napoleon, cu care reușește, în bună măsură să-l convingă pe împăratul Austriei și pe generalii săi "asupra celor mai indicate căi de urmat". A urmat dezastrul armatelor reunite ale Austriei și Rusiei de la **Austerlitz**, din **2 decembrie 1805**, rămasă în istorie sub numele de *"bătălia celor trei împărați"* (Napoleon, Francisc I și Alexandru I).

În anul **1809**, Schulmeister a ajuns în funcția de **comisar-general al armatei imperiale franceze**. El a reușit să-și implanteze **un spion în chiar cartierul general al împăratului Rusiei, Alexandru I**. Cu toate meritele sale extraordinare, Napoleon a refuzat să-i confere ordinul "Legiunii de onoare", motivând că *"pentru spioni, singura recompensă este aurul "*. Cu banii câștigați, atât de la austrieci, cât și de la francezi, Karl Schulmeister a făcut o avere imensă, pe care a pierdut-o în totalitate după înfrângerea lui Napoleon la Waterloo, în anul 1815. El a supraviețuit acelui eveniment încă 40 de ani, decedând în anul 1853 la Strasbourg, unde deținea un chioșc de tutun.

Cu toate că **Napoleon nu a avut niciodată încredere în agenții serviciilor sale secrete**, Karl Schulmeister, cel mai mare spion al secolului al XIX-lea și unul dintre cei mai reputați din istoria spionajului, i-a fost cel mai devotat din toți oamenii importanți care l-au înconjurat pe împăratul francezilor în tot cursul vieții sale. Napoleon l-a denumit pe Karl Schulmeister *"împăratul spionilor"*.

În timpul războiul napoleoniene, serviciul de spionaj britanic a reușit să infiltreze doi agenți în interiorul Ministerului de Externe al lui Talleyrand. Aceștia au descoperit clauzele secrete ale Tratatului de la Tilist dintre Napoleon și împăratul Alexandru I, deși întâlnirea dintre cei doi împărați s-a desfășurat pe un doc plutitor în mijlocul râului Memel, la 27 iunie 1807.

De numele lui Napoleon este legată apariția în Franța a unui sistem central de spionaj cu o componentă de securitate internă, denumită *"Surété Generale"* (Siguranța Generală) care a devenit *"Surété Nationale"* (Siguranța Națională) iar ulterior mai simplu "Surété" adică Siguranța, sistem din care s-a inspirat și România.

În termeni pe înțelesul tuturor, este vorba de poliția politică secretă sau "securitatea", termen devenit anatemă în România post-socialistă.

Serviciul de spionaj al lui Napoleon este autorul *celebrului "Testament al lui Petru cel Mare"*, prin care sunt "dezvăluite" intențiile Rusiei de a cuceri cea mai mare parte a lumii și de a ieși la mările calde.

Acest "testament" este unul dintre cele mai strălucite acțiuni de dezinformare puse la cale de serviciul de informații al Franței dinaintea campaniei lui Napoleon împotriva Rusiei. *"Testamentul lui Petru cel Mare"* a fost atât de convingător ticluit, încât a căpătat crezare pe toată durata secolului XIX, a fost extins în secolul XX în epoca U.R.S.S., având "credibilitate" chiar și la începutul secolului XXI. Există mulți români din *"cercurile intelectuale bine informate"* care cred în acest testament. Despre falsitatea acestuia se vorbește în *"Enciclopedia asupra spionajului"* (autori: Normand Polmar și Thomas B.Allen, Editura Greenhil, S.U.A., 1997, pag.217).

După înlăturarea lui Napoleon Bonaparte, serviciul de spionaj al Franței s-a degradat. Aceasta a contribuit în mare măsură la zdrobitoarea înfrângere a armatei lui Napoleon al III-lea în războiul franco-prusac din 1870-1871. După acest război, serviciile secrete ale Franței au fost reorganizate după modelul prusac. În armată, **a luat ființă Biroul 2, însărcinat cu spionajul militar, preluat și în armata României.**

Franța este prima țară din lume care a pus bazele instituției ataşaților militari, încă din secolul XVIII. Napoleon Bonaparte a preluat și extins practica trimiterii de ofițeri de informații pe lângă misiunile sale diplomatice din străinătate, iar după Congresul de la Viena din 1815, toate statele mari din Europa au început să facă schimb de ataşați militari.

Misiunea acestora este aceea ca, sub protecția pașaportului diplomatic, **să facă spionaj militar**, inclusiv recrutarea de agenți autohtoni. Schimbul de ataşați militari se face **pe bază de acord între state** care, în realitate, înseamnă *"primește tu spionii mei, ca să primesc și eu spionii tăi"*. În cercurile diplomatice de pretutindeni, ataşatului militar i se mai spune ***"spion în uniformă"*** sau ***"pisică cu clopoței"***. Ataşații militari **nu sunt diplomați**, deși ei pretind acest lucru.

Deoarece spionajul militar s-a complicat foarte mult în secolul XX și ataşații militari s-au specializat pe categorii de forțe ale armetei, respectiv: ataşați **ai trupelor terestre**, ataşați **aero** și ataşați **navali**, iar pentru a-i coordona, statele mari, cu posibilități financiare, trimit și ataşați **ai apărării.** Ca și în cazul ambasadorilor, pentru trimiterea de ataşați militari este nevoie de primirea acreditării din partea statului care îi acceptă.

Marile puteri ale lumii, S.U.A., Rusia, Franța, Marea Britanie, China, Japonia și altele, trimit ofițeri de informații în străinătate sub o multitudine de alte acoperiri civile.

Spionii și independența SUA

În **Statele Unite ale Americii**, cea mai mare putere economică din ultima jumătate a secolului XX și singura superputere militară de la începutul secolului XXI, spionajul își are sorgintea în Revoluția americană anti-colonială și războiul de independență purtat împotriva Angliei, din perioada **1775-1783.**

Părintele fondator al S.U.A., **generalul George Washington (1732-1799)**, pe lângă calitățile sale de om politic vizionar, de comandant și strateg, a fost și **un strălucit artizan al spionajului revoluționar nord-american**, care a contribuit într-o măsură decisivă la încheierea victorioasă a războiului de independență. George Washington nu a avut studii militare și academice superioare dar a câștigat experiență în război și mai ales de ofițer de informații, ca urmare a serviciului prestat în armata engleză, în contextul războiului dintre Franța și Anglia pentru posesiunile coloniale din spațiul nord-american.

Când cele **13 colonii** americane au hotărât să înceapă războiul pentru independență împotriva Angliei, lui George Washington i-a fost oferită funcția de **comandant** al tuturor trupelor continentale, pe care a acceptat-o la **3 iulie 1775**.

Odată cu preluarea comenzii, G.Washington a trecut la înființarea unui **nucleu secret de spionaj în cadrul statului său major**, pe care l-a structurat şi condus personal. Primii spioni nord-americani au fost recrutați, instruiți şi trimişi în misiuni în adâncimea dispozitivului trupelor engleze şi în interiorul controlat de acestea, personal de către George Washington. Din documentele istorice de arhivă rezultă că, la 15 iulie 1775, G.Washington a plătit suma de 330 de dolari unei "persoane neidentificate" pe care a trimis-o în garnizoana engleză din Boston *"cu misiunea de a afla valoarea trupelor engleze, deplasările şi intențiile acestora şi să le raporteze prin corespondența secretă stabilită"*.

În 1777, G.Washington a înființat un serviciu de spionaj bine structurat, cu un personal numeros, având elemente de legătură cu toate cele 13 state aflate în război cu trupele coloniale engleze. Sub directa sa conducere s-a trecut la recrutarea sistematică de spioni şi crearea de rețele de agentură în teritoriile controlate de englezi.

În anul **1778**, din ordinul generalului G.Washington, **maior Benjamin Tallmadge** a organizat o **rețea clandestină de spionaj la New York**, cunoscută sub numele de ***"rețeaua Culper"***, care s-a dovedit a fi cea mai eficientă din toată perioada războiului de independență. Această rețea a fost condusă personal de G.Washington.

Tot lui G.Washington îi revine meritul de a fi înființat şi primul serviciu de contraspionaj din istoria S.U.A. Spre cinstea conducătorului revoluției americane, acesta nu s-a grăbit niciodată să-i spânzure pe spionii englezi arestați, aşa cum procedau comandanții englezi, ci îi trata cu atenție pentru a-i atrage la colaborare şi a-i transforma în "agenți dubli".

Între **1789-1796**, generalul G.Washington a slujit în calitatea de **primul preşedinte al Statelor Unite ale Americii, refuzând al treilea mandat când acesta i-a fost propus**. În calitatea sa de şef direct al serviciilor de spionaj şi contraspionaj, G.Washington şi-a plătit la timp şi cu generozitate spionii.

Benjamin Franklin – spion "dublu"?

Unul din spionii de marcă ai generalului G.Washington a fost Benjamin Franklin, savant, om politic şi diplomat, trimis la Paris în calitate de ambasador al Statelor Unite, în septembrie 1778.

B.Franklin a făcut parte din Comitetul Secret înființat de Congres pentru cumpărarea de armament şi materiale de război din Europa.

La Paris, în cadrul misiunii diplomatice americane condusă de B.Franklin, a fost trimis şi **Silas Dean**, spion calificat, de mare inteligenţă şi curaj, recrutat şi instruit de către G.Washington.

Din punct de vedere politic, **misiunea ambasadorului spion B.Franklin la Paris a fost aceea de a atrage Franţa într-o coaliţie cu Statele Unite, împotriva Marii Britanii, de care s-a şi achitat în mod strălucit.**

Pe timpul ambasadoriatului său, împreună cu Silas Dean, B.Franklin a colaborat cu serviciul de spionaj al Franţei, reprezentat de **Caron de Beaumarchais**, cunoscut drept dramaturg, autor al pieselor *"Nunta lui Figaro"* şi *"Bărbierul din Sevilia"*, puse pe muzică de către Mozart şi respectiv Rossini, dar care, în realitate, era **un mare agent al spionajului francez**.

Cu ajutorul lui Beaumarchais, a fost constituită compania de acoperire *"Roderique Hortez et Cic"*, care a transportat în mod clandestin mari cantităţi de armament, muniţii şi materiale de război în America, fără de care armata lui G.Washington nu ar fi putut câştiga războiul.

Prin agenţii săi trimişi în Anglia, B.Franklin a urmărit mişcările de trupe engleze şi pregătirile în vederea trimiterii lor în America, pe care le raporta lui G.Washington.

Activitatea de spionaj a lui B.Franklin a avut însă şi o pată neagră, care nu a putut fi elucidată nici până în zilele noastre. Astfel, se ştie că spionajul britanic a reuşit să implanteze pe unul din agenţii săi în cadrul misiunii diplomatice americane de la Paris, din acea perioadă. Este vorba de **Edward Bencroft**, om cu preocupări ştiinţifice, membru în Colegiul Regal de Fizică şi al Societăţii Regale. Acesta l-a cunoscut pe B.Franklin la Londra, înainte de revoluţia americană, în calitate de agent colonial din partea Pennsylvaniei. Între cei doi, s-a legat o prietenie specifică oamenilor de ştiinţă. E.Bencroft era, pe de altă parte şi **agent al serviciului de spionaj al Angliei**, iar preocupările lui în domeniul fizicii erau o acoperire credibilă. Reîntâlnindu-se la Paris, **B.Franklin l-a angajat pe Edward Bencroft pe postul de secretar personal**. Nimic mai covenabil pentru spionajul Marii Britanii! În limbaj profesional aceasta se numeşte ***"penetrare"*** şi constituie "visul de aur" al tuturor serviciilor de spionaj din lume, de la spionii biblici şi până în zilele noastre. **Un spion bine instruit ajuns într-o asemenea poziţie poate face ravagii...**

E.Bencroft a ţinut legătura cu serviciul de spionaj englez în mod indirect, fără contact personal, prin procedeul numit ***"dead drop"*** (căsuţa moartă) în argoul lumii secrete anglo-saxone. Acesta consta dintr-o sticlă în care se introduceau documente scrise, care se depunea în scorbura unui copac din grădina palatului Tuileries, de unde era ridicată de către agentul englez. În afară de aceasta, Bencroft făcea dese călătorii la Londra, fiind şi un reputat jucător la bursă.

Edward Bencroft a transmis Londrei informaţii precise şi extrem de valoroase cu privire la alianţa militară ce s-a format între Franţa şi Statele Unite **dar regele George al III-lea nu le-a dat crezare**, apreciind că acestea ar putea fi "speculaţiile" lui Bencroft pentru a afecta acţiunile la bursă.

Pe de altă parte, din surse istorice americane, rezultă că **B.Franklin ar fi înlesnit în mod premeditat acţiunile de spionaj ale lui Bencroft în favoarea Londrei, deoarece nu era sigur cine va ieşi învingătoare în război şi dorea să fie asigurat în cazul că Anglia ar fi câştigat războiul**. Această poziţie duplicitară a lui Franklin a fost sesizată de către serviciul de contraspionaj al lui G.Washington iar, la revenirea în S.U.A., acesta a fost **cercetat de către o comisie a Congresului**. Neputându-se dovedi nimic concret, B.Franklin a fost lăsat în pace, trăind ca un cetăţean onorabil, cu merite în revoluţie. Dacă a fost sau nu "agent dublu", nu s-a aflat niciodată.

Cu totul ieşit din comun este faptul că simbolul patriotismului american este legat de viaţa şi activitatea unui spion din timpul războiului de independenţă. Este vorba de **Nathan Hale (1755-1776)**, căpitan în armata generalului George Washington. N.Hale a fost absolvent al Colegiului din Yale, promoţia 1773 şi, înainte de a se înrola în armată, a fost profesor în Noua Londră din Connecticut.

În anul 1776, având gradul de căpitan, N.Hale a fost cooptat în serviciul de spionaj al armatei. În luna septembrie a aceluiaşi an, în baza unui ordin de misiune primit direct de la generalul George Washington, N.Hale a plecat la New York unde se afla cartierul general al armatei engleze şi numeroase trupe aduse în vederea înăbuşirii revoluţiei americane.

N.Hale a reuşit să pătrundă în adâncimea dispozitivului trupelor engleze şi să se prezinte drept profesor cu acte în regulă, "loial coroanei britanice", care a fost "persecutat" de rebeli şi doreşte să-şi exercite profesia sub administraţia britanică.

A fost crezut şi lăsat în libertate. În zilele următoare, N.Hale a adunat informaţii şi a întocmit scheme cu privire la efectivele, dislocarea, disponibilităţile în armament şi materiale de război ale armatei engleze, cu care se pregătea să treacă linia frontului. A fost capturat în timpul tentativei de trecere, iar asupra lui, ascunse într-o gheată, au fost găsite informaţiile culese. Comandantul armatei engleze, generalul William Howe, a ordonat executarea fără judecare a căpitanului N.Hale, refuzându-i acestuia chiar şi dreptul la un preot, permis oricărui condamnat. A fost **executat prin spânzurătoare** (fapt degradant pentru un ofiţer) la data de **22 septembrie 1776**.

Aflat pe eşafod, în faţa unei mulţimi de "rebeli" americani adunaţi să ia aminte, căpitanul Nathan Hale a rostit: ***"Regret că nu am decât o viaţă, pe care i-o dăruiesc patriei"***. Cuvintele lui au rămas în istoria S.U.A. ca expresie a celui mai simplu şi mai înălţător exemplu de patriotism.

În anul **1914**, la Universitatea din Yale, a fost înălţată statuia căpitanului N.Hale. În anul **1973**, o copie a acestei statui a fost ridicată în faţa intrării principale a clădirii Agenţiei Centrale de Informaţii a S.U.A. din Lengley – Virginia, iar **cuvintele rostite de către căpitan N.Hale, în ultimele clipe ale vieţii lui, au devenit deviza celor ce lucrează în serviciile de spionaj ale S.U.A.** În anul **1985**, N.Hale a fost **declarat erou naţional**.

Observatorilor străini nu le-a scăpat din vedere întârzierea de 138 de ani cu care americanii l-au onorat pe acest erou, dar vorba aceea, mai bine mai târziu decât niciodată...

O explicaţie ar fi aceea că **structurile moderne de spionaj ale S.U.A. s-au născut foarte târziu, respectiv după încheierea celui de-al doilea război mondial**.

Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.) a luat fiinţă în **1947**, pe fondul războiului rece şi al politicii de dominaţie mondială a Washingtonului. Despre C.I.A., la începutul secolului XXI, analiştii occidentali, inclusiv americani, afirmă că ar avea trei caracteristici fundamentale: **superdimensionarea, hipertehnicizarea şi ineficienţa...**

Capitolul II

INTELIGENȚE ÎN ILEGALITATE

Spionaj fac întotdeauna ceilalți !

În cei patru mii de ani pe care i-am trecut în revistă, nici un împărat, rege, dictator, președinte sau șef de guvern nu a recunoscut și nici nu va recunoaște vreodată că a recurs sau va recurge la această îndeletnicire "dezonorantă", cum este spionajul, cu toate că toți au practicat-o și o vor practica atâta timp cât va exista societatea omenească...

Ceea ce se admite oficial de către toată lumea este *"culegerea de informații în limitele legale"*. **Spionaj fac întotdeauna ceilalți !** Americanii și britanicii au un termen foarte elegant și academic prin care își acoperă activitatea de spionaj la scară globală și anume *"intelligence"*. Acest termen, tradus în limba română, înseamnă inteligență, înțelepciune dar și informații și spionaj. Combinația este una logică, deoarece **spionajul nu se poate face fără inteligență**. Din această cauză, **spionajul este definit ca fiind, în primul rând, un *"război al inteligențelor"***. Mai este definit și prin alte sintagme, cum sunt: *"războiul secret"*, *"războiul subteran"*, *"războiul tăcut"* și, într-o formulare mai puțin elegantă, *"războiul murdar"*.

Esențial este faptul că **spionajul reprezintă o formă de război nedeclarat între state, care nu cunoaște pauze**, fiind o activitate cu foc continuu și nici limite în formele și metodele de manifestare, decât cele impuse de limitele inteligenței umane. Pentru a nu face discriminare între state, între aliați și adversarii potențiali, vom utiliza, până la capătul lucrării, termenul simplu și pe înțelesul tuturor, adică acela de spionaj, indiferent despre cine este vorba.

Alături de diplomație și forța militară, spionajul a fost, este și va rămâne un instrument al politicii statelor, o formă de competiție între națiuni.

Spionajul poate fi definit ca o activitate de culegere de informații secrete prin metode și procedee ce încalcă legile statului vizat. Spionajul este, deci, **o activitate ilegală**.

Scopul fundamental al spionajului este să obțină informații de importanță deosebită pe care statele le protejează și care sunt de importanță vitală pentru supraviețuirea acestora. Obținerea de informații, pe toate căile, legale și ilegale și din toate sursele, respectiv umane și tehnologice, constituie doar o parte din complexa activitate a serviciilor de informații moderne.

Ciclul integral, complex și de dorit linear al activității de informații la nivel național, cunoscut și sub sintagma de **cercetare strategică**, înseamnă: ***"Culegerea, procesarea, integrarea, analiza, evaluarea și***

interpretarea informațiilor cu privire la statele și armatele străine, precum și diseminarea acestora la beneficiari".

Cu toate că, în epoca războiului rece 1947-1989, serviciile de informații ale celor două superputeri S.U.A. și U.R.S.S. au fost tehnicizate dincolo de orice proporții, s-a ajuns, în final, la concluzia că **nici un fel de dispozitiv tehnic nu poate substitui omul în activitatea de spionaj.**

✯ **Elementul esențial, de neînlocuit**, al spionajului politic, militar, economic sau tehnologic **este omul**, denumit în limbajul de specialitate – **agent** – iar în limbajul popular – **spion.**

Recrutarea unui agent de valoare constituie o mare bătălie câștigată, un moment de culme, visul de aur al tuturor serviciilor de informații din lume. **Un spion instruit și implantat într-un centru vital al adversarului poate valora cât o armată, pe timp de război.** La Termopile, spartanii de sub comanda regelui Leonida au fost înfrânți numai după ce spionul grec trădător Efialtes le-a arătat perșilor o cale ascunsă de manevrare a trecătorii, permițând trupelor adverse să-i încercuiască pe bravii luptători greci.

Premiul Nobel se obține mai ușor...

Dicționarul Oxford îl definește pe agentul de spionaj ca fiind o persoană care acționează în secret, în slujba unui guvern, în scopul obținerii de informații privind trupele de uscat, forțele aeriene sau forțele navale ale unui stat străin sau orice alte informații cu caracter secret cu privire la situația dintr-o țară dată.

Același dicționar consideră drept spion o persoană care observă în ascuns, examinează, investighează, înregistrează, fotografiază obiective, instalații, sisteme și modele de armament, lucrări militare de infrastructură, obiective economice de importanță strategică, documente secrete etc. în scopuri ostile.

Prin această definiție sunt puse în lumină nu numai scopurile urmărite de către un agent al unui serviciu de spionaj, ci și metodele folosite de acesta pentru a-și îndeplini misiunile.

✯ **Spionii se recrutează**, potrivit nevoilor de informații ale statelor și guvernelor, **din mediile sociale și profesionale în care există oameni cu valoare informativă sau care au acces la informațiile de valoare.** Spre exemplu, dacă nu poate fi recrutat **un ofițer superior** din compartimentul operații al unei armatei, poatre fi recrutat **un subofițer sau un angajat civil** care mânuiește documentele secrete. **Dacă nu poate fi recrutat ministrul Apărării, poate fi recrutată amanta acestuia, cu rezultate devastatoare. Un savant atomist poate fi spionat, în modul cel mai eficient și mai rapid, de către un alt savant atomist**, așa cum

s-a putut constata din acțiunile de spionaj atomic derulate în cea de-a doua jumătate a secolului XX, precum și în zilele noastre.

Pentru a recruta un agent de valoare, care, în principiu, are și o educație contrainformativă superioară față de cetățenii obișnuiți, **este nevoie de 5-10 ani de muncă atentă**, delicată, dusă cu răbdare și precauție, de atragere, de seducere, de găsire a motivației și a momentului cel mai favorabil de punere a problemei colaborării pe bază de angajament semnat. Cu toate acestea, **doar unul din zece cazuri antamate ar putea duce la un rezultat favorabil, adică un agent recrutat.**

Spionii pot fi tot atât de diferiți, pe cât este diferită natura umană. Nu se poate ști care anume tip temperamental este mai bun. Dacă tipul temperamental nu joacă un rol esențial în selectarea și recrutarea spionilor, gradul de inteligență al acestora este de o importanță copleșitoare. **În spionaj, nu există loc pentru mediocrități.**

Ideal pentru activitatea de spionaj este tipul de inteligență creativ, caracterizat printr-o minte sclipitoare. Purtătorii acestui tip de inteligență, de altfel extrem de rari, se bazează pe puterea lor cognitivă, dezvoltată printr-un sistem educațional și nu prin îndoctrinări.

Aceștia nu pot cădea victimă unor texte tabu sau al unor acțiuni de dresaj. Ei controlează domeniile științei și artei, fiind totodată căutați cu lumânarea de către serviciile de spionaj. **Este, însă, mai ușor să pregătești o asemenea inteligență pentru premiul Nobel, decât pentru cea de spion de mare valoare. Acest tip de inteligență tinde către nivelul de geniu.** Acest nivel a fost atins de spioni precum **Reilly Sidney, Richard Sorge, Rudolf Roesler, Harold K.Philby, Iuri Andropov, Chaim Herzog și G.Bush.**

Cu tot filtrul draconic ce se aplică, în serviciile de spionaj pătrund, datorită traficului de influență, a "pilelor" și nepotismului și alte tipuri de inteligențe.

Printre acestea, **cel mai răspândit este tipul bine informat dar nu creativ, instruit și educat conform standardelor vremii.** Aceștia și-au luat toate examenele, ba chiar și titluri de doctori, fiind apți să execute operații standard. Ei "își ucid sufletul" pentru a se închina la altarul informației. Sunt **oportuniști**, ajung în funcții de conducere, pe care, din lipsă de creativitate, le exercită cu forța autorității și **nu vor depăși niciodată nivelul standard mediu.**

Serviciile secrete de spionaj, dar mai ales de contraspionaj, sunt penetrate și de **tipul mediocru.** Oamenii purtători ai acestui tip de inteligență pot îndeplini unele sarcini utile din domeniul auxiliar, periferic spionajului, dar nu-și vor depăși niciodată plafonul, nici în plan intelectual, nici estetic și nici etic. Rămân ceea ce sunt, adică mediocrități. Adevărul este că imensa majoritate a lumii este populată cu acest tip de inteligență. Vorba lui Vodă Lăpușneanu: *"proști dar mulți"*...

Un model final care se încadrează într-o diagramă proprie, caracterizată prin **cinism, corupție, sadism, mergând până la răul satanic** este reprezentat de asemenea tipuri precum **Nietzsche, Adolf Hitler, Lavrenti Beria** - fost șef al K.G.B., **Edgar J.Hoover** - fost timp de 48 de ani șef al F.B.I., care s-au distins prin disprețul față de valorile umane, prin crimă și bestialitate.

Termenul de spion (***"spy"*** – engl.) a apărut în Anglia în secolul XIV, pe vremea marelui poet Geoffrey Chaucer, unul dintre întemeietorii literaturii naționale engleze.

Experiența multimilenară a omenirii în materie de spionaj, de la spionii biblici și până în zilele noastre, ne demonstrează că **banul este principalul și cel mai răspândit mobil pentru care un om poate accepta să devină spion**. Se știe că Iuda iscarioteanul l-a vândut pe Hristos pentru suma de 30 de arginți. *"Banul este ochiul dracului"*, spune înțelepciunea populară românească, iar dorința oamenilor de a se îmbogăți este insațiabilă.

Un comentator francez scria în anul 1790: *"Un ambasador nu va face nimic fără ajutorul spionilor. Pentru a-și îndeplini misiunea, un ambasador trebuie să fie gata să cumpere pe oricine, de la secretar la valet, de la servitoare la amanta preferată a seniorului sau la doamna de onoare a reginei"*. În anul 1939, ambasadorii Franței încă mai aveau la dispoziție *"fonduri operative"* pentru recrutarea și plata agenților.

Nu există pe fața Pământului, de la izgonirea lui Adam și a Evei din Grădina Edenului și până la instalarea lui G.W.Bush în funcția de președinte al S.U.A. în anul 2001, **informații secrete, de orice natură, la care să nu fi putut ajunge cei interesați, dacă au avut bani suficienți și voință de a plăti pentru acestea**, iată una din legile de bază ale spionajului din toate timpurile, de care spionii de profesie țin cont.

America – paradisul spionilor

Atât în perioada dintre cele două războaie mondiale, cât și în timpul războiului rece, **țara cu cei mai mulți oameni cu acces la informații secrete predispuși să le vândă pe bani buni a fost S.U.A.** Nu degeaba i se spune S.U.A. **"țara tuturor posibilităților"**! Celor care doresc să se convingă de acest lucru, le recomand să studieze cartea *"Spy Book"*, o enciclopedie asupra spionajului, cu peste 2.000 de subiecte, scrisă de Norman Polmar și Thomas B.Allen, apărută la Editura Greenhill Books din New York, în anul 1997. **S.U.A. au fost și vor rămâne încă multe decenii de acum încolo un paradis al spionilor.** Fiind cea mai mare putere economică, științifică și militară a lumii, nici nu este de mirare că **toate serviciile de spionaj de pe toate continentele își găsesc de lucru în Statele Unite ale Americii**. Datorită condițiilor specifice

existente în S.U.A., uriaşa amploare a legăturilor economice, politice şi militare pe care americanii le întreţin ca superputere cu vocaţie globală, **această ţară nici nu se poate apăra împotriva spionajului, a traficului de droguri, de armament etc.**

Anual, S.U.A. este vizitată de circa 450 milioane de străini. Există 120 milioane de automobile înmatriculate în afara teritoriului american, 8-10 milioane de containere cu mărfuri, 720.000 de avioane mari şi mici şi circa 300.000 de nave străine, care trec frontierele S.U.A. Cine ar putea depista cu eficacitate spionii şi acţiunile de spionaj în asemenea condiţii?

La toate acestea, se adaugă **caracterul eterogen al populaţiei S.U.A.**, alcătuită din emigranţi veniţi din toate ţările lumii, pentru care patriotismul nu este cea mai puternică trăsătură. În schimb, **dolarul şi aurul sunt zeii la care se închină toţi americanii** care "visează" la îmbogăţire. Iată câteva exemple mai apropiate de zilele noastre:

- **Aldrich H.Ames**, ofiţer superior în cadrul C.I.A., din secţia însărcinată cu spionajul american în U.R.S.S. şi apoi în Federaţia Rusă, recrutat de ruşi în anul 1985.

A furnizat informaţii ultrasecrete în legătură cu peste 100 de acţiuni clandestine ale C.I.A. în spaţiul rusesc şi date în legătură cu 30 de agenţi de spionaj autohtoni recrutaţi de C.I.A. Dintre aceştia, 10 au fost executaţi. Cea mai mare pierdere suferită de C,I.A. de pe urma trădării lui Ames a fost arestarea şi executarea generalului maior rus Dimitri Poliakov, care a lucrat pentru S.U.A. aproape 20 ani. Aldrich H.Ames a fost arestat în 1994 şi condamnat la închisoare pe viaţă. Acesta a făcut spionaj în favoarea ruşilor pentru bani. În schimbul serviciilor sale, A.Ames a primit suma de 2.700.000 dolari. Deşi avea un salariu de numai 70.000 dolari pe an, Ames şi-a cumpărat o casă splendidă în valoare de 540.000 dolari şi o maşină Jaguar de 40.000 dolari. Probabil că prin aceste cheltuieli ce-i depăşeau cu mult posibilităţile s-a şi demascat şi a căzut;

- **Jonathan Jay Pollard**, ofiţer superior în Forţele Maritime ale S.U.A., absolvent al Universităţii Stanford în 1976 şi al Şcolii de informaţii a marinei în 1979. A lucrat ani de zile la Centrul de Informaţii al Forţelor maritime de la Suitland, în apropiere de Washington.

A fost **recrutat la New York, în 1984**, de către colonelul Aviem Sella, din cadrul MOSSAD – serviciul de spionaj al Israelului şi predat pentru exploatare informativă unui ofiţer de informaţii israelian pe nume Yosef Jagur, cu acoperire diplomatică de consul la Consulatul Israelului din New York. Ofiţerul american **a transmis serviciului de spionaj israelian 1.800 de documente şi materiale informative secrete şi strict secrete** de interes pentru statul israelian, pe care acesta nu le-ar fi putut obţine pe căi oficiale din S.U.A., indiferent cât ar fi fost dispus să plătească.

Pentru serviciile prestate, Jonathan Pollard, spion de mare valoare implantat în chiar creierul serviciului de informații al Forțelor maritime ale S.U.A., a fost **răsplătit cu dărnicie de către MOSSAD**.

Sub legenda foarte credibilă că se căsătorește, J.Pollard s-a deplasat la Paris, unde a fost cazat într-o casă conspirativă a MOSSAD-ului. Cu acest prilej, a primit indicații și misiuni foarte precise din partea lui Rafael Eitan (alias *"Rofi"*) – șeful serviciului de spionaj științific din Ministerul Apărării al Israelului, cunoscut sub acronimul LAKAM. Rezultă că **Pollard a furnizat Israelului informații secrete din domeniul tehnico-științific militar**.

Pe timpul ședерii la Paris, logodnica lui Pollard a primit drept "cadou" un inel cu diamant, în valoare de 10.000 dolari. Cei doi "logodnici" au făcut un sejur la Monte Carlo, apoi în Elveția și Germania și s-au căsătorit după toate regulile la Veneția, toate cheltuielile aferente fiind suportate de către MOSSAD. După căsătorie, s-au îmbarcat pe "Orient Expres" și, în final, au ajuns în Israel; unde au fost tratați regește. La plecare, "proaspeții căsătoriți" au primit, în numerar, suma de 10.000 dolari.

Întors la Washington, Jonathan Pollard s-a apucat serios de lucru. **De trei ori pe săptămână**, Pollard preda omului său de legătură din cadrul MOSSAD cu acoperire diplomatică **colete cu documente ultrasecrete**. Acestea erau, apoi, **copiate** într-unul din apartamentele conspirative întreținute de serviciul de spionaj israelian la Washington. Materialele erau **returnate** la întâlniri conspirative, de regulă, **lunea dimineața**. Acesta este un mod de lucru folosit de către marea majoritate a serviciilor de spionaj.

Le-am folosit cu succes și noi românii, în perioada de glorie a serviciilor de spionaj ale României, după anul 1964, când s-au rupt relațiile de subordonare ale acestora față de Moscova.

Această metodă va fi folosită din nou, în viitor, când spionii noștri vor lucra pentru România și nu pentru patronii de aiurea, ca în zilele noastre.

Ofițerul de legătură israelian al lui Pollard, Josef Jagur (alias *"Yossi"*), l-a plătit pe acesta **lunar** cu suma de **2.500 dolari**, i-a depus într-un cont din Elveția suma de **30.000 dolari** și l-a asigurat că **anual**, în următorii 10 ani, Pollard va primi în contul său din Elveția aceeași sumă.

Totodată, "Yossi" i-a arătat lui J.Pollard un **pașaport israelian pe numele Danny Cohen**, cu care acesta urma să fugă din S.U.A. în cazul în care F.B.I. ar ajunge pe urmele lui.

Nu se cunoaște cu exactitate cauza căderii comandorului de marină Jonathan Jay Pollard, dar se știe cu precizie că, **în dimineața de luni 18 noiembrie 1985, acesta a fost interceptat de către o brigadă de agenți ai F.B.I., care au găsit asupra lui 60 de documentații tehnico-militare, din care 20 ultrasecrete**. "Spionul român" are foarte multe lucruri de învățat din "cazul Pollard", dacă instructorii de specialitate vor dori acest lucru...

În urma acestui caz de spionaj, relațiile dintre Israel, cel mai apropiat și mai fidel aliat al S.U.A., au fost pe punctul de a face explozie. Ministrul Apărării al S.U.A., Caspar Weinberger, a declarat că *"prejudiciile aduse de către comandorul de marină Pollard intereselor securității S.U.A. au fost enorme"*.

"Cazul Pollard" scoate în evidență un alt principiu de valoare universală ce se aplică cu rigurozitate în lumea spionajului și anume acela că **atât aliații, cât și adversarii sunt spionați în aceeași măsură**.

De peste 50 ani, "aliații occidentali" din cadrul N.A.T.O. se spionează reciproc, fără nici un fel de menajamente. "Cazul Pollard" este unul din sutele care s-au consumat și care au fost menținute în secret în relațiile interaliate. Acest adevăr rezultă și din cartea *"Războiul tăcut - Înțelegând lumea spionajului"*, scrisă de **Abram H.Shulsky, un veteran al spionajului american**, apărută la Editura Brassey's din New York în anul 1993.

Ar fi în beneficiul României dacă viitorii ei spioni ar fi convinși că **orice acorduri între state care vizează limitarea reciprocă a acțiunilor de spionaj sunt teribil de false**. Între S.U.A. și Israel, există de zeci de ani un asemenea acord, pe care cele două părți nu l-au respectat niciodată. Spun acest lucru, deoarece, după 1992, sub impactul unor imense presiuni din partea S.U.A. și a altor state occidentale, România a fost obligată să semneze asemenea "acorduri de neagresiune" pe linia serviciilor de informații.

Să credem că C.I.A. nu mai face spionaj în România? Ar fi un act de imbecilism național! **C.I.A. practică în România, ca de altfel în toate statele lumii, aliate sau nu, un tip de spionaj total. Agenții C.I.A. sunt gata oricând să recruteze pe oricine prezintă interes, de la șeful statului la șefii de arhive și de birouri de documente secrete etc.** Așa va trebui să procedeze și "spionul român" după ce țara se va trezi din letargie...

Comandorul de marină Jonathan Jay Pollard a fost judecat și condamnat la închisoare pe viață. Soția acestuia, Anne Henderson Pollard, a stat în închisoare 37 de luni, după care a fost eliberată și a divorțat de Pollard.

În **1988**, Parlamentul israelian (Knesset) a înaintat un memoriu către fostul președinte Ronald Reagan să-l grațieze pe Pollard. Acesta a refuzat. În **1993**, primul ministru al Israelului Yitzak Rabin, a făcut apel în același sens la președintele William Clinton, dar și acesta a refuzat.

În **1996**, Shimon Peres, ministrul de Externe al Israelului, l-a rugat din nou pe W.Clinton să-l grațieze pe Pollard dar tot în zadar. **În Israel**, Jonathan Pollard, aflat în închisoare și în anul 2001, **este considerat erou național**. În încheierea acestui caz, aș menționa un mic "amănunt": **Jonathan Pollard și fosta lui soție sunt de naționalitate evrei**.

Capitolul III

CONŞTIINŢA – O MARFĂ LA MARE PREŢ!

Un alt mobil în baza căruia în lumea spionajului modern s-au realizat recrutări spectaculoase de spionaj de anvergură mondială a fost cel **de natură ideologică**, axat pe valori politice şi morale.

Spionii recrutaţi pe această bază, care şi-au trădat ţara şi s-au pus în slujba unor puteri străine cu care simpatizau şi în ale căror "valori" credeau s-au numit ***"spioni de conştiinţă"*** **sau** ***"spioni de suflet"***. Acest tip de spioni a apărut în contextul politic şi social din Europa şi din lume, din **perioada interbelică**, mai ales ca urmare a victoriei revoluţiei bolşevice din octombrie 1917. Ei au supravieţuit 2-3 decenii şi după încheierea celui de-al doilea război mondial. După încetarea războiului rece, adică **după 1989, acest tip de spioni a dispărut aproape brusc, precum dinozaurii**. În condiţiile "triumfului democraţiei şi economiei de piaţă", **lumea spionilor nu vrea să mai "lucreze" decât pe bani**.

"Locurile sfinte" ale "spionilor de conştiinţă" din perioada interbelică 1918-1939, din Europa şi din lume, au fost celebrele centre universitare din Marea Britanie – Oxford şi mai ales Cambridge. Este perioada în care ideile marxiste, valorile socialismului erau predominante în conştiinţa intelectualităţii de pretutindeni, perioadă istorică în care celebra operă a lui Karl Marx, ***"Capitalul"***, se situa **pe locul doi în lume, după Biblie**. Această stare de lucruri a fost generată de mizeriile provocate de primul război mondial, care au compromis atât capitalismul, cât şi burghezia, clasa purtătoare a acestui sistem. Chiar dacă ne place sau nu, revoluţia din Rusia, de la 1917, a constituit o sursă de speranţă pentru imensa parte a oamenilor de cultură din Occident. **Englezul Bertrand Russel, cel mai mare filozof al secolului XX, a împărtăşit ideile marxiste şi şi-a exprimat convingerea că lumea trebuie să fie guvernată de socialişti.**

"Apostolii" de la Cambridge

Cei mai mari "spioni de conştiinţă" ai secolului XX au fost concentraţi în Marea Britanie, fiind cunoscuţi sub genericul ***"reţeaua de spionaj de la Cambridge"***. Aceasta a fost **creată de agenţi ai serviciului de spionaj al Rusiei sovietice**, care au exploatat starea de spirit favorabilă regimului sovietic, existentă în sânul intelectualităţii

britanice, mai ales în rândul tinerei generații. **Din rândul studenților de la Cambridge, reuniți în *"Asociația Apostolii"* între anii 1930-1935, au fost recrutați, pe bază de convingeri politice, cei mai strălucițí "spioni de conștiință" ai secolului XX.**

Spre deosebire de toate celelalte categorii de spioni, **cei recrutați pe bază de convingeri, sunt și cei mai buni, mai devotați și mai siguri față de cauza pentru care se angajează**. De regulă, pentru serviciile prestate, aceștia **nu acceptă să fie plătiți**. Motivația acestor spioni este putenică și durabilă în timp. **Viața lor activă este mai lungă decât ce a aspionilor recrutați după alte criterii.**

Din "Rețeaua de la Cambridge", în ordinea importanței lor, au făcut parte **Harold Kim Philby, Donald Maclean, Francis De Moncy Burges, John Cairncross, Alan Nunn May, Leo Long și lordul Antony Blunt**. Toți acești "spioni de conștiință" au câteva **caracteristici comune**, inconfundabile:

- toți, fără excepție, au făcut parte **din familii celebre ale aristocrației britanice**, deci nu au fost "fii de proletari" și nici nu au fost membri ai Partidului Comunist din Marea Britanie, care să-i fi selecționat și apoi împins în brațele K.G.B.-ului;

- toți au fost oameni **de înalt nivel cultural și de inteligență**, ceea ce le-a permis să pătrundă în cele mai sensibile structuri ale statului britanic, ceea ce le-a conferit o valoare informativă excepțională;

- **viața activă** a spionilor din "Rețeaua de la Cambridge" a fost **lungă**, au fost din familii bogate și **nu au trăit din vânzarea de secrete**;

- nici un "spion de conștiință" **nu a trădat cauza pentru care a lucrat**, deși făcea acest lucru împotriva intereselor propriei țări;

- spionilor din "Rețeaua de la Cambridge" care au căzut, acest lucru nu li s-a putut reproșa; ei au fost **trădați de transfugi ruși din serviciile de spionaj ale fostei U.R.S.S.**, care au cerut azil politic în Marea Britanie și în S.U.A., atrași de regulă, de opulența Occidentului și dorința de îmbogățire prin vinderea de informații secrete.

Cu toate că **și-au trădat patria**, făcând, deci, parte din clasa spionilor trădători, pentru înaltul lor profesionism și calitățile personale de excepție, aceștia sunt descriși cu o notă de respect și chiar o amară admirație de către Peter Wright, unul dintre cei mai strălucițí și eficienți ofițeri de contraspionaj din ultimii 50 ani din Marea Britanie, în cartea scrisă de acesta *"Spy Catcher"* ("Vânătorul de spioni"), apărută la Editura William Heineman din Australia, în anul 1987.

Pentru această carte, interzisă a fi tipărită în Marea Britanie, Peter Wright a fost urmărit în justiție de către M.I.-5 (Serviciul Secret de Securitate britanic). Referindu-se la lordul Antohny Blunt, recrutat de ruși în anul 1930 și demascat în urma unui act de trădare comis de către un ofițer de informații

rus transfug în 1979, Peter Wright scrie: *"Blunt a fost unul dintre cei mai eleganți, mai fermecători și cultivați oameni din câți mi-a fost dată să întâlnesc în viață".* **Peter Wright l-a interogat în stare de libertate pe Antohony Blunt timp de șase ani, fără a putea extrage de la acesta informații de valoare asupra modului cum a lucrat cu rușii.** În acest "război al inteligențelor", aristocratul englez **Blunt vorbea la perfecție cinci limbi străine**, era un specialist în istoria artelor, matema-tician și filozof de talie internațională, cu un caracter imposibil de subjugat. Pentru a accepta să fie interogat, lui Antthony Blunt i s-a acordat imunitate juridică totală. **El nu a fost niciodată judecat și condamnat pentru că a spionat în favoarea U.R.S.S.**

Pentru informarea și cultura "spionului român" care, într-o zi, se va trezi din "somnul cel de moarte" și va porni în lume să-și slujească țara, așa cum au făcut-o înaintașii săi în perioadele de glorie ale României, vom trece succint în revistă pe cei cinci "spioni de conștiință" ai "Rețelei de la Cambridge".

Kim Philby

Harold Adrian Russel Philby (1912-1988) a fost fiul lui Harry St.John Philby, aristocrat, explorator, administrator colonial și spion al Marii Britanii în Orientul arab. Ce naște din pisică, șoareci mănâncă! A absolvit Colegiul Triniti, facultatea de istorie, din Cambridge, în 1933. **Pe timpul studenției, a fost recrutat de către serviciul de spionaj al U.R.S.S.**

Dirijat în mod sistematic de către "centrul" de la Moscova, Philby s-a angajat la marele cotidian *"The Times"* din Londra și s-a oferit drept "corespondent" al acestui influent cotidian pe lângă statul major al generalului Franco, pe timpul războiului civil din Spania, pozând într-un "anti-comunist" fanatic.

În anul **1939**, a părăsit Spania primind o **decorație din partea generalului Francesco Franco**. În același an, Philby a fost **"recrutat" de către M.I.-6**, adică Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii. Acest lucru a fost ușurat și de faptul că tatăl său era prieten cu sir Steward Menzies, șeful acestui serviciu. În anul **1941**, Harold Philby a fost numit **șeful Secției a V-a din M.I.-6 însărcinată cu problemele de contraspionaj**. În anul **1945**, Philby a fost distins cu **Ordinul Imperiului Britanic** pentru "merite excepționale" în timpul războiului.

Iubit de toată lumea pentru inteligența lui strălucitoare, **vorbitor a cinci limbi orientale** și cu un comportament fermecător, Philby a fost iubit și apreciat de șefii lui ierarhici, cunoscând o **ascensiune rapidă**. Diminutivul ***"Kim"*** l-a câștigat datorită calităților sale de "spion în slujba coroanei britanice", **după un erou al lui Rudyard Kipling, care a fost tot spion**.

În anul **1945**, Kim Philby este trimis sub acoperire diplomatică **la Istanbul**. Printre altele, la Istanbul, Philby s-a ocupat şi cu infiltrarea unor spioni englezi în Turkestanul sovietic, care au dispărut fără urmă.

În anul **1949**, Philby a fost trimis ca **diplomat în cadrul Ambasadei Marii Britanii la Washington, ca ofiţer de legătură dintre M.I.-6 şi C.I.A.** În această calitate, Philby a avut acces neîngrădit la o mare cantitate de informaţii şi acţiuni ale C.I.A. şi F.B.I., gândite şi implementate în comun de către serviciile de spionaj americane şi britanice împotriva lumii comuniste în general, şi a fostei U.R.S.S. în special.

În anul 1951, experţii americani în decriptare au reuşit să spargă parţial cifrul rusesc şi să identifice pseudonimele a doi diplomaţi britanici care lucrau pentru U.R.S.S. Unul din aceşti decriptori americani, pe nume Meredith Gardener, i-a arătat lui Kim Philby cele descoperite. Era vorba de **Maclean şi Burges**, din "Reţeaua de la Cambridge", prieteni apropiaţi ai lui Philby. Ca atare, **K.G.B. a fost alarmat** iar cei doi înalţi funcţionari de la Ministerul de Externe al Marii Britanii, în realitate ofiţeri ai serviciului de spionaj britanic, au fost **scoşi din Marea Britanie cu paşapoarte false, refugiindu-se la Moscova în mai 1951**. Aceasta a fost o **lovitură de trăznet** pentru serviciile de spionaj şi contraspionaj, nu numai din Marea Britanie, ci şi din S.U.A., care colaborau foarte intim. Experţii în contraspionaj şi-au dat seama că "cineva" foarte bine plasat i-a avertizat pe cei doi.

Printre cei suspecţi s-a aflat şi Harold Kim Philby. El a fost sever interogat de către cei mai reputaţi experţi ai serviciului de contraspionaj englez, dar fără rezultate. **Philby s-a sustras în mod genial bănuielilor ce planau asupra lui. În anul 1955, primul ministru al Marii Britanii**, respectabilul Harold MacMillan, în urma unei interpelări privind "al treilea om" în cazul celor doi trădători, Maclean şi Burges, **a declarat în Parlament că Harold Kim Philby este în afara oricărei bănuieli**. Iată ce înseamnă un mare spion, indiferent de care parte a baricadei s-ar afla...

Kim Philby a continuat să rămână în cadrul serviciului de spionaj britanic, fiind **trimis la Beirut** cu misiuni ce vizau lumea arabă.

În anul **1961**, cercul de foc s-a strâns din nou în jurul lui Philby. Aceasta, datorită faptului că un ofiţer de informaţii din cadrul K.G.B., **Anatoli Goliţân, a trădat, cerând azil politic în S.U.A.** şi punându-se la dispoziţia C.I.A.

În urma trădării lui Goliţân, a fost arestat diplomatul George Blake, care era agent al serviciului de spionaj militar sovietic, recrutat în timpul războiului din Coreea, "omul cârtiţă" care i-a informat pe ruşi în legătură cu "tunelul de la Berlin" construit în comun de către C.I.A. şi

M.I.6 pentru interceptarea centrului de transmisiuni al trupelor rusești din fosta R.D.Germană.

Goliţân a furnizat date incomplete în legătură cu cel de "al treilea om" din cazul "Maclean-Burges", transfugii britanici din 1951, **bănuiala principală căzând de data aceasta pe Kim Philby**.

Au urmat cercetări asidue, cu supraveghere activă asupra lui Kim Philby. În **ianuarie 1963**, M.I.-5 era convins că "al treilea om" este Kim Philby şi a trimis o echipă specială la Beirut pentru a-l aresta şi aduce la Londra. În mod inexplicabil, acesta nu a mai putut fi găsit. Cineva l-a avertizat. Contraspionajul britanic a intrat în panică şi s-a văzut de-a dreptul paralizat. ***A apărut "al patrulea om", o nouă "cârţită"*** undeva în eşaloanele superioare ale serviciilor secrete ale Marii Britanii.

La data de 3 iulie 1963, guvernul sovietic a anunţat că diplomatul britanic Harold A.R.Philby a cerut azil politic în U.R.S.S., care a fost acceptat, acesta devenind cetăţean sovietic... Iar pe lângă Ordinul Imperiului Britanic, oferit de regina Marii Britanii – Elisabeth II, Kim Philby a fost distins cu Ordinul *Steagul Roşu* al U.R.S.S.

Harold Kim Philby, în grad de **general-locotenent al K.G.B.**, posesor al unei vile în apropierea Moscovei, cu maşină de protocol, a devenit **consilier al şefului K.G.B., Iuri Andropov**. A scris şi dat publicităţii cartea *"Războiul meu secret"*.

Kim Philby a avut un **succes teribil la femei**, pe care le trata în stil arab, umblând cu uşurinţă din pat în pat. A fost **căsătorit de cinci ori** şi a avut **cinci copiii**, că te întrebi cu stupoare, când a mai avut timp şi de spionaj! **Ultima lui soţie a fost rusoaica Rufina Ivanovna, cu 20 de ani mai tânără, cu care s-a căsătorit în decembrie 1971.**

În luna **martie 1988**, Harold Kim Philby a acordat un interviu marelui ziar *"SundayTimes"* din Londra, cu care ocazie a declarat următoarele: *"Cu toate că viaţa de aici are dificultăţile ei, eu simt că-i aparţin şi nu aş dori să trăiesc în nici o altă parte a lumii. Aceasta este patria mea, pe care am servit-o mai mult de 50 de ani. Vreau să fiu înmormântat aici"*. Două luni mai târziu, la **11 mai 1988**, legendarul Harold Kim Philby **s-a stins din viaţă**. A fost înmormântat la cimitirul militar Kunţevo din Moscova, cu toate onorurile ce se cuvin unui general.

În cei 50 de ani de activitate ca spion în favoarea U.R.S.S., Harold Kim Philby **a bătut toate recordurile de longevitate**, fiind considerat, de către scriitorul englez Nigel West, drept **unul dintre cei mai mari spioni ai tuturor timpurilor**. Este inutil a mai face speculaţii în legătură cu valoarea informaţiilor furnizate ruşilor de către Philby. **În toată istoria sa, Marea Britanie nu a suferit niciodată o astfel de înfrângere şi o astfel de umilire ca cele provocate de Philby.**

Deşi intră în categoria spionilor trădători, prin înaltul său profesionism şi prin ataşamentul faţă de valorile, fie ele şi greşite, cărora li s-a dedicat, Harold Kim Philby va rămâne etern în istoria spionajului, **simbolul *"spionului de conştiinţă"***. În anul 1990, guvernul fostei U.R.S.S. a scos o serie de timbre cu efigia lui Harold A.R (Kim) Philby.

Faptul că englezilor nu li se spune în mod gratuit că sunt "gentlemani" este dovedit de atitudinea celor mai vestiţi ofiţeri din serviciul de contraspionaj al Marii Britanii, care au ajuns la concluzia că *"numai un englez putea atinge asemenea culmi ale profesionismului în spionaj, ca cele ale lui Kim Philby"*...

Francis Burgess

Francis De Moncy Burgess (1911-1963) este al doilea membru al "Reţelei de la Cambridge", având un **rol de lider** în cadrul acesteia. Se trăgea **dintr-o familie cu adânci rădăcini nobiliare**, tatăl său fiind ofiţer superior în Marina Regală. Sub influenţa tatălui său, Francis a urmat iniţial cursurile Liceului Naval din Darmouth, dar, nedorind să urmeze cariera militară, s-a strămutat la **celebrul Liceu Eton**, rezervat exclusiv fiilor nobilimii britanice, unde au fost educaţi cei mai mari oameni politici şi administratori ai Imperiului Britanic.

Pe timpul misiunii mele în Marea Britanie (1961-1965), am vizitat Liceul Eton, convingându-mă că este ceva unic în lume.

Uniforma obligatorie a elevilor de la Eton este fracul negru cu pălărie înaltă (joben), iar profesorii sunt cei mai străluciţi din întreaga ţară. **La Eton sunt educaţi fiii tuturor emirilor, şeicilor şi regilor din statele arabe bogate în petrol, care, ajungând în funcţii înalte, se vor simţi legaţi de interesele Marii Britanii.**

Francis Burgess a absolvit Liceul Eton cu rezultate excepţionale, obţinând o **bursă de merit** pentru Universitatea Cambridge. Pe timpul facultăţii, Francis **a făcut parte din societatea secretă *"Apostolii"***, care nu era de orientare marxistă, ci urmărea reformarea societăţii britanice conservatoare. **A fost recrutat de colonelul Iuri Modin, agent al K.G.B.**, care a lucrat mulţi ani în Marea Britanie sub acoperire diplomatică.

I.Modin a fost unul dintre spionii străluciţi ai fostei U.R.S.S. Acesta a construit cu măiestrie "Reţeaua de la Cambridge" şi a exploatat-o cu rezultate incredibile. Modin a făcut parte din categoria spionilor-eroi. În interesul ţării sale, el a îndeplinit misiuni de cercetare strategică în Marea Britanie, duşmanul cel mai înverşunat al bolşevismului.

Prin compunerea şi performanţele obţinute, ***"Reţeaua de la Cambridge"* a fost unică în istoria spionajului**. Componenţii autohtoni ai acestei reţele au fost însă spioni-trădători, deoarece au acţionat împotriva

intereselor propriei lor țări, în chiar organele vitale ale Marii Britanii. În cadrul rețelei formată inițial din Harold Philby și Francis Burgess, acesta din urmă avea rol de lider. **La rândul său, Burgess l-a recrutat, sub îndrumarea lui Modin, pe fiul de lord Anthony Blunt.**

Francis De Moncy Burgess **era un adept convins al ideologiei marxiste dar Iuri Modin i-a ordonat să se orienteze spre extremismul de dreapta**, să susțină public asemenea ideologie, fapt pentru care a și devenit membru al Asociației de Prietenie Marea Britanie – Germania din anul 1936, fiind foarte bine primit în cercurile politice germane.

După absolvirea facultății de istorie de la Cambridge cu rezultate excepționale, a lucrat temporar la ziarul *"The Times"* din Londra, apoi la celebrul *B.B.C.*

În anul **1939**, dirijat în mod metodic și subtil de Iuri Modin, Francis Burgess a pătruns sau, mai exact, a fost **primit cu brațele deschise de către M.I.-6**, adică Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii. Își începe, astfel, adevărata carieră de spion-trădător în favoarea U.R.S.S., din profunde convingeri politice pro-marxiste, în chiar sediul central al serviciului de spionaj britanic.

La început, a lucrat **în cadrul departamentului de propagandă și subversiune al M.I.-6**. În timpul celui de-al doilea război mondial, Burgess a lucrat **în cadrul S.O.E.**, adică Serviciul pentru Operații Speciale, creat din inițiativa personală a primului ministru Winston Churchill, pentru acțiuni de spionaj și diversiune, în teritoriile din Europa ocupate de trupele germane. Din nefericire pentru Marea Britanie, rezultatele obținute de acest serviciu, pe toată durata războiului, au fost submediocre. În aceeași perioadă, Francis Burgess **l-a ajutat pe Anthony Blunt să pătrundă în M.I.-5** – Serviciul Secret de Securitate al Marii Britanii, unul dintre cele mai temute din lume, pentru stilul și metodele sale de acțiune atroce.

Francis De Moncy Burgess, un adevărat model de frumusețe masculină britanică, a fost dirijat de către spionajul sovietic să o curteze pe nepoata primului ministru W.Churchill, pe nume Clarissa Churchill și să se căsătorească cu aceasta. Brugess a "curtat-o" pe Clariss, care s-a topit de dragul lui, dar căsătoria nu s-a putut contracta din două motive fundamentale și anume: deși descendentă din arborele genealogic al ducelui de Wellington, învingătorul lui Napoleon la Waterloo, domnișoara Clarissa era teribil de puțin atractivă (românul i-ar zice **slută**), iar în al doilea rând nobilul Burgess era **homosexual**...

Francis Burgess a transmis rușilor informații secrete de importanță imensă, **inclusiv programul primului ministru Clement Atlee, de realizare a arsenalului nuclear al Marii Britanii.**

În anul **1950**, Francis Burgess este trimis, de către M.I.-6, sub acoperire diplomatică de secretar doi, **la Ambasada Marii Britanii de la Washington**, în aceeaşi perioadă cu Harold Kim Philby. Misiunea reală a lui Burgess la Washington era aceea de ofiţer de legătură între Marea Britanie şi S.U.A. **în problemele războiului din Coreea**, care tocmai începuse, poziţie ce i-a permis să transmită Moscovei cele mai intime şi mai sensibile secrete legate de ducerea războiului de către S.U.A. şi aliatul său principal, Marea Britanie.

Viaţa activă a unui spion depinde în proporţie de 95% de calităţile sale personale şi numai 5% de priceperea celor din serviciile de contraspionaj. Acest lucru s-a putut verifica şi în cazul lui Francis Burgess, **un om cu o inteligenţă ieşită din comun, dar cu grave vicii personale. Pe lângă faptul că era homosexual, adică vulnerabil**, deoarece homosexualitatea era condamnată prin lege în Marea Britanie în acea perioadă, **Burgess a mai dat şi în "darul beţiei"**, fapt ce i-a ruinat cariera, scurtându-i nu numai viaţa de spion, ci şi pe cea biologică. Alcoolul nu iartă pe nimeni! Alcoolul omoară fără drept de apel...

Dacă viciile fac parte din viaţa oamenilor, indiferent de gradul de inteligenţă şi de cultură, **în spionaj este mai puţin periculos să fii afemeiat** (aşa cum a fost H.K.Philby) **decât alcoolic** (precum Francis Burgess).

În urma operaţiei purtând codul VENONA, **C.I.A. a reuşit unele spargeri ale cifrului de stat al U.R.S.S.**, rezultând date privind existenţa unor agenţi infiltraţi în organele guvernamentale ale S.U.A. şi Marii Britanii.

În calitea sa de ofiţer de legătură cu serviciile de spionaj americane, **Harold Philby a fost pus la curent** cu aceste informaţii pentru a informa Londra. H.Philby a dedus imediat că primul vizat din Marea Britanie era cel de-al treilea membru al "Reţelei de la Cambridge" pe nume Donald Maclean, înalt funcţionar la Ministerul de Externe.

Philby a luat hotărârea de a-l atenţiona pe acesta, fără a recurge însă la mijloacele tehnice de transmisiuni ale Ambasadei sau a telefonului public, deoarece, cu toată "prietenia" anglo-americană, diplomaţii britanici de la Washington se aflau şi ei sub supravegherea F.B.I. **Căderea lui Maclean ar fi putut atrage căderea întregii reţele.** Devenit un alcoolic incorigibil, **nici Francis Burgess nu mai era de vreun folos, prezentând un mare risc.** În această situaţie, **s-a hotărât crearea de condiţii care să determine Ministerul de Externe al Marii Britanii să-l recheme urgent pe Burgess la Londra.** Francis Burgess a fost antrenat la o beţie crâncenă pe timpul unei conferinţe militare americano-britanice din statul Virginia, prilej cu care l-a insultat în public pe guvernatorul acestui stat. În aceeaşi zi, conducând sub influenţa alcoolului, a insultat grav trei ofiţeri de poliţie, care nu l-au putut sancţiona, deoarece Francis Burgess

se bucura de imunitate diplomatică. Guvernatorul Virginiei l-a informat de toate acestea pe ambasadorul Marii Britanii care l-a expediat imediat la Londra.

Nimeni nu şi-a putut da seama că toate acestea făceau parte dintr-un scenariu pus la cale de spionajul sovietic!

Ajuns la Londra, Francis Burgess **l-a avertizat pe prietenul său Donald Maclean**. Cu ajutorul lui Iuri Modin, rezident cu acoperire diplomatică, **cei doi spioni au fost scoşi pe căi clandestine din Marea Britanie, refugiindu-se la Moscova, la 25 mai 1951**. Burgess a sperat tot timpul că într-o zi se va putea întoarce în Marea Britanie. **A murit în anul 1963**, iar urna cu cenuşa acestuia a fost îngropată într-un cimitir din Marea Britanie, prin grija unor prieteni englezi.

În memoriile sale, Iuri Modin îl prezintă pe Francis Burgess ca pe un om cu o extraordinară cultură şi cu o inteligenţă capabilă să găsească soluţii pentru cele mai complexe situaţii.

Fuga celor doi diplomaţi care făceau parte din aristocraţia de vârf a Marii Britanii a produs un puternic şoc în întreaga societate engleză şi un adevărat cataclism în interiorul serviciilor de contraspionaj şi spionaj engleze, M.I.-5 şi respectiv M.I.-6.

Donald Maclean

Donald Duart Maclean (1913-1983), cel de-al treilea membru al "Reţelei de la Cambridge", a fost **fiul unui membru al Parlamentului britanic, înnobilat în anul 1917**. A făcut parte din "Asociaţia Apostolii" şi, ca mai toţi studenţii de la Cambridge, a fost **un adept convins al "valorilor marxiste" şi un admirator al U.R.S.S.** Pe această bază a şi fost recrutat, încă din anii de studenţie.

Fiind un tânăr **deosebit de prezentabil** şi terminând facultatea cu **rezultate strălucite**, Donald Maclean a fost **angajat imediat la Ministerul Afacerilor Externe**. La începutul carierei sale diplomatice, D.Maclean s-a ocupat de Belgia, Franţa şi Germania.

În anul **1938**, D.Maclean a fost trimis în misiune diplomatică **la Paris**, unde a fost **contactat de un agent al spionajului sovietic**, cu acoperire diplomatică, începându-şi astfel cariera propriu-zisă de spion.

La Paris, D.Maclean a cunoscut-o pe domnişoara **Melinda Marling**, cetăţeană americană, cu care s-a şi **căsătorit în iunie 1940**. Ca urmare a înfrângerii zdrobitoare a Franţei de către armatele germane şi a ocupării Parisului, Maclean s-a întors la Londra, iar tânăra lui soţie a plecat în S.U.A., unde a născut primul lor copil.

Valoarea informativă de spion a lui Donald Maclean a crescut enorm în anul 1944, când acesta a fost **trimis la Ambasada Marii Britanii de**

la Washington pe funcţia de secretar unu. Melinda a născut al doilea copil, motiv pentru care a stat împreună cu părinţii săi la New York. Acest aranjament l-a favorizat enorm pe D.Maclean în legendarea deselor sale vizite în acest imens oraş, unde se întâlnea cu omul său de legătură rus, căruia îi preda materialele secrete copiate. **Washingtonul este un oraş în care nu se recomandă a se organiza întâlniri conspirative cu agenţi. În schimb, New Yorkul este un adevărat paradis pentru spioni...**

Valorea informativă extraordinară a lui Donald Maclean i-a fost conferită de faptul că acesta **deţinea şi funcţia de secretar al Comitetului Mixt pentru Politica de Dezvoltare a Tehnologiei Atomice anglo-americane, când eforturile S.U.A. de realizare a bombei atomice erau la apogeu**.

În această calitate, **Maclean a avut acces liber**, cu permis special de intrare, **la Comisia S.U.A. pentru Energia Atomică**, cel mai secret organism din tot ceea ce există în Statele Unite de atunci şi până în zilele noastre. În felul acesta, Donald Maclean **a intrat în sfera spionajului atomic**, cel mai crâncen şi de cea mai copleşitoare importanţă din întreaga istorie a spionajului. Informaţiile ultrasecrete transmise de D.Maclean spionajului sovietic cu privire la conţinutul programelor nucleare ale S.U.A. şi Marii Britanii pot fi cu greu evaluate în cuvinte obişnuite.

Donald Maclean a colaborat strâns şi a lucrat nemijlocit cu Alger Hiss, secretarul personal al preşedintelui S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, **la documentele care au stat la baza creării O.N.U.** Aici fac o paranteză deloc lipsită de semnificaţii profunde: **Alger Hiss**, "omul de taină" al preşedintelui Roosevelt, pe care l-a însoţit la istorica conferinţă de la Yalta a celor trei mari şefi de stat – Stalin, Churchill şi Roosevelt, **era şi el un spion al ruşilor. În anul 1950, Alger Hiss a fost arestat sub acuzaţia de spionaj şi condamnat la 25 ani închisoare. A decedat în anul 1996.**

În anul **1948**, Donald Maclean a fost numit **consilier la Ambasada Marii Britanii de la Washington**. Din nefericire pentru el şi pentru stăpânii lui de la Moscova, şi Maclean **a dat în "darul beţiei", motiv pentru care l-a părăsit soţia, iar el a fost rechemat la Londra**.

Deşi imaginea lui era umbrită ca urmare a excesului de băutură, pentru înaltul profesionalism dovedit în activitatea diplomatică, Donald Maclean a fost numit **director al Departamentului S.U.A. din Ministerul de Externe al Marii Britanii**, menţinându-şi astfel valoarea informativă ridicată.

Cauzele pericolului căderii lui Donald Maclean şi fuga lui în U.R.S.S. în anul 1951 le-am prezentat în legătură cu cazul Francis Burgess, prieten intim al lui Maclean.

Interesant este faptul că, după 18 luni de la fuga lui Donald Maclean la Moscova, Iuri Modin a contactat-o pe Melinda, soţia lui Maclean,

întrebând-o dacă nu doreşte să-şi reîntregească familia. Deşi pare incredibil, Melinda a fost de acord. Cu ajutorul unor agenţi sovietici, aceasta, împreună cu cei doi copii, s-a deplasat iniţial în Elveţia, iar de acolo, în septembrie 1953, i s-a organizat fuga la Moscova.

Donald Maclean **a decedat în anul 1983**, iar urna cu cenuşă i-a fost transportată şi îngropată într-un cimitir din Marea Britanie, prin grija unor prieteni.

În anul 1964, Melinda s-a despărţit din nou de Maclean, căsătorindu-se la Moscova cu Harold Kim Philby, cu care a convieţuit până în anul 1979, când s-a înapoiat în S.U.A.

Donald Maclean **a avut trei fii care au crescut în U.R.S.S. şi s-au căsătorit cu rusoaice**. Doi dintre aceştia s-au stabilit ulterior în S.U.A., iar al treilea în Marea Britanie.

Sir Anthony Blunt

Sir Anthony Frederick Blunt (1907-1983) a fost cel de-al patrulea om din "Reţeaua de la Cambridge" a "spionilor de conştiinţă".

Tatăl lui Anthony Frederick a fost un înalt prelat al bisericii anglicane. Ca toţi cei din înalta societate britanică, A.F.Blunt a studiat la Cambridge, iniţial la matematică şi filozofie, iar ulterior la istoria artelor. A făcut parte din "Asociaţia Apostolii", a avut convingeri marxiste profunde, iar ca spion în slujba U.R.S.S. a fost **recrutat de către Francis Burgess**. În anul **1940**, A.F.Blunt a devenit **ofiţer** al Serviciului de Securitate din Marea Britanie **M.I.-5 – Departamentul de contraspionaj**. În anii războiului, departamentul în care a lucrat Blunt s-a ocupat cu supravegherea personalului diplomatic străin acreditat la Londra, introducerea clandestină de microfoane în clădirile ambasadelor străine, interceptarea corespondenţei diplomatice şi tot felul de "acţiuni murdare" specifice serviciilor de contraspionaj.

Blunt a pus la dispoziţia ruşilor întregul stat de organizare a M.I.-5, deconspirându-i pe cei ce lucrau în Departamentul de contraspionaj până la ultimul om, împreună cu acţiunile puse la cale şi metodele folosite faţă de masivele misiuni diplomatică, comercială şi consulară ale fostei U.R.S.S. la Londra.

În cursul anului **1945**, A.F.Blunt a fost **şeful Serviciului de investigaţii şi filaj din cadrul M.I.-5**. Pentru serviciile aduse coroanei britanie, **în anul 1956, A.F.Blunt a fost înnobilat**. În calitate de critic de artă, Sir Antony Frederick Blunt a fost **admis în cercul familiei regale, fiind un consilier apropiat al reginei Elisabeta a II-a în domeniul artelor**. În acelaşi timp, a predat istoria artei la universităţile din Londra, Cambridge şi Oxford.

După fuga celor doi diplomaţi englezi, Francis Burgess şi Donald Maclean, celebrul **Iuri Modin**, conducătorul "Reţelei de la Cambridge", **i-a**

propus lui A.F.Blunt să se retragă şi el la Moscova. Blunt a refuzat această invitaţie pe motiv că "viaţa de la Moscova" nu i se potriveşte, iar serviciul britanic de contraspionaj nu dispune de dovezi concrete împotriva lui.

Căderea lui A.F.Blunt în anul 1963 s-a datorat trădării unui agent american pe nume Michael Whitney Straight, **recrutat de Blunt în slujba U.R.S.S.,** în anii '30, când acesta era şi el student la Cambridge.

Sir A.F.Blunt a fost **interogat la sânge timp de un an de zile** de către Arthur Martin şi Peter Wright, apreciaţi ca unii dintre cei mai iscusiţi "vânători de spioni" ai secolului XX din Serviciul de Securitate M.I.-5 al Marii Britanii, **dar fără rezultate**.

Blunt a cooperat moderat cu securitatea britanică în 1964, numai după ce i-a fost garantată totala imunitate juridică de către guvernul britanic.

După ce i s-a garantat securitatea, A.F.Blunt a mărturisit că, înainte de război, personal **l-a recrutat, pentru a spiona în favoarea U.R.S.S., pe John Cairncross**, care ulterior a pătruns la Centrul naţional de cercetare radioelectronică şi decriptare de la Bletchley Park, cea mai secretă instituţie de spionaj tehnic din Marea Britanie, care a reuşit să spargă cifrul militar al Germaniei în anii celui de-al doilea război mondial. **Peter Wright l-a interogat pe Blunt timp de şase ani, în fiecare lună**, pentru a desprinde informaţii cu privire la metodele de lucru ale spionajului sovietic, precum şi numele tututor cetăţenilor britanici, din instituţiile statului care au avut legături de serviciu sau particulare cu Harold Kim Philby, Francis Burgess şi Donald Maclean.

În cartea sa *"Spy Catcher"* ("Vânătorul de spioni"), apărută în anul 1987, Peter Wright recunoaşte că **Blunt nu a putut fi doborât în nici un fel, a rămas ferm pe poziţie, furnizând informaţii firave, depăşite şi neconcludente**. Pentru înalta sa trădare, deşi **nu a fost judecat niciodată**, lui A.F.Blunt **i-a fost retras titlul nobiliar şi a fost exclus din Academia de Ştiinţe a Marii Britanii**. Credincios ideilor marxiste în care a crezut, Blunt nu a regretat nimic din tot ce a făcut în calitate de agent de spionaj al fostei U.R.S.S., rămânând un model de "spion de conştiinţă" până în ultimul ceas al vieţii sale.

John Cairncross

John Cairncross (1913-1995) a fost "cel de-al cincilea om" şi ultimul din "Reţeaua de la Cambridge". **Scoţian de origine**, John Cairncross, **fiul unui profesor**, nu a avut o origine socială atât de înaltă ca a celorlalţi camarazi de reţea dar a fost **cel mai instruit dintre toţi aceştia**.

După absolvirea Universităţii de la Glasgow, Cairncross şi-a continuat studiile la Universitatea Sorbona, luându-şi licenţa în limba franceză şi limba germană.

La examenul-concurs pentru un post în Ministerul Afacerilor Externe, John Cairncross **a uimit pur şi simplu comisia** prin strălucirea răspunsurilor date.

Activitatea de spion a început-o în anul 1939, sub patronajul lui Francis Burgess.

În anul 1939, J.Cairncross a trasmis Moscovei informaţii politice deosebit de importante cu privire la atitudinea Marii Britanii faţă de Germania celui de-al treilea Reich, pe care U.R.S.S. le-a utilizat în demersul său de încheiere a Pactului de neagresiune dintre Germania şi U.R.S.S. de la 23 august 1939, care a lovit cumplit în interesele României, prin pierderea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, "dăruite" de A.Hitler lui I.V.Stalin.

În anul **1940**, J.Cairncross a devenit **secretarul personal al lordului Maurice Hankey, ministru responsabil cu activitatea de coordonare a serviciilor de informaţii şi contrainformaţii ale Marii Britanii**. Nici nu se putea mai bine pentru un agent pus în slujba spionajului rusesc...

După ce M.Hankey a ieşit din guvern, J.Cairncross **a lucrat ani de zile în inima cele mai secrete instituţii din sistemul cercetării strategice al Marii Britanii**, ce purta numele de **Comunicaţiile Guvernamentale şi Şcoala de Cifru**. Pe înţelesul tuturor, era vorba de Centrul de cercetare radioelectronică şi de legături cifrate al Marii Britanii.

Aici au lucrat, în trei schimburi, circa **10.000 de specialişti** în interceptarea mijloacelor de transmisiuni terestre, aeriene şi navale ale Germaniei, precum şi cei mai străluciţi matematicieni, fizicieni, electronişti, logicieni etc. care, prin eforturi extraordinare, au reuşit să spargă cifrul maşinii germane ***"Enigma"***, la vremea respectivă cea mai bună din lume. Acest centru a funcţionat mulţi ani **în oraşelul Bletchley Park**, situat la nord de Londra, între oraşele universitare Oxford şi Cambridge. Aici a lucrat şi matematicianul **Alan Turing**, autorul teoriei numerelor computabile, inventatorul computerului modern. Iată cum cea mai avansată creaţie tehnică a minţii omeneşti, **calculatorul, s-a născut în lumea spionajului, ca instrument cu ajutorul căruia să poată fi sparte cifrurile altor state**. J.Cairncross a transmis serviciului de spionaj militar al U.R.S.S. cunoscut şi atunci, ca şi în zilele noastre, sub numele de **G.R.U.** (Glavnoe Razvedovatelnoe Upravlenie – Direcţia Generală de Cercetare) toate materialele descifrate cu privire la Forţele terestre, Forţele Aeriene şi Forţele maritime ale Germaniei.

După terminarea războiului, Cairncross s-a angajat **la Ministerul de Finanţe**, de unde a fost **concediat în anul 1951**, ca urmare a fugii celor doi diplomaţi, Burgess şi Maclean. A părăsit Marea Britanie, **lucrând mulţi ani la proiecte economice ale O.N.U. în Africa şi Orientul Mijlociu, apoi ca profesor în diferite universităţi din S.U.A.**

Demascat în 1964 de către camaradul său din rețea, A.Blunt, Cairncross nu a fost urmărit de justiția britanică, atât datorită trecerii timpului, cât şi a prestigiului de care acesta s-a bucurat la O.N.U. şi în mediul academic din S.U.A. S-a căsătorit, la o vârstă înaintată, cu eterna lui prietenă, cântăreața de operă americană Gayle Brinkerhoff. S-a întors în Marea Britanie după 40 de ani, în **1995**, când a şi **decedat**.

Pentru toți cei inițiați în tainele spionajului, indiferent de care parte a baricadei s-ar fi aflat, "cei cinci magnifici" ai "Rețelei de la Cambridge" au fost un model de profesionism şi de performanțe. Până şi cei mai teribili vânători de spioni din cadrul M.I.-5, printre care şi Peter Wright, au fost obligați să-şi scoată pălăria în fața acestora.

Harold Kim Philby, Francis de Moncy Burgess, Sir Anthony Blunt, Donald Maclean şi John Cairncross au dat măsura maximă a spionului modern, fiind oameni de nivelul geniului. **Adevăratul spion are ca principală armă inteligența, sprijinită de o instruire de nivel academic, neavând absolut nimic în comun cu spionul hollywoo-dian de tipul lui James Bond – agentul 007** – înarmat până în dinți, dătător de pumni şi armăsar comunal...

"Rețeaua de la Cambridge" a spulberat propaganda contrainfor-mativă din statele anglo-saxone potrivit căreia singura bază socială de recrutare pentru spionajul fostei U.R.S.S. şi aliaților săi ar fi constituit-o membrii Partidelor Comuniste din țările occidentale.

Nu este mai puțin adevărat că mulți intelectuali de marcă, membri ai unor partide comuniste, mai ales savanți, au colaborat cu spionajul sovietic, mai ales în anii celui de-al doilea război mondial, în principal pentru că doreau înfrângerea în război a Germaniei naziste.

Anii de glorie au trecut, iar **fundamentul ideologic pentru recrutarea de agenți de către serviciile secrete ruseşti a fost spulberat de acțiunile necugetate ale liderilor de la Kremlin**, cum au fost intervenția militară sovietică în Ungaria din **1956**, raportul secret al lui N.S.Hruşciov la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. privind "crimele epocii staliniste", sustras de MOSSAD şi dat publicității de către C.I.A., precum şi intervenția militară din Cehoslovacia în **1968** a Tratatului de la Varşovia, în frunte cu U.R.S.S., la care România nu a luat parte. Toate acestea au îndepărtat intelectualitatea occidentală de lumea socialistă est- europeană.

În ceea ce-i priveşte pe **ofițerii din serviciile de informații ale României** (Direcția Generală de Informații Externe a Securității şi Direcția Informații a Ministerului Apărării Naționale), aceştia **aveau o interdicție categorică de a întreține relații de orice natură cu membrii partidelor comuniste din țările cercetate**. De altfel, aceştia nici nu aveau valoare

informativă, deoarece autoritățile din statele occidentale nu le permiteau accesul în posturi sensibile, nici în țări ca Franța, unde comuniștii participau la guvernare.

Pentru spionul român al viitorului, ***"Rețeaua de la Cambridge"* poate constitui o sursă de inspirație** asupra tipurilor de oameni ce trebuie avuți în vedere și mai ales a rezultatelor excepționale ce pot fi obținute dacă agenții sunt recrutați încă din anii studenției și apoi dirijați către instituțiile și domeniile de interes din statele cercetate. Pentru aceasta, este nevoie de inteligență, măiestrie în lucrul cu oamenii și... ceva bani.

Homosexualul E. Hoover – maestrul șantajului

Compromiterea și șantajul constituie, din vremuri imemorabile, o largă bază de recrutare, utilizată de către toate serviciile de spionaj din lume. Mari maeștri ai șantajului și intrigilor, de-a lungul istoriei, s-au dovedit a fi francezii, în frunte cu celebrul ministru al poliției din epoca lui Napoleon Bonaparte, **Joseph Fouche**, care a vândut și cumpărat toată elita politică a Franței din vremea lui. Fouche este **primul șef al unei poliții politice care a introdus sistemul întocmirii de dosare pentru toți oamenii politici de marcă**, în care erau introduse piese compromițătoare, pe baza cărora șantajul dădea rezultate maxime. Acesta este motivul principal pentru care Napoleon nu l-a împușcat pe Fouche, deși a dorit să facă acest gest de multe ori, iar după restaurarea Burbonilor în 1815, J.Fouche a fost menținut în funcție.

Cel mai mare mânuitor al armei șantajului, din toate timpurile, a trăit însă mult mai aproape de vremurile noastre. Acesta a fost **Edgar Hoover**, șeful poliției politice și contraspionajului american (F.B.I.), timp de o jumătate de secol, **1924-1973**.

Până la înființarea C.I.A. în anul 1947, F.B.I. s-a ocupat și de acțiunile de spionaj pe plan extern ale S.U.A.

În întreaga istorie a S.U.A., din 1775 și până în anul 2001, nu a existat un oficial american care să se fi putut menține în aceeași funcție într-un organ vital al statului timp de 48 ani, cum a reușit acest Edgar Hoover. Această malefică creatură umană, care a terorizat societatea americană timp de o jumătate de secol, **și-a bazat puterea și influența pe doi factori fundamentali**, și anume:

- **alimentarea până la paroxim a *"pericolului comunist"***, care ar fi amenințat însăși existența S.U.A;

- **șantajarea clasei politice americane**, prin întocmirea de dosare secrete conținând date și informații compromițătoare la adresa celor vizați, atât din Partidul Democrat, cât și din Partidul Republican.

Aceste dosare nu făceau parte din arhiva oficială înregistrată a F.B.I., ci dintr-o **arhivă secretă**, în afara sediului F.B.I. cunoscută şi manipulată exclusiv de către Edgar Hoover şi un număr foarte limitat de subordonaţi intimi, probabil dintre "iubiţii" lui, dat fiind că era **homosexual**.

Edgar Hoover şi agenţii săi apropiaţi au jucat un rol imens în **promovarea la Casa Albă, în funcţia de preşedinte al S.U.A., a unor oameni cu suficiente păcate, puse la dosare**, pentru ca aceştia să nu îndrăznească să se atingă de F.B.I. şi eternul său director general.

În **decembrie 1969**, preşedintele **Lindon Johnson** îi relata succesorului său Richard Nixon următoarele: *"Fără «ajutorul» lui Edgar Hoover nu mi-aş fi putut exercita mandatul de preşedinte şi de comandant suprem al forţelor armate. Dragă Dick, şi tu vei depinde total de Edgar Hoover! El este stâlpul puterii în societatea noastră slabă. Pentru menţinerea securităţii interne, vei depinde din ce în ce mai mult de el".*

Până în cel din urmă ceas, Edgar Hoover a fost spaima întregii societăţi americane, pe care a torturat-o. Nu a existat om politic sau de cultură în legătură cu care "banca de date" a lui Edgar Hoover să nu deţină elemente compromiţătoare cu care să poată fi şantajat.

În fosta U.R.S.S., în epoca lui I.V.Stalin (1924-1953), adică timp de 29 ani, asupra fiecărui cetăţean atârna, precum sabia lui Damocles, pericolul de a fi acuzat că este "duşman al poporului", putând uşor ajunge să populeze *"Arhipelagul Gulag"*.

În S.U.A., în epoca lui Edgar Hoover, timp de 48 ani, asupra fiecărui cetăţean american atârna **pericolul de a fi acuzat că este *"comunist"***, putându-i-se ruina definitiv cariera, chiar dacă nu ajungea direct în puşcărie. **Zeci de milioane de americani**, inclusiv din mediile culturale cele mai înalte, au căzut victimă acestei "acuzaţii". **Până şi preşedintele-erou al S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, a fost acuzat de către Edgar Hoover că era "comunist"...**

Lui **Roosevelt** i-a fost imposibil să-l destituie pe E.Hoover (deşi a vrut s-o facă), deoarece acesta avea un dosar voluminos cu aventurile amoroase ale "primei doamne" Eleonor Roosevelt.

Edgar Hoover i-a "avut la mână" pe preşedinţii **Richard Nixon** şi **Ronald Reagan**, deoarece aceştia, în tinereţea lor, au fost **informatori plătiţi ai F.B.I.**

Pe măsură ce i s-a apropiat ceasul morţii, Edgar Hoover a luat măsuri pentru distrugerea dosarelor secrete despre oamenii politici şi de cultură americani, în număr de aproximativ **200.000**. Acest mare închizitor al democraţiei americane a folosit după bunul plac, fără nici un fel de mandate ale procuraturii, cele mai sofisticate tehnici de ascultare şi înregistrare a convorbirilor, **violând fără pic de ruşine viaţa particulară a cetăţenilor**.

În dosarele oficiale ale F.B.I., ca urmare a acțiunilor agenților poliției politice, în cadrul operației COINTERPLO din perioada 1956-1972, și-au găsit locul, cu diferite "bube", în jur de **140 milioane de cetățeni americani**! Dintre aceștia, circa **40 milioane au fost acuzați de *"simpatii pro-comuniste"*** numai pentru "crima" de a fi participat la manifestațiile de masă împotriva războiului din Vietnam.

În cei 48 de ani cât a stat în fruntea F.B.I., **absolut toți congresmenii americani au figurat în dosarele secrete ale lui Edgar Hoover putând fi șantajați pentru un motiv sau altul.**

Familia Kennedy, având în arborele său genealogic și mafioți, **a încercat să se războiască cu Edgar Hoover. Rezultatul - doi morți pentru familia Kennedy**: Președintele John Kennedy și Procurorul General al S.U.A., Robert Kennedy. Iată cum ***"un homosexual de veceuri publice"***, după cum l-a numit un scriitor american, și-a bătut joc de cea mai democratică societate din lume. Edgar Hoover poate fi considerat **un reprezentant tipic al *"ocultei mondiale"***, la care se fac atâtea trimiteri, **alături de Himmler (1900-1945)**, șeful poliției secrete a Germaniei naziste și **Lavrenti Beria (1899-1953)**, șeful poliției secrete a U.R.S.S. din epoca lui I.V.Stalin.

În cazul Marilor Puteri, cu precădere S.U.A., șantajul constituie dimensiunea principală a politicii externe. Forțele armate ale S.U.A., în proporție de 85%, au misiunea, nu de a apăra teritoriul S.U.A., pentru că nimeni nu amenință această uriașă țară, ci pentru *"a proiecta putere"* la scară globală. În cuvinte mai puțin academice, a proiecta putere înseamnă a șantaja. De altfel, dacă ne gândim bine, oamenii practică șantajul la tot pasul, în familii, în grupuri, în partide politice, între națiuni.

În spionaj, șantajul apare de la sine. Din momentul în care un cetățean al unui stat comite greșeala de a transmite unui agent străin un material secret prin încălcarea legii, acesta poate fi imediat șantajat să continue acest lucru și în viitor. Spionajul și șantajul sunt cele două fețe ale aceleiași monede. Toate serviciile de spionaj din lume caută să intre în posesia unor informații compromițătoare despre persoanele cu valoare informativă ridicată (politicieni, oameni de știință, militari etc.), pentru ca, la momentul potrivit, să-i poată șantaja și obliga la colaborare.

Dicționarul explicativ al limbii române definește șantajul drept o constrângere exercitată asupra cuiva prin amenințarea cu divulgarea unui secret compromițător sau prin alte mijloace de intimidare, cu scopul de a dobândi în mod injust un folos pentru sine sau pentru altul. **Dacă folosul urmărit este pentru propria țară**, de exemplu pentru România, **metoda șantajului nu mi se pare injustă. Rațiunile superioare de stat scuză mijloacele** și acest principiu trebuie însușit de către "spionul român" pus în slujba intereselor țării pe meleaguri străine și ostile.

În spionaj, şantajul înseamnă utilizarea unor informaţii compromiţătoare pentru a obliga o persoană să se pună în serviciul unei puteri străine, prin furnizarea de informaţii secrete pe căi clandestine.

Atât ruşii, cât şi americanii au folosit şantajul ca bază de recrutare, în special în primele decenii după încetarea celui de-al doilea război mondial. În acest scop, serviciile sovietice de spionaj K.G.B. şi G.R.U. s-au folosit de arhivele secrete ale Partidului Muncitoresc Naţional Socialist German, adică partidul lui Adolf Hitler.

Atunci când un fost nazist, care avea "dosar" la ruşi, ajungea într-o funcţie înaltă în administraţia de stat, în armată sau în serviciile secrete ale Republicii Federale Germania, acesta era interceptat de agenţi sovietici care îl obligau la colaborare sub ameninţarea publicării "dosarului".

O parte dintre aceştia au cedat ameninţărilor şi au devenit agenţi. Alţii au refuzat, au informat organele de contraspionaj germane şi au demisionat. Au fost şi cazuri când, sub efectele şantajului, aceştia au clacat, punând capăt coşmarului printr-un glonţ tras în tâmplă.

Un caz tipic de recrutare pe bază de şantaj a fost cel al colonelului Heiz Felfe, fiul unui general nazist, el însuşi fost membru al Partidului nazist şi fost ofiţer într-o unitate specială "SS".

Heinz Felfe a fost cooptat în serviciul de informaţii (B.N.D.) al Germaniei Federale, ajungând în înalta funcţie de şef al Direcţiei pentru U.R.S.S. şi Tratatul de la Varşovia. **A fost recrutat în 1950 şi a lucrat în favoarea ruşilor până în luna noiembrie 1962, când a fost arestat.** H.Felfe a fost un *"spion de penetrare"* sau *"cârtiţă"*, după cum le spun americanii spionilor care reuşesc să ajungă în însuşi *"creierul central"* al unui serviciu de spionaj sau contraspionaj străin.

La rândul lor, americanii au vânat, în scop de şantaj, foşti membri ai unor partide de tip fascist (legionari, ustaşi, cetnici etc.) sau oameni care au colaborat cu trupele de ocupaţie germane pe teritoriul fostei U.R.S.S. şi care au reuşit să ajungă în poziţii importante.

În acest cadru general de practicare a şantajului de o parte şi de alta a "cortinei de fier" s-a înscris şi România cu un caz spectaculos. Este vorba de **amiralul Mihai Nicolae**, fost legionar, care a reuşit să ajungă în înalta funcţie de **comandant al Forţelor maritime**. Până la descoperirea sa în **1962**, acesta a fost **şantajat şi exploatat informativ de către spionajul american**.

Mult mai tragic este, însă, faptul că, **în România post-socialistă, şantajul a devenit un fel de industrie naţională**. Se umblă în arhivele secrete ale statului şi se dau lovituri spectaculoase adversarilor politici, pe motiv că au fost nomenclaturişti, securişti sau informatori ai Securităţii. **Aceste practici de-a dreptul sinucigaşe nu au făcut decât să distrugă**

bazele statalității și să facă din România o țară cu cea mai precară coeziune națională din Europa. De aici și până la dezmembrarea României ca stat nu este decât un pas...

Corupția, care a penetrat societatea românească de la bază până la cele mai înalte nivele, cuprinzând chiar și asemenea structuri vitale precum poliția, jandarmeria, magistratura, armata, serviciile speciale etc., **constituie cel mai favorabil mediu pentru utilizarea șantajului de către cei interesați**.

Dacă la toate acestea mai adăugăm și **sărăcia lucie**, putem conchide fără teama de a greși, chiar dacă unii se vor supăra, că **mediul românesc post-socialist prezintă condiții excepționale de lucru pentru serviciile de spionaj străine care operează pe teritoriul României**.

Frustrarea duce la trădare...

O ultimă bază de recrutare, utilizată de către toate serviciile de spionaj din cele mai vechi timpuri și care va fi folosită atâta timp cât va exista specia umană, **este cea legată de EGO**. Adică acea bază care se raportează la eul, la sinea personalității umane, la ambițiile personale, la frustrările de cele mai deosebite nuanțe, la dorința de răzbunare sau la cea de a-fi cineva, la spiritul de aventură. S-a demonstrat că frustrările profunde îl pot împinge pe un om, chiar și de condiție superioară, la acte necugetate, cu urmări dezastruoase nu numai pentru cel în cauză, ci chiar pentru țara pe care o reprezintă.

Un caz tipic de frustrare, exploatat oportun și cu rezultate incredibile, este cel al colonelului Oleg Penkovski (1919-1963), **din G.R.U.** (Serviciul de spionaj militar al fostei U.R.S.S. și al Federației Ruse, după 1991), **recrutat de către M.I.-6**, Serviciul Secret de Spionaj (S.I.S.) al Marii Britanii.

Oleg Penkovski a fost un ofițer de informații strălucit, cu experiență de război și cu cele mai înalte studii militare superioare pe care le putea oferi armata U.R.S.S., respectiv Academia Militară – Facultatea Trupelor de Rachete și Academia de Informații a G.R.U. (spionaj militar) cu o durată de 4 ani.

Fiind căsătorit cu fiica mareșalului Serghei Varențov, comandantul Artileriei Armatei U.R.S.S., Oleg Penkovski avea toate atuurile pentru o carieră de succes.

Penkovski avea însă un punct vulnerabil pe care superiorii săi nu l-au cunoscut și care s-a dovedit a fi distructiv, atât pentru sine, cât și pentru G.R.U. Oleg Penkovski era **extrem de orgolios** și de pe această bază **răzbunător**, atunci când era atins în orgoliu.

În perioada **1955-1958**, în grad de locotenent-colonel, Oleg Penkovski a funcționat ca **ataşat militar adjunct** al U.R.S.S. **la Ankara**. Dovedind o **totală lipsă de tact diplomatic şi flexibilitate**, indispensabile unui spion de profesie cu acoperire oficială, Penkovski a avut tot timpul **relații tensionate** cu propriul şef, precum şi cu ofițerii de informații din K.G.B. cu acoperire diplomatică din cadrul ambasadei. În legătură cu aceştia din urmă, Oleg Penkovski a trimis, pe căi ascunse, **un raport direct la Comitetul Central al P.C.U.S.**, prin care îi acuza de abuzuri şi corupție. S-a făcut o anchetă şi, deşi i s-a dat parțial dreptate, Penkovski a fost **retras de la post**. K.G.B.-ul nu i-a putut ierta lui Penkovski scandalul produs de raportul acestuia şi i-a aplicat o contralovitură.

După o intensă pregătire teoretică şi practică, avansat colonel, Oleg Penkovski era pe punctul de a pleca în India, la New Delhy, în calitate de ataşat militar al U.R.S.S. Atunci a intervenit K.G.B.-ul cu lovitura sa de trăznet. În lumea socialistă, verificările de cadre pentru funcțiile sensibile înalte se făceau de către organele securității, iar în cazul U.R.S.S. de către specialiştii de cadre ai K.G.B., inclusiv în armată. Pentru cei chemați să îndeplinească funcții diplomatice în străinătate, **aceste verificări erau diabolice**. De altfel, acest sistem este aplicat în toate statele lumii, indiferent de gradul lor de civilizație şi dezvoltare a democrației. **În Marea Britanie**, de exemplu, diplomaților şi ofițerilor din serviciile secrete li se pretinde să-şi treacă în fişa personală de cadre cu caracter secret, **nu numai toate rudele, ci şi cercul de prieteni**.

Cu câteva zile înainte de a pleca la post, K.G.B. a scos la lumină un dosar din care rezulta că **tatăl lui Oleg Penkovski a fost ofițer țarist alb-gardist** şi a luptat împotriva puterii sovietice în anii războiului civil (1917-1920), pe timpul căruia acesta a şi murit. Dacă tatăl său a murit în anul 1920, înseamnă că Oleg Penkosvki **nu l-a văzut niciodată**, deoarece acesta s-a născut în anul 1919. Se pare că acest din urmă "amănunt" nu a avut nici-o importanță...

Colonelul Oleg Penkovski a fost chemat la comandantul G.R.U., generalul I.A.Serov, care i-a adus la cunoştință că **misiunea sa în India este suspendată**, i-a retras paşaportul diplomatic şi l-a anunțat oficial că este pus la dispoziția Comitetului de Stat pentru Coordonarea Activității Ştiințifice, unde va lucra sub acoperire, în relațiile externe ale U.R.S.S., în domeniul respectiv.

Colonelul Oleg Penkovski a fost **profund afectat** de această măsură-trăznet, care i-a pus capăt carierei în cadrul G.R.U. Neavând altă soluție, Penkovski a acceptat dar, din momentul respectiv, a devenit cu totul alt om şi anume un om profund lovit în orgoliu şi frustrat dincolo de limitele suportabilității.

Gândul răzbunării a pus stăpânire pe simțămintele acestui ofițer de informații purtător al unei inteligențe deosebite şi al unei pregătiri profesionale de excepție.

Organismul în care lucra întreținea ample relații cu statele capitaliste dezvoltate, fiind în realitate un **avanpost al spionajului tehnologic şi ştiinţific al U.R.S.S.** Oleg Pekovski participa la activitățile protocolare ale ambasadelor străine din Moscova şi făcea deplasări în Occident, în cadrul unor delegații, uneori, conduse chiar de el. Cu alte cuvinte, deşi deturnat de la visul său, Oleg Penkovski şi-a păstrat valoarea informativă ridicată.

În luna **august 1960**, Oleg Penkovski a luat legătura cu un diplomat al Ambasadei S.U.A. la Moscova, pe care îl bănuia că este ofițer al **C.I.A.** sub acoperire, oferindu-i cooperarea. Fiind tânăr şi neexperimentat, diplomatul american l-a refuzat, considerându-l *"agent provocator al K.G.B.-ului"*. Pe linia relațiilor sale de serviciu, Oleg Penkovskia intrat atunci în legătură cu un repurtat om de afaceri englez, **Greville Wynne**, director comercial al unui mare concern de echipamente industriale. În realitate, acesta era ofițer de informații în cadrul **M.I.-6**, adică British Secret Intelligence (Serviciul Secret de Informații Britanic). Bătrânul spion britanic, având o acoperire adâncă, şi-a dat seama că a descoperit o "mină de aur" şi, cu aprobarea "centrului conducător" de la Londra, **l-a recrutat**.

Cum însă M.I.-6 coopera foarte strâns şi intim cu C.I.A., **exploatarea lui Oleg Penkovski s-a făcut în comun** de către cele două servicii.

În luna **aprilie 1961**, Oleg Penkovski s-a deplasat **la Londra**, în fruntea unei delegații, unde **a luat legătura cu o echipă mixtă M.I.-6-C.I.A.**, mai ales pe timpul nopții, în hotelul în care era cazat. Fiind el însuşi spion de meserie, Oleg Penkovski nu a mai avut nevoie de o pregătire specială ca agent în slujba celor două servicii occidentale, ci s-au stabilit doar modalitățile de transmitere a materialelor şi informațiilor.

Viața activă de spion a colonelului Oleg Penkovski a fost **scurtă**, derulându-se în perioada **aprilie 1961-octombrie 1962**. În acest interval de timp, C.I.A. şi M.I.-6 l-au stors de informații pe Oleg Penkovski cu o intensitate şi într-un ritm turbate. Era un izvor la care C.I.A. şi M.I.-6 nici nu au visaseră vreodată! După părerea lui Peter Wrhight, unul dintre cei mai reputați ofițeri de contraspionaj ai Marii Britanii, **căderea rapidă a colonelului Oleg Penkovski s-a datorat exploatării lui sălbatice şi irațională de către C.I.A. şi M.I.-6**.

La Moscova, Oleg Penkovski transmitea colete cu documente secrete fotocopiate prin soția unui diplomat britanic, pe nume **Janet Anne Chisholm**, cu care avea întâlniri conspirative sau îi lăsa acesteia plicuri şi colete în diferite locuri ascunse în parcurile din Moscova, stabilite în comun (*"căsuțe moarte"*).

Pe durata acțiunilor sale ca spion-trădător în slujba C.I.A. şi M.I.-6, Oleg Penkovski **a demascat un număr de 300 ofițeri de informații ai U.R.S.S. aflați în Occident** sub diferite acoperiri diplomatice, **a transmis**

111 role de film, conținând peste **5.000 de documente şi informaţii** cu caracter secret şi peste **1.200 de pagini** de transcrieri de pe bandă, în urma informațiilor orale puse la dispoziție de către Oleg Penkovski.

Informaţiile furnizate de către colonelul Oleg Penkovski **au fost de maximă importanţă pentru preşedintele S.U.A., John Kennedy, pe timpul crizei rachetelor din Cuba, din octombrie 1962**, care era pe punctul să arunce omenirea în catastrofa unui război nuclear.

Pentru serviciile prestate, C.I.A. şi M.I.-6 s-au angajat față de Oleg Penkovski cu următoarea **formă de recompensă**:

- garantarea gradului de **colonel** în armata S.U.A. sau a Marii Britanii;
- suma de **1.000 dolari** depusă **lunar** într-un cont din străinătate;
- un fond garantat de **250.000 dolari**, în cazul că va trebui să se refugieze în Occident.

Colonel Oleg Penkovski nu a apucat să se bucure de aceste facilități. El a fost **arestat de către agenții K.G.B. la 22 octombrie 1962, fără ca C.I.A. şi M.I.-6 să descopere acest lucru**. Omul său de legătură britanic, **Greville Wynne, a fost arestat la Budapesta** în luna **decembrie** a aceluiaşi an şi **transportat la Moscova cu un avion special**. Spionului britanic, care opera în spațiul Tratatului de la Varşovia, i s-a aranjat o "garsonieră" în celebra închisoare Lubianka din Moscova.

La începutul lunii **mai 1963**, cei doi spioni – Greville Wynne – erou şi Oleg Penkovski – trădător au fost **judecați într-un proces public**. Ambii şi-au recunoscut vina. Colonelul Oleg Penkovski a fost **condamnat la moarte şi împuşcat în ziua de 17 mai**. "Omul de afaceri" britanic a fost condamnat la **8 ani închisoare**. Coşmarul lui Greville Wynne a fost însă de scurtă durată, deoarece, în luna **aprilie 1964**, acesta a fost **eliberat în schimbul a trei spioni sovietici** – Gordon Lonsdale, Peter Kroger şi Helen Kroger –, aflați în închisorile britanice. Acestea sunt aspectele cele mai cunoscute ale "afacerii Penkovski".

În toate scrierile de spionaj din S.U.A. şi Marea Britanie din 1965 şi până în zilele noastre, cazul colonelului Oleg Penkovski este prezentat ca fiind una dintre cele mai mari victorii repurtate de către C.I.A. şi M.I.-6 împotriva U.R.S.S. pe frontul "războiului secret".

Vânătorul de spioni britanic, Peter Wright din cadrul M.I.-5 (Securitate şi contraspionaj) în cartea sa *"Spy Catcher"*, apărută în anul 1987 în Australia, la pag. 204-205, susține că Oleg Penkovski a fost, în realitate, un agent provocator de mare succes care a "intoxicat" pur şi simplu C.I.A. şi M.I.-6, procesul din mai 1963 a fost o înscenare cu scopuri politice şi propagandistice, iar Oleg Penkovski nu a fost "executat", aşa cum s-ar crede. Care ar putea fi adevărul? În lumea spionajului nimic nu poate fi considerat drept certitudine...

Părerile exprimate de către Peter Wright reflectă însă altceva, ce poate fi luat în calcul drept certitudine şi anume că, **în toate statele dezvoltate ale lumii, există un război surd pentru prioritate, între serviciile de securitate şi armată, între serviciile de spionaj şi contraspionaj ale aceluiaşi stat, precum şi între serviciile de spionaj militare şi cele civile**.

Între **C.I.A.** şi **F.B.I.** şi Agenţia de Informaţii a Apărării (**D.I.A.**) **din S.U.A.** există un **război neîntrerupt**. Acestea se blamează şi se subminează reciproc. Aşa au stat lucrurile şi între **M.I.-5** şi **M.I.-6** din Marea Britanie. Aceste aspecte, dacă sunt cunoscute, **pot fi exploatate cu rezultate excelente de către un spion de profesie**.

În urma "cazului Penkovski", serviciul de spionaj britanic M.I.-6 a considerat că s-a "răzbunat" împotriva ruşilor pentru dezastrele provocate de "Reţeaua de la Cambridge".

Părerea personală este că Oleg Penkovski a fost **un caz real de spion–trădător în favoarea Occidentului**, recrutat pe fondul psihologic creat de frustrările la care acesta a fost supus, şi nu un dizident politic – duşman al regimului politic din U.R.S.S., cum a fost prezentat de către propaganda C.I.A.

Un exemplu de om frustrat, ca urmare a nerealizării dorinţei de afirmare, de data aceasta pentru C.I.A., este cel al lui **William P.Kampilas**, ofiţer în sediul central de la Langley – Virginia, al acestui imens serviciu de spionaj global.

W.P.Kampilas, născut în anul 1955, a devenit ofiţer activ în cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii a S.U.A. după absolvirea Universităţii Indiana. În perioada **martie-noiembrie 1977**, acesta a parcurs aşa-zisa perioadă de **stagiatură**, pe timpul căreia angajatul trecea prin diferite teste de performanţă, pentru a i se determina calităţile de viitor ofiţer operativ al C.I.A.

Performanţele lui W.P.Kampilas nu au corespuns standardelor C.I.A. şi, ca atare, i s-a adus la cunoştinţă că **va fi disponibilizat**. Această nerealizare l-a şocat pe Kampilas, care s-a considerat total nedreptăţit.

Pentru a se răzbuna, Kampilas **a sustras o carte tehnică de descriere şi exploatare a celui mai modern şi sofisticat satelit de cercetare al S.U.A., *"Big Bird"***, care efectua atât cercetare foto de foarte mare rezoluţie, cât şi cercetare electronică pe spaţiul U.R.S.S., pe care a luat-o cu sine la plecare. După ce a fost "disponibilizat", adică dat afară, în luna **februarie 1978**, Kampilas, care, după nume, pare a fi de naţionalitate grec, **s-a deplasat la Atena şi a vândut acea valoroasă carte tehnică ataşatului militar al U.R.S.S. în Grecia, pentru suma de 3.000 dolari**. Contraspionajul american a fost pur şi simplu revoltat când a aflat că informaţii ce valorau milioane de dolari au fost vândute cu un asemenea preţ derizoriu...

Pe urmele lui W.P.Kampilas s-a ajuns ca urmare a semnalului de alarmă tras de analiştii americani de la Centrul Naţional de Interpretare Foto, care exploatau toate materialele obţinute prin sateliţi şi care au constatat că întregul sistem de camuflaj de pe teritoriul U.R.S.S. a suferit modificări radicale.

W.P.Kampalas a fost **arestat de agenţii F.B.I. la 17 august 1978**, judecat şi condamnat la **40 ani de închisoare**, o sentinţă extrem de severă pentru timp de pace. În urma acestui caz, directorul general al C.I.A., amiralul Stansfield Turner, a ordonat o inventariere severă a cărţilor tehnice ale tuturor tipurilor de sateliţi de cercetare strategică utilizaţi de către C.I.A. descoperindu-se **lipsa fără urmă a încă 13 astfel de manuale tehnice ultra-secrete!...**

Capitolul IV

AGENȚII DE SPIONAJ – LĂNCIERII TRĂDĂRII

În accepțiunea cea mai largă a termenului, prin **agent** se înțelege un individ, de regulă de naționalitate străină, care acționează sub dirijarea unui serviciu de informații (spionaj), pentru obținerea de informații și materiale secrete cu valoare informativă sau contrainformativă sau care îndeplinește alte misiuni specifice acestor domenii (de spionaj sau contraspionaj).

În S.U.A., în cadrul **F.B.I.**, structura de securitate (poliție politică) și de contraspionaj a S.U.A., denumirea de AGENT este aplicată tuturor ofițerilor, indiferent dacă sunt operativi sau nu. Cei din personalul F.B.I. își fac un titlu de mândrie din faptul că sunt agenți.

Pentru ofițerii din **C.I.A.**, denumirea de agent este repudiată ca nefiind onorabilă. Aceștia preferă să li se spună ofițeri de informații sau ofițeri operativi.

În limbajul cel de toate zilele și pe înțelesul tuturor, **agent înseamnă spion**, ceea ce nu corespunde întotdeauna adevărului. În timpurile moderne, serviciile de spionaj pot utiliza și agenți care nu fac spionaj, cum ar fi **agenții de influență**, a căror activitate poate fi incomparabil mai dăunătoare pentru un stat decât spionajul.

Spionajul fără agenți – ca nunta fără lăutari !

Activitatea de spionaj fără agenți și-ar pierde rațiunea de a exista. Ar fi ca religia fără sfinți, muzica fără note, armatele fără soldați, politica fără politicieni, etc.

Visul oricărui serviciu de spionaj este acela de a avea câți mai mulți agenți, plasați în centrele vitale ale statelor cercetate, în aceeași măsură, atât la aliați, cât și la adversarii declarați sau potențiali.

Agentul în post (*agent in place*) este **cel mai valoros**, mai râvnit dar și **cel mai rar întâlnit**, cu toate eforturile serviciilor de spionaj. Acest tip de agent este rezultatul acțiunii de recrutare a unui om aflat într-o funcție deosebit de importantă din punct de vedere al accesului la informațiile secrete și care, după recrutare, își menține postul și transmite în mod organizat informațiile la care are acces către serviciul străin recrutor. Spionii din "Rețeaua de la Cambridge", colonelul Oleg Penkovski și generalul Mihai Pacepa sunt modele de cel mai ridicat nivel al agentului în post.

- **Agentul dublu**, foarte răspândit în lume, este rezultatul descoperirii de către serviciul de contraspionaj a unui agent în post, care este menținut în continuare la locul său de muncă dar "informațiile" pe care le va transmite în continuare către cei care l-au recrutat vor fi pregătite de către specialiști în acțiuni de dezinformare și vor avea ca efect ducerea în eroare și intoxicarea adversarilor. Folosirea "agenților dubli" este o acțiune foarte delicată, pentru că "agentul dublu" poate fi și el la rândul lui "întors" de către cei care l-au recrutat inițial. Agenții dubli sunt **periculoși**, deoarece, la un moment dat, nu mai există certitudine pentru cine anume acesta lucrează cinstit.

- **Agentul ocazional sau de forță majoră** poate fi un om care lucrează într-o instituție de interes pentru serviciile străine de spionaj, are acces la materiale secrete și care, dintr-un motiv de forță majoră, cum ar fi contractarea de cheltuieli pe care nu le poate onora (pariuri, jocuri de noroc) sau are un caz grav în familie (soția bolnavă, cu nevoi de tratament costisitoare etc.), este predispus să vândă documente secrete, cel puțin temporar, până ce crede el că a ieșit din încurcătură.

- **Folosind metoda șantajului, un ofițer de informații străin îl poate transforma pe agentul ocazional într-un agent în post.**

Agenții ocazionali își oferă în mod **voluntar** serviciile, lucru pe care îl fac fără profesionism, în mod **rudimentar** și, de regulă, **cad repede** pradă serviciilor proprii de contraspionaj.

- Pe de altă parte, aceștia au **șansa de a fi respinși** din capul locului de către ofițerii de informații străini pe care îi abordează, putând fi ușor **confundați cu agenții provocatori**.

Un caz de "agent ocazional" a fost cel al subofițerului american de transmisiuni **Michael H.Allen** care, în **1986**, având o situație familiară grea, cu mulți copii și soția bolnavă, a vândut documente secrete serviciului de spionaj din Filipine. A fost descoperit, **condamnat la 8 ani închisoare, 10.000 dolari amendă și suspendarea dreptului la pensie**.

În epoca războiului rece, s-a născut un nou tip de agenți care au jucat un rol mare în războiul secret desfășurat între lumile întâia, a doua și a treia, a căror importanță a crescut și mai mult după Revoluția europeană de la 1989 și care se anunță a fi factori deosebit de influenți, în perspectiva secolului XXI, în viața națiunilor. Este vorba de **agenții de influență**.

Ne vom opri mai mult asupra acestui tip de agent, deoarece acesta a jucat, joacă și în prezent și va juca și în viitor un rol de mari proporții în societatea românească.

Încă **din epoca Renașterii italiene**, când diplomația a fuzionat cu spionajul, serviciile secrete au fost interesate, nu numai în culegerea de informații secrete, ci și în influențarea situației din țările cercetate, în

sensul dorit de suveranii sau guvernele acestor servicii. **Orice ambasador** într-o țară străină este, în același timp, și **un agent de influență**.

În timpurile moderne, mai ales în perioada de după cel de-al doilea război mondial, datorită mijloacelor de influențare în masă prin presă, radio și mai ales prin televiziune, **posibilitățile de a influența situația dintr-o țară sau alta** prin implicarea serviciilor de spionaj și folosirea agenților de influență **au crescut enorm**. În epoca globalizării, a trecerii omenirii la societatea informatizată, posibilitățile oferite de rețelele INTERNET, de posturile de radio și televiziune cu vocație globală și cu agenții serviciilor secrete bine plasați în aceste sisteme, politicile de influențare, de manipulare, **pot duce la rezultate spectaculoase dar și la dezastre**.

Agentul de influență, potrivit definiției date de către specialistul american Henry S.A.Becket, fost ofițer operativ în cadrul C.I.A., este ***"o persoană care nu se află în mod nemijlocit sub controlul unui serviciu de spionaj străin, dar care acționează în sensul dorit de un astfel de serviciu, de pe poziția pe care o deține și care trebuie să fie una de influență"***.

Agent de influență poate fi amanta unui ministru sau ministrul însuși, un director de ziar, de post de radio sau de televiziune, un redactor șef sau un analist politic cu mare audiență. Agenții de influență pot fi recrutați din rândul liderilor politici de orice fel. **Orice șef de partid care este finanțat din exterior se tranforma automat într-un agent de influență**, pentru a se achita de datorii. **Agenții de influență se recrutează masiv din rândul studenților foarte merituoși**, cărora statele străine le acordă **burse**, în speranța că aceștia le vor aduce servicii când vor ajunge în funcții de răspundere.

Serviciile de informații străine sunt foarte interesate ca ofițerii din diferite state care studiază în instituțiile de învățământ din țările lor să ajungă cât mai curând în funcțiile-cheie din armatele lor. Așa au procedat rușii cu ofițerii din țările membre ale Tratatului de la Varșovia și tot așa procedează S.U.A. cu ofițerii din fostele țări membre ale acestui tratat, în intenția clară ca lumina zilei de a-i folosi ca agenți de influență.

Cu agenții de influență se poate ajunge până la cele mai înalte funcții într-un stat, cum ar fi șeful guvernului sau chiar șeful statului.

Unui agent de influență nu i se cere sub nici o formă să furnizeze informații și documente secrete, ci **să propage idei** și, mai ales, să întreprindă **acțiuni și politici** în concordanță cu interesele statului străin care îl patronează. **Plata** serviciilor pentru un agent de influență **nu se face pe față**, în bani-gheață sau depuși în conturi, ca pentru spionii clasici.

O formă de plată foarte răspândită pentru agenții de influență este **ajutorul acordat pentru câștigarea sau recâștigarea alegerilor**.

Un ziar şi conducerea acestuia pot fi plătiţi prin donaţii, chipurile de la "fundaţii non-profit", care, de regulă, sunt forme de acoperire ale unor puternice servicii de spionaj.

Iată un exemplu: Thomas Carothes, absolvent al Universităţii Harvard, fost consilier în Departamentul de Stat al S.U.A., în cartea *"Analiza asistenţei democratice pentru România"*, Editura Carnagie Endowment, Washington, 1996, la pagina 22, prezintă un tabel cu "donaţiile" în dolari, în beneficiul partidelor din **Convenţia Democratică din România**, între **1990-1994**, în valoare totală de **13.552.000 dolari**. Aceste "donaţii" trebuiau compensate prin servicii din partea beneficiarilor, PNŢ-CD, PNL etc.

În aceeaşi carte, la pagina 83, se arată că guvernul S.U.A. a pus la dispoziţia ziarului ***"România liberă"*** o instalaţie modernă de tipărit în valoare de **350.000 dolari**, iar din partea *"International Media Fund"*, acelaşi ziar a primit fonduri de aproximativ **800.000 dolari**, toate acestea între **1990-1993**. Iată, în mod concret, cum sunt plătiţi agenţii de influenţă de către americani. Pentru postul de televiziune **SOTI**, care s-a dovedit un faliment jalnic, americanii au cheltuit circa **1.000.000 dolari**...

Cea mai mare şi mai influentă reţea de agenţi de influenţă prezenţi în toate structurile societăţii româneşti este cea realizată de **fundaţia evreului-ungur George Sörös**, pentru care această fundaţie a cheltuit **în medie 10.000.000 dolari anual**, după cum rezultă din cartea lui T.Carothers (pag. 24).

"Craii" C.I.A. de la Răsărit: Ceauşescu, Sadad, Pahlavi şi Gorbaciov

Atunci când se va scrie şi în România o adevărată istorie a spionajului din epoca războiului rece, acei care o vor face se vor opri cu siguranţă şi asupra a **trei proeminenţi oameni politici care au influenţat cursul istoriei, prin rolul lor de agenţi de influenţă de înaltă clasă**.

Este vorba de preşedintele Egiptului - **Anwar Al Sadat**, împăratul Iranului – **Mohamed Reza Pahlavi Ariamer** şi preşedintele României – **Nicolae Ceauşescu**. Toţi acesti trei remarcabili şefi de stat au fost atraşi la cooperare şi aduşi în poziţia de agenţi de influenţă în mod gradual, cu rafinament şi flexibilitate, pe baza unei profunde cunoaşteri a trăsăturilor de caracter ale fiecăruia din ei, precum şi ţinându-se cont de poziţiile strategice şi interesele naţionale ale statelor pe care aceştia le reprezentau.

Dacă unii sceptici vor cere "dovezi" în acest sens, am să-i dezamăgesc. **În spionaj, instrumentarea, chiar şi parţială, a unui dosar este o activitate extrem de grea, dacă nu chiar imposibilă, mai ales în**

cazul agenților de influență. Aceştia nu sunt recrutaţi prin metode clasice, nu semnează chitanțe pentru primirea unor sume şi nu participă la întâlniri conspirative.

Atragerea la colaborare se face, în plan politic, prin acorduri, convenții, tratate, protocoale, declarații oficiale etc. iar "plata" se realizează prin acorduri economice, acordarea de credite, de clauze preferențiale, distincții onorifice, vizite oficiale şi protocolare înalte etc.

Agenții de influență la nivel de şefi de stat se achită, față de patronii lor nedeclarați, prin politica internă şi internațională pe care o promovează şi în care se regăsesc şi interesele patronilor.

Cei trei şefi de stat amintiți mai sus au fost agenți de influență ai S.U.A.

Preşedintele Egiptului, **Anwar Al Sadat**, a devenit agent de influență al S.U.A. **pe fondul dezastrului economic al țării**, în urma repetatelor războaie purtate împotriva Israelului şi a incapacității U.R.S.S. de a contribui la refacerea economică a acestei țări.

Misiunile principale ale preşedintelui Sadat au fost: spargerea frontului lumii arabe împotriva Israelului, scoaterea ruşilor din Egipt şi a realizării recunoaşterii oficiale a Israelului de către cât mai multe state arabe.

Toate aceste misiuni au fost **îndeplinite în totalitate** de către Sadat, în intervalul de timp **1974-1981**. Capul de afiş al acțiunilor lui Sadat, în calitatea sa de agent de influență al S.U.A. în lumea arabă, l-a constituit **Acordul de la Camp Davis**, dintre Egipt şi Israel, la realizarea căruia a contribuit substanțial şi preşedintele României, Nicolae Ceauşescu.

Anwar Al Sadat a fost **asasinat** de către mişcarea fundamentalistă musulmană din Egipt, la **6 octombrie 1981**, tocmai pentru rolul de agent de influență al S.U.A. în lumea arabă pe care acesta l-a jucat.

Împăratul Iranului a fost agent de influență al S.U.A. încă de la urcarea acestuia pe tron, la **26 octombrie 1967**, cu ajutor american, respectiv C.I.A.

Şahul Iranului a fost **cel mai mare agent de influență pe care l-a avut vreodată S.U.A.** Acesta s-a bucurat de o încredere totală la Washington, având acces la cele mai avansate realizări ale tehnicii militare americane, mai puțin arma atomică.

Acesta asigura accesul, la prețuri scăzute, a S.U.A. şi aliaților săi occidentali la resursele de petrol din Golful Persic, controla fundamentalismul islamic, bara calea U.R.S.S. spre Oceanul Indian şi asigura baze excelente pentru serviciile militare de spionaj ale S.U.A. în acțiunile de cercetare a spațiului fostei U.R.S.S.

Împăratul pro-american a fost doborât de pe tron tot de fundamentalismul islamic, în frunte cu Ayatolahul Komeini, în anul **1979**, după care, în

Iran, a fost instaurată prima *"democrație islamică"* din lume. Împăratul Reza **a murit în exil la Cairo, abandonat de toată lumea** şi mai ales de către patronii lui americani. Singurul om politic care l-a însoțit pe ultimul său drum a fost Anwar Al Sadat.

Preşedintele Nicolae Ceauşescu a ajuns în postura de agent de influență al S.U.A. în sânul Tratatului de la Varşovia după evenimentele din Cehoslovacia, din **1968**, când România a fost la un pas de a fi invadată de trupele ruseşti.

Apropierea lui Ceauşescu şi, prin acesta, a României de S.U.A. a fost **o necesitate**, în epoca istorică dată, mult mai mare şi mai stringentă decât este necesitatea aderării la N.A.T.O. în anul 2002. În anul 1968 şi mult timp după aceea, U.R.S.S. era un colos militar ce putea trece teritoriul României pe sub şenilele tancurilor în câteva zile sau câteva săptămâni. În zilele noastre, Federația Rusă nu reprezintă nici pe de parte un pericol pentru România...

Ceauşescu nu a fost recrutat de C.I.A. sau de vreun înalt demnitar american. El şi-a oferit serviciile din rațiuni superioare de stat, gândind la securitatea țării sale şi la prosperitatea sa economică. Washingtonul a primit cu brațele deschise serviciile oferite de N.Ceauşecu.

Ca agent de influență al S.U.A. şi lumii occidentale, Ceauşescu a avut ca misiuni principale împiedicarea integrării economice în cadrul C.A.E.R. şi împiedicarea întegrării militare în cadrul Tratatului de la Varşovia a statelor din Europa centrală şi de est, misiuni pe care **le-a îndeplinit în mod strălucit.**

Pentru serviciile aduse intereselor S.U.A., Ceauşescu şi România au fost **recompensate** cu acordarea clauzei națiunii cele mai favorizate, acces la credite la F.M.I. şi Banca Mondială, acces la piața Uniunii Europene, acces la tehnologii. Personal, Ceauşescu a fost **primit ca un rege** în toate capitalele lumii occidentale şi acoperit cu ordine şi medalii.

În "epoca de aur" patronată de Nicolae Ceauşescu, **influența României în lume a fost fără precedent**, mult disproporționată în raport cu puterea economică şi militară a acesteia. În această perioadă, **spionajul românesc avea şi el "agenți de influență" la nivel de şefi de state în lumea arabă şi în Africa.**

N.Ceauşescu a căzut în dizgrație după 1985, când, la orizontul mapamondului **şi-a făcut apariția cel mai mare agent de influență din istoria tuturor timpurilor, în persoana lui Mihail Gorbaciov.**

Şeful statului sovietic a fost **atras în capcană şi dirijat ca agent de influență de către George Bush**, de profesie spion, devenit președinte al S.U.A. în anul 1989. Acesta i-a promis lui M.Gorbaciov masive ajutoare economico-financiare dacă va schimba sistemul social-politic din U.R.S.S. **Gorbaciov a căzut în capcană**. El nu numai că **a schimbat regimul politic, dar a distrus C.A.E.R., a desființat Tratatul de la**

Varşovia şi a readus Rusia la graniţele de pe vremea lui Petru cel Mare. Pentru serviciile prestate în slujba intereselor strategice globale ale S.U.A., la propunerea C.I.A., Mihail Gorbaciov a fost **distins cu Premiul Nobel pentru Pace**.

Istoria va trebui să consemneze de asemenea, **strânsa prietenie dintre Sadat, Reza Pahlavi şi comunistul Nicolae Ceauşescu**, o adevărată ***"tripletă de aur"*** a epocii războiului rece. Am motive să cred că **asasinarea lui Ceauşescu** şi a soţiei sale, la 25 decembrie 1989, nu s-a datorat exclusiv zelului revoluţionar şi spaimei generate de "terorişti". Cred că moartea preşedintelui României a fost **dorită şi instrumentată şi de anumite cercuri secrete, atât din vest, cât şi din est. Toţi cei trei mari agenţi de influenţă au murit fără glorie, fiind renegaţi de către marele lor patron – S.U.A.** –, aspirant la dominaţia lumii.

Transfugii ruşi intoxică Occidentul !

Pentru a se submina reciproc, a se dezinforma şi chiar paraliza, serviciile de spionaj şi contraspionaj fac apel la aşa numiţii **agenţi provocatori sau de intoxicare**.

Agenţii provocatori din serviciile de contrainformaţii sunt oameni special instruiţi, cu legende credibile, lăsând impresia că au valoare informativă.

Acestora li se creează condiţii, de către serviciile lor, să se întâlnească în mod cât mai natural cu ofiţeri din serviciile de informaţii străine. Scopul agentului provocator este acela de a se lăsa "recrutat". La rândul lor, serviciile de informaţii caută canale prin care să-şi pună agenţii în contact cu cele de contraspionaj, fie prin ofiţeri cu diferite acoperiri diplomatice care **se lasă "corupţi"**, comiţând "la vedere" acte compromiţătoare, fie prin intermediul unor ***"transfugi"*** care cer "azil politic" în ţările vizate.

În cei peste 40 ani de război rece, cunoscând extraordinarul interes al C.I.A. pentru transfugii din fosta U.R.S.S. şi în general din fosta "lume comunistă", **K.G.B. a dezvoltat o adevărată industrie de "transfugi" trimişi în valuri succesive spre Occident**, împănate şi cu "ofiţeri de informaţii" din K.G.B. şi G.R.U. "încărcaţi" cu secrete. Au existat însă şi mulţi transfugi reali, cum a fost cazul căpitanului Igor Guzenko, cifrator la Ambasada U.R.S.S. din Canada. În noiembrie 1945, acesta a cerut azil politic în această ţară, punând la dispoziţia organelor de contraspionaj canadiene o serie de documente şi de informaţii verbale care au condus la distrugerea unor importante reţele de spioni ai U.R.S.S. în Canada, S.U.A. şi Marea Britanie, contribuind la aprinderea războiului rece.

Pe de altă parte, în scopul de a induce în eroare serviciile de contraspionaj cu privire la oamenii reali avuţi în atenţie, în vederea creării

condițiilor de recrutare, ofițerii de informații cu acoperiri diplomatice obișnuiesc să-și creeze așa numiții **agenți de acoperire**. Este vorba de oameni care au o oarecare valoare informativă, cu care ofițerul de informații întreține relații aparent acoperite în afara cadrului oficial, fără a progresa însă spre faza de recrutare, dând astfel de lucru agenților de contrainformații, care pândesc momentul să prindă "peștele cel mare".

Ofițerul din cadrul C.I.A. care se ocupă cu activitățile de conducere și exploatare a agenților de spionaj în posturi poartă numele de *"case officer"*, adică **ofițer de caz**. Ofițerii ruși din Serviciul de Informații Externe (urmașul celebrului K.G.B.) și din G.R.U. care se ocupă în mod nemijlocit de agenții recrutați se numesc **"rezidenți"**.

Aceștia pot fi **rezidenți legali**, dacă se află în țara cercetată în mod oficial, cu pașaport diplomatic, ca atașați militari, funcționari de ambasadă, consilieri, consuli etc. **sau rezidenți ilegali**.

Răzbunarea Moskviciului...

Rezidenții ilegali au apărut ca urmare a unor acțiuni de-a dreptul barbare și iresponsabile ale M.I.-5, respectiv Serviciul de Contraspionaj din Marea Britanie, în perioada interbelică, după cum apreciază Peter Wright, autorul cărții *"Spy Catcher"*, citată anterior. Astfel, la **12 mai 1927**, un număr de 150 de ofițeri de contrainformații din cadrul M.I.-5, îmbrăcați în uniforme de poliție, fluturând un mandat al procuraturii, au pătruns în forță în Agenția Economică a U.R.S.S. de la Londra. Aceștia au confiscat cu forța circa **250.000 de documente**, din care rezulta că, sub acoperirea diplomatică, reprezentanții comerciali ai U.R.S.S. se ocupau și de spionaj, ceea ce era adevărat. Pătrunderea în agenție a fost însă un act de piraterie, deoarece aceasta avea statut de extrateritorialitate, britanicii încălcând în mod grosolan dreptul internațional și imunitatea diplomatică. Exact ce făceau reprezentanții ruși la Londra, făceau și reprezentanții Marii Britanii la Moscova, adică spionaj cu acoperire diplomatică. În urma acestui incident, U.R.S.S. a rupt relațiile diplomatice cu Marea Britanie.

Acest incident a avut un efect cu totul nebănuit asupra acțiunilor de spionaj ale U.R.S.S. în statele occidentale.

Constatând că ambasadele și agențiile economice sovietice pot face oricând obiectul unor atacuri și descinderi din partea organelor de contrainformații din statele occidentale, **K.G.B. și G.R.U. au creat instituția secretă a rezidenților ilegali**.

Un rezident ilegal este un ofițer de informații extraordinar de bine pregătit, cunoscător perfect a 2-3 limbi străine, pregătit individual pe durata a 10-15 ani, dotat cu documente de identitate imposibil de contrazis

şi cu o biografie credibilă a unui cetăţean dintr-o ţară occidentală, a cărui personalitate o copiază în cele mai mici detalii. Aceştia pătrund în ţara de cercetat, după ce au trecut succesiv prin mai multe ţări, întărindu-şi legenda şi credibilitatea. De exemplu, înainte de a se stabiliza în S.U.A., un rezident ilegal, ar fi putut trece prin Australia, Marea Britanie şi apoi Canada.

Aceştia nu au nici un fel de legături cu oficiile diplomatice comerciale sau consulare ale Rusiei, fiind dirijaţi direct din centrele Moscovei, prin staţii de agentură cu transmitere ultrarapidă, imposibil de goniometrat, **sau prin sateliţi**. Rezidenţii ilegali ruşi, precum **Richard Sorge** în Japonia, **Rudolf Abel** în S.U.A. şi **Gordon Lonsdale** în Marea Britanie (toate nume fictive) **au făcut ravagii** în aceste ţări, devenind eroi de legendă, nu numai pentru Rusia, ci şi pentru istoria universală a spionajului. Câţi rezidenţi ilegali au ruşii în lume, în ce state şi sub ce acoperiri, numai bunul Dumnezeu poate şti ! Durata misiunii unui rezident ilegal este de **5 ani**, cu posibilităţi de prelungire. Se trimit în asemenea misiuni **doar ofiţeri cu calităţi excepţionale, cu familie în Rusia** (soţie şi copii), pentru a-i lega de ţară. În ţările în care pătrund, după caz, rezidenţii ilegali pot deveni **oameni de afaceri prosperi**, dar nu exagerat, cu conturi în diferite bănci, care nu dau niciodată faliment, pot deschide mici întreprinderi sau pot fi **oameni de artă**, precum pictori, sculptori etc.

Rezidenţilor ilegali li se dau în legătură cei mai valoroşi agenţi de spionaj recrutaţi în ţară respectivă.

Iată, deci, cum o acţiune total necugetată a contraspionajului din Marea Britanie, aprobată de guvernul acestei ţări, în loc să ducă la slăbirea spionajului rusesc, a produs efecte total inverse...

Ruşii s-au răzbunat cumplit, au penetrat Marea Britanie cu ofiţeri de elită travestiţi în rezidenţi ilegali, ceea ce a condus la *"Reţeaua de la Cambridge"*, cu efecte dezastruoase asupra serviciilor de spionaj şi contraspionaj britanice.

Dacă toţi iniţiaţii din lume sunt de acord că spionajul nu se poate practica decât cu oameni de geniu, britanicii au demonstrat că serviciul de contraspionaj se poate face şi cu proşti...

Un "ofiţer de caz" american de înalt profesionism, precum şi un rezident ilegal rus, pot avea **în legătură**, pentru conducere şi exploatare informativă, **2-3 agenţi**.

Rezidenţii legali ruşi, cu acoperire diplomatică, pot şi ei conduce 2-3 agenţi, dar nu dintre cei cu valoare deosebit de mare. Aceştia din urmă cad în sarcina rezidenţilor ilegali. În practica spionajului rusesc, 2-3 agenţi (uneori chiar mai mulţi) formează o **"rezidenţă"**. Mai multe rezidenţe, repartizate pe un teritoriu mai larg (4-5 oraşe principale) formează o **"rezidentură"**. Totalitatea rezidenturilor de pe teritoriul unui stat, conduse

atât de rezidenți legali, cât și de rezidenți ilegali poartă numele de **"agentură"**.

Americanii își structurează spionii **pe sistemul rețelelor** (network). Într-o rețea, pot intra **5-10 agenți de spionaj**.

Pentru a distrage atenția organelor de contraspionaj de la agenții de mare valoare, atât rușii, cât și americanii au așa-numiții **"agenți de consum"**. Un agent de consum, fie că nu mai are valoare informativă, fie că are una redusă, poate fi pus în mod premeditat în situația de a fi "descoperit" și arestat de către organele de contrainformații care, de regulă, înghit "momeala", făcându-și un titlu de glorie din aceste "succese". **Arestarea unui spion este făcută publică doar atunci când se urmăresc scopuri politice propagandistice majore și se vizează înrăutățirea relațiilor politice cu statul respectiv.** Un serviciu de contraspionaj inteligent, atunci când descoperă un spion din rândul cetățenilor săi, nu-l arestează, ci îl transformă în "agent dublu", folosindu-l atâta timp cât este necesar pentru dezinformarea adversarilor.

Pedepsele pentru activitatea de spionaj, până la încheierea celui de-al doilea război mondial, atât pentru agenții străini, cât și pentru cetățenii proprii, au fost **împușcarea sau spânzurarea**. În anii războiului rece, statele civilizate au renunțat la această practică pentru spionii străini care operează pe teritoriul lor. Aceștia sunt **arestați, judecați și condamnați la închisoare**, iar la momentul potrivit sunt folosiți ca **monedă de schimb** pentru eliberarea spionilor proprii arestați în patria celui arestat. **Statele nu rămân datoare.** Dacă în S.U.A. este arestat și condamnat un "rezident ilegal" rus, în mod cert rușii vor găsi un american care a fost prins făcând spionaj în Rusia și va primi exact același tratament. După un timp rezonabil de 2-3 ani urmează **schimbul discret**, fără publicitate, a spionilor. Mi se pare o treabă civilizată în favoarea spionilor de profesie, aceşti oameni extraordinari, care își pun viața în pericol pentru țările lor, în plină pace.

Primul schimb de spioni profesioniști între S.U.A. și U.R.S.S. a avut loc la data de **10 februarie 1962 la Berlin**, când maiorul american **Gary Francis Powers**, pilot pe un avion de spionaj de tip U-2, doborât pe teritoriul U.R.S.S. la 1 mai 1960, a fost schimbat cu colonelul **Rudolf Abel**, rezident ilegal în S.U.A., arestat în urma unui act de trădare (transfug rus), la 21 iunie 1957, de către agenți ai F.B.I., în orașul New York.

În lumea spionajului, în afara agenților, mișună și alți mânuitori de informații, de documente secrete și tehnologii de vârf necomerciabile. Așa cum există traficanții de droguri, de armament, de materiale radioactive, există și **traficanții de informații**, cu precădere în statele occidentale cele mai dezvoltate. **Cei mai mulți traficanți de**

informaţii operează în S.U.A., *"ţara tuturor posibilităţilor"*, **apoi în Germania, Marea Britanie şi Franţa.** În anii războiului rece, ca şi în zilele noastre, sute de militari americani, din toate categoriile de forţe ale armatei, mai ales din trupele dislocate pe teritoriile altor state, au vândut şi continuă să vândă masiv secrete militare şi sisteme de armament şi de tehnică militară de ultimă oră.Se pare că **"patriotismul înflăcărat" nu este prima virtute a bravului militar yankeu!** Pe primul plan se situează dolarul. De altfel, un jurnalist american care a scris mult despre afacerile ilegale cu armament dintre S.U.A. şi Iran, aprobate de fostul preşedinte Ronald Reagan şi derulate de către colonelul Oliver North, cunoscute sub genericul "Irangate", atunci când colonelul implicat a declarat la anchetă că ceea ce a întreprins în acest plan a făcut-o din patriotism, a definit patriotismul drept *"ultimul refugiu al celor mai mari escroci"*. La drept vorbind, nici noi românii nu prea suntem mistuiţi de flacăra patriotismului. **Dacă am fi fost adevăraţi patrioţi, România nu ar fi ajuns la situaţia dezastruoasă în care se găseşte la începutul secolului XXI...**

Spionul român ar fi bine să reţină că, mai peste tot în lume, posesorii de secrete sunt tentaţi să le vândă atunci când au mare nevoie de bani. Acesta este un adevăr cu valoare de principiu.

Capitolul V

CANDIDAȚI LA PREMIUL NOBEL AL SPIONAJULUI

Scriitori şi spioni

Experiența istorică a demonstrat că statele care au dispus de cele mai vechi şi mai puternice servicii de spionaj sunt şi cele care s-au dezvoltat cel mai rapid, dominând lumea după anul 1500.

Este demn de reținut faptul că, de-a lungul timpului, serviciile de spionaj din statele cele mai civilizate s-au bucurat de cooperarea şi sprijinul celor mai luminate minți, inclusiv din domeniul culturii. Istoria a reținut nume ilustre de cărturari care au făcut spionaj în beneficiul țării lor. Ne vom opri asupra câtorva dintre cei mai reprezentativi spioni cărturari.

Scriitorul englez Daniel Defoe (1660-1731), unul din cei mai mari scriitori de la sfârşitul secolului XVII şi începutul secolului XVIII, a fost, în acelaşi timp, şi unul dintre cei mai strălucițI spioni ai coroanei Angliei.

Cunoscut pentru cărțile sale *"Robinson Crusoe"* şi *"Moll Flanders"*, citite cu admirație şi interes şi în zilele noastre, foarte puțini oameni ştiu că Daniel Defoe a fost **cel mai eficient spion al reginei Ana**.

Începând din anul **1704**, Daniel Defoe **a pus bazele unei structuri de spionaj** care a creat rețele de agenți, atât pe teritoriile Angliei, Scoției şi Irlandei, cât şi în principalele state rivale europene, mai ales în Franța. S-au întocmit **dosare** cu date de cunoaştere şi orientările politice **ale tuturor marilor familii nobiliare din Anglia şi de pe continent**.

Daniel Defoe, prin agenții săi, **şi-a subordonat întreaga presă engleză şi a introdus o cenzură severă** la acele ziare care manifestau tendințe antimonarhice. De altfel, în nici o țară din lume, presa şi în general mijloacele mass-media nu cooperează atât de strâns, de integrat şi de organic, cu serviciile secrete de securitate, de spionaj şi contraspionaj, ca cele din Marea Britanie. **Jurnaliştii britanici**, de secole, nu de azi sau de ieri, **şi-au făcut un titlu de glorie din cooperarea cu serviciile secrete ale statului**. Sute de ofițeri de informații britanici străbat Pământul, în lung şi în lat, sub acoperirea de jurnalişti.

Daniel Defoe şi-a condus rețelele de spioni din insulele britanice şi din Europa sub nume conspirative, precum Alexander Goldsmith şi Claude Guilot.

Daniel Defoe **a decedat la 26 aprilie 1731**, fiind înmormântat în cimitirul din Bunhill Fields. Este **considerat fondatorul serviciului de spionaj al Marii Britanii**.

William Somerset Maugham (1874-1965), romancier şi dramaturg de talie mondială, autorul romanelor *"Liza din Lambeth"* şi *"Robii"*, al celebrelor piese de teatru *"Lady Frederik"* şi *"Cercul"*; a fost, în acelaşi timp, şi unul din cei mai eficienţi agenţi ai serviciului de spionaj britanic din perioada primului război mondial.

Somerset Maugham s-a născut la Ambasada Marii Britanii de la Paris şi a învăţat limba franceză la perfecţie.

În timpul primului război mondial, instalat la Geneva, a dirijat acţiunile unor spioni britanici pe teritoriul Germaniei şi Rusiei.

În anul 1917, purtând numele conspirativ de "Somerville", a fost trimis la St.Petersburg, pentru a sprijini guvernul provizoriu al lui Kerenski, în scopul de a împiedica ieşirea Rusiei din război.

Pe timpul acestei misiuni extrem de periculoasă şi de complexă, Somerset Maugham a avut de luptat cu reţelele de spioni germani din Rusia, care îi sprijineau pe bolşevici pentru scoaterea Rusiei din război.

Spionajul britanic a pierdut această bătălie, deoarece, după înlăturarea lui Kerenski şi venirea la putere a bolşevicilor sprijiniţi de Germania, Rusia a ieşit din război în urma Tratatului de la Brest-Litovsk, din februarie 1918.

Printre oamenii de cultură britanici care au colaborat strâns cu serviciul de spionaj al Marii Britanii se numără şi **Cyril Hanry Coles**, autor a peste 25 de cărţi, **Eric Ambler**, autor a numeroase romane, marele filozof **Graham Green**, autorul romanelor *"Agentul confidenţial"* (1939) şi *"Omul nostru din Havana"* (1958), prin care a anticipat izbucnirea celui de-al doilea război mondial, precum şi aspectele ascunse ale războiului rece.

Agent pe statele de plată ale M.I.-6 (Serviciul Secret de Spionaj britanic) a fost şi **cunoscutul scriitor Ian Fleming**, specialist în acţiunile de spionaj naval şi în cripto-analiză. El a lucrat la Centrul din Bleatchley Park, la spargerea cifrului german din timpul celui de-al doilea război mondial. Mai este şi autorul cărţilor de spionaj avându-l ca erou pe James Bond, celebrul **agent 007**, după care s-au turnat filme ce au cucerit lumea. Cel mai pasionat după filmele cu James Bond a fost preşedintele S.U.A., John F.Kennedy.

Romancierul american John P.Marqand a îndeplinit misiuni de spionaj în Germania, din însărcinarea Oficiului pentru Studii Strategice (O.S.S.), serviciul de spionaj american care a stat la baza înfiinţării C.I.A., în anul 1947. Misiunea de bază a acestuia a fost aceea de a descoperi existenţa, pe teritoriul Germaniei naziste, a unor laboratoare de pregătire a armei biologice împotriva Aliaţilor.

Sciitorul american Malcom Muggeridge a fost agent al spionajului militar al S.U.A. în timpul celui de-al doilea război mondial, devenind ulterior unul din cei mai mari specialişti în psihologia de agentură (a spionilor).

Scriitorul american Charles McCarry a fost ofiţer operativ (*spy handler*, adică conducător de agenţi) în cadrul C.I.A. Acesta este autorul romanelor *"Dosarul Miernik"* (1973), *"Lacrimile toamnei"* (1975), *"Amantul secret"* (1977), *"Cina cea de taină"* (1983).

Scriitorul William F.Buckler, autor a numeroase romane, printre care *"Un complot foarte drăguţ"* (1994), a lucrat mulţi ani ca agent acoperit al C.I.A.

Lista oamenilor de cultură din statele occidentale dezvoltate – Franţa, Germania, Marea Britanie şi S.U.A. - este foarte lungă, necesitând volume întregi pentru a o epuiza.

Romancierii şi spionii au **o trăsătură comună**: şi unii şi alţii trebuie să fie cunoscători profunzi ai societăţii şi naturii umane pentru a-şi putea îndeplini menirea.

Nu numai scriitorii, dar şi imensa majoritate a savanţilor din aceste ţări au cooperat şi cooperează cu serviciile de spionaj. Îl am în vedere, în primul rând, pe savantul **Alen Turing**, inventatorul primului computer din lume, agent al spionajului britanic, apoi pe savantul **R.U.Jones**, care a descoperit mijloacele de combatere a staţiilor radar germane şi a aparaturii de radio-navigaţie de la bordul avioanelor de bombardament germane, pe savanţii **F.A.Lindeman**, **H.T.Tizard**, **T.C.Keeley**, pe **A.G.Toch**, inventatorul hidrolocatorului pentru descoperirea submarinelor, toţi din Marea Britanie.

Trecând în revistă această sumară listă de spioni cărturari, mă întreb cu îngrijorare şi o justificată invidie, oare câţi romancieri şi dramaturgi din cei pe care i-a avut şi îi are România au cooperat sau cooperează cu serviciile secrete de spionaj şi contraspionaj ale României? Poate au existat şi mai există, dar nu s-au făcut cunoscuţi. Mai sigur este că nu prea au existat. **România contemporană se situează exact la antipodul lumii civilizate.** De mai bine de un deceniu, mulţi oameni de cultură şi mai ales jurnalişti (dacă avem aşa ceva) şi-au făcut o profesiune de credinţă din a boicota, denigra şi submina serviciile secrete ale statului, căutând fără pic de ruşine prin arhivele acestora şi publicând documente secrete.

Adoptarea legii secretului de stat în luna martie 2001, acţiune vitală ce trenează de peste zece ani, **a stârnit o adevărată furtună** în rândul pseudo-oamenilor de cultură şi a pseudo-jurnaliştilor. Surprinzătoare a fost **atitudinea ostilă** faţă de această lege, vitală pentru supravieţuirea statului, **a unor directori de ziare şi scriitori de marcă**. Tuturor acestora le recomand să studieze cu atenţie legea *"Official Secrets Act"* din Marea Britanie şi să se documenteze ce se întâmplă cu un cetăţean britanic, de la familia regală şi până la ultimul cetăţan, dacă încalcă această lege...

Iată una din explicațiile pentru care Franța, Marea Britanie, Germania, S.U.A. au ajuns mari puteri, sunt super-civilizate şi domină lumea, iar România se situează la periferia civilizației europene.

Spioni care au scris Istoria

În cursul secolului XX, prin serviciile de spionaj ale statelor lumii au trecut milioane de oameni. Aceasta nu înseamnă că toți au fost ceea ce se cheamă ofițeri de informații sau spioni. În spionaj, lucrurile sunt exact ca şi în artă. Zeci de milioane de oameni cântă la vioară, adică sunt instrumentişti, dar în tot cursul secolului XX marii violonişti sunt numărați cu degetele de la o singură mână. Aceştia sunt George Enescu, David Oistrah, Yehudy Menuhin, Ion Voicu şi Igor Oistrah. **Marii spioni ai lumii**, acele inteligențe la nivel de geniu, care, prin acțiunile şi curajul lor şi-au pus amprenta pe cursul istoriei, **au fost foarte puțini**.

În încercarea de a ilustra imensa importanță a serviciilor de spionaj în lumea modernă si contemporană care, în a doua jumătate a secolului XX, **au dat patru şefi de state cu un rol decisiv în viața internațională**, vom trece în revistă pe cei mai reprezentativi oameni ai secolului ce s-a încheiat, din lumea subterană a spionajului.

Sidney Reilly

Sidney Reilly (1874-1925), spion britanic de naționalitate **evreu**, cotat în *"Enciclopedia asupra spionajului"*, ediția 1997, drept cel mai mare din întreaga istorie a serviciilor secrete ale Marii Britanii.

A desfăşurat acțiuni cu caracter clandestin pe toată cuprinderea Imperiului britanic dar s-a remarcat cu prioritate în contextul şi condițiile create în cursul primului război mondial şi ale Revoluției ruse din 1917.

Dacă am da crezare chiar şi parțial celor scrise de istoricii britanici, care au colaborat cu M.I.-6 – Serviciul Secret de Informații (adică spionaj) al Marii Britanii, **viața şi activitatea lui Sidney Reilly par de domeniul fantasticului**. Biografia acestuia este acoperită în ceață chiar şi după 75 ani de la moartea sa.

Într-o primă variantă cunoscută, S.Reilly s-ar fi născut în Rusia, la Odesa, sub numele de **Sigmund Rosenblum**, din mamă rusoaică şi tată polonez evreu, fizician de marcă din Viena. Acesta ar fi emigrat din Rusia în Brazilia, unde a şi fost contactat de ofițeri englezi din serviciul de spionaj, care l-au dotat cu un pașaport britanic. În anul **1898**, fiind la Londra, s-a căsătorit cu o englezoaică văduvă bogată, pe nume Margaret Thomas, iar cu sprijinul M.I.-6 a adoptat numele de Sidney Reilly, cu care a şi rămas în istorie.

O a doua variantă îl plasează pe S.Reilly în India, unde s-ar fi născut şi studiat, ajungând inginer de căi ferate. La începutul secolului XX, a venit la Londra şi a fost recrutat de către M.I.-6, primind codul de agent "S.T.-1".

Despre S.Reilly se afirmă că **vorbea fluent**, ca limba maternă, **engleza, rusa şi germana** şi în condiţii foarte bune **alte cinci limbi străine**, precum hindusa, portugheza şi altele.

Prima misiune de spionaj a executat-o în contextul **războiului burilor din Africa de Sud (1899-1902)** dându-se drept cetăţean german, dotat cu documente şi o legendă indestructibile, indeplinindu-şi în mod strălucit misiunile.

A doua mare misiune a lui S.Reilly a fost legată de **războiul ruso-japonez (1904-1905)**. Pentru îndeplinirea misiunii sale, S.Reilly s-a instalat la Port Arthur, cea mai mare bază navală a Rusiei din Orientul Extrem, sub acoperirea unei firme comerciale britanice, deci un "mare om de afaceri". În perioada respectivă, Marea Britanie era interesată în înfrângerea Rusiei în război, pentru a bara expansiunea acesteia în China şi India. Se apreciază că informaţiile date japonezilor de către M.I.-6 obţinute de S.Reilly au avut o contribuţie importantă la asiguraea succesului atacului prin surprindere al flotei japoneze asupra bazei navale de la **Port Arthur**. Întors din Orientul Extrem, S.Reilly a studiat timp de doi ani la **Colegiul Trinity din Cambridge**. După acest curs post-universitar, s-a deplasat **în Iran**, drept mare financiare şi investitor, ocazie cu care, prin operaţia *"Marele joc"*, **a subminat interesele petrolifere ale Franţei în această ţară**.

La începutul primului război mondial, S.Reilly a devenit agentul comercial al Marii Britanii pentru livrările de armament către Rusia.

Pe timpul războiului, S.Reilly a realizat **pătrunderi spectaculoase în Germania**, lucrând cu agenţii englezi până la nivelul Statului Major General al armatei germane.

Izbucnirea Revoluţiei ruse, cu cele două faze ale sale, din februarie şi octombrie 1917, a avut un impact imens asupra vieţii şi activităţii lui S.Reilly. Dirijat de M.I.-6 şi dispunând de mari resurse financiare şi militare, S.Reilly a fost angajat într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte pentru înăbuşirea fazei bolşevice a revoluţiei ruse.

Sydney Reilly a sosit **la Moscova**, în luna **mai 1918**, cu o misiune crucială dată de M.I.-6, **asasinarea conducătotului revoluţiei ruse, Vladimir Ilici Lenin, misiune de care S.Reilly s-a achitat în mod strălucit**.

Se ştie că, în luna iulie 1918, bolşevicii au masacrat în totalitate familia ţarului Nicolae al II-lea. Omorârea unui cap încoronat nu mai era o premieră. Şi englezii l-au măcelărit pe Carol I Stuart în 1649, iar francezii pe Ludovic al XVI-lea şi soţia acestuia, Maria Antoaneta, în 1793.

Mult mai important pentru cursul istoriei Rusiei şi al istoriei mondiale a fost însă un alt eveniment şi anume **complotul împotriva lui V.I.Lenin, din august 1918**. Mult timp, acest complot a fost pus pe seama "forţelor contrarevoluţionare" din Rusia, răsturnate de la putere. Este "la mintea cocoşului" că toţi cei înlăturaţi de la putere doreau moartea lui Lenin dar nu aceştia au stat în spatele atentatului. **Acesta a fost pus la cale nu de către "socialiştii revoluţionari ruşi", ci de către M.I.-6** – Serviciul de Spionaj al Marii Britanii, **prin spionul lor de la Moscova, Sidney Reilly** (vezi "Enciclopedia asupra spionajului" de Norman Polmar şi Thomas B.Allen, apărută în S.U.A. în anul 1997, pag.465). **Lenin a fost împuşcat pe timpul unui miting, în ziua de 30 august 1918, de către o femeie, pe nume Fania Kaplan.**

Aceasta a fost însă instruită până în cele mai mici detalii şi plătită de către S.Reilly. Lenin nu a murit pe loc, dar a fost scos din luptă. A supravieţuit încă şase ani, pierzându-şi treptat atât capacităţile fizice, cât şi intelectuale. A fost vorba de un **asasinat cu efect întârziat**. A murit la **21 ianuarie 1924**.

Eliminarea lui V.I.Lenin de către spionajul britanic a constituit un moment care a schimbat profund cursul istoriei Rusiei Sovietice, având un **impact imens şi asupra istoriei universale**.

Mulţi oameni cu rudimentare cunoştinţe de istorie, dar mai ales anti-comuniştii de duzină, cu siguranţă că au spus şi vor spune că ceea ce a făcut S.Reilly în cazul lui V.I.Lenin a fost un act pozitiv de combatere a "molimei bolşevice". O asemenea atitudine denotă o crasă ignoranţă. Istorici şi analişti celebri din Marea Britanie, Franţa şi mai ales din S.U.A., inclusiv Allen Dulles, fostul director general al C.I.A., cunoscut pentru spiritul său anti-comunist feroce, au fost de părere că **evoluţia U.R.S.S. ar fi fost cu totul alta sub conducerea lui V.I.Lenin, decât sub cea a lui I.V.Stalin**. În analizele din Occident, V.I.Lenin a fost portretizat drept un om de o vastă cultură, un mare admirator al civilizaţiei occidentale, mai ales a celei germane, pe care o dorea realizată şi în Rusia. Lenin a trăit în Occident, în Elveţia şi puţin a lipsit, după cum relatează Allen Dulles, să nu devină corespondent pentru Europa al ziarului american *"New York Times"*.

Lenin nu a fost adeptul doctrinei partidului unic, iar sub conducerea sa, statul sovietic ar fi avut o cu totul altă evoluţie. Datorită intervenţiei spionajului britanic, în fruntea statului sovietic a fost adus I.V.Stalin, un georgian răspopit, o brută sălbatică.

Oamenii de bun simţ, chiar dacă nu sunt mari analişti sau eruditi în istorie, ar trebui să admită că **personalităţile au avut şi vor avea mereu un rol imens în evoluţia societăţii omeneşti**. Este cât se poate de clar

că una a fost să ai în fruntea României un om ca Aleandru Ioan Cuza, şi alta ar fi fost situaţia dacă în locul lui Cuza ar fi fost pe tron boierul Balş sau caimacanul Vogoride.

Atentatul împotriva lui V.I.Lenin le-a dat un pretext lui Stalin şi Djerjinski, şeful poliţiei politice, precursoare a K.G.B., să dezlănţuie "teroarea roşie", în urma căreia au pierit milioane de oameni. **Moartea lui Lenin a schimbat natura regimului politic din Rusia în rău.**

După asasinarea lentă a lui V.I.Lenin, S.Reilly nu s-a domolit. Cu lire sterline şi armament din Anglia, el a reuşit să adune forţe evaluate la **60.000 de luptători**, proveniţi în special **din Lituania**, care au luptat împotriva bolşevicilor în timpul războiului civil.

Cu toată genialitatea lui, în final, Sidney Reilly a căzut victimă unor acţiuni ale contraspionajului sovietic.

După încheierea războiului civil, S.Reilly a lucrat ani de zile în mediile emigranţilor ruşi de la Paris şi din alte capitale ale Europei, din rândul cărora recruta spioni şi diversionişti pe care-i strecura în U.R.S.S., mai ales prin Finlanda. Pentru prinderea acestora în capcană, securitatea sovietică a înfiinţat o organizaţie secretă, chipurile contrarevoluţionară, **"TRUST"** care a reuşit să penetreze emigraţia rusească, şi să intre în contact cu serviciile de spionaj din Occident, inclusiv cu M.I.-6

"Organizaţia Trust" a lăsat de înţeles că scopul său este *"pregătirea unei lovituri de stat anti-comuniste"* la Moscova. Britanicii au înghiţit momeala, fapt pentru care, în luna **septembrie 1925**, S.Reilly împreună cu patru ofiţeri britanici s-au deplasat la Helsinki, în Finlanda, iar în noaptea de **28 septembrie** au trecut clandestin frontiera în U.R.S.S. Toată acţiunea era de fapt **o mare diversiune pusă la punct de ruşi, pentru a-l atrage în capcană pe marele S.Reilly**.

După trecerea frontierei, S.Reilly a fost **arestat**. El nu a mai părăsit niciodată spaţiul U.R.S.S. Primele ştiri oficiale sovietice în legătură cu capturarea lui S.Reilly au apărut abia în anul 1927.

Soarta lui S.Reilly a rămas învăluită în mister. După unele date neconfirmate, acesta ar fi fost executat. Pe de altă parte, **soţia acestuia declara în 1933 că soţul ei trăieşte**.

Concluzia finală este aceea că **asasinatul pus la cale de către spionajul britanic şi executat de S.Reilly a schimbat în rău cursul istoriei U.R.S.S.**

Englezii au fost întotdeauna predispuşi la asasinate, fără a gândi prea mult la consecinţe. Spionajul britanic a fost implicat în asasinarea lui Tudor Vladimirescu la 27 mai 1821. Fondatorul Indiei independente, marele umanist **Mahatma Ghandi**, a fost asasinat, tot prin imixtiunea spionajului britanic, în anul **1948**.

În anul **1956**, primul ministru Anthony Eden a ordonat M.I.-6 să-l asasineze pe şeful statului egiptean, **col. Abdel Nasser**, pentru că a naţionalizat Compania Canalului de Suez, proprietate britanică. Tentativa a eşuat (vezi "Spy Catcher" de Peter Wright, pag.85). Din surse neoficiale rezultă că **peste 5.000 de membri ai organizaţiei I.R.A. din Irlanda de Nord au fost asasinaţi în ultimii 20 ani, prin acţiuni puse la cale de către serviciile de spionaj şi contraspionaj britanice**.

Rezultă cu maximă claritate că **Marea Britanie foloseşte de secole, fără nici un fel de reţinere, arma asasinatului politic pentru a-şi promova interesele, în timp ce dă lecţii de democraţie şi "drepturile omului" în fosta "lume socialistă"...**

Nu este exclus ca într-o zi să aflăm că şi **prinţesa Diana** a fost asasinată tot de specialişti englezi în materie. S-a spus că Diana ar fi fost gravidă în urma relaţiilor cu amantul ei egiptean. Dacă ar fi născut "bastardul arab", ar fi fost frate cu un moştenitor al tronului Marii Britanii, lucru intolerabil pentru familia regală.

Din nefericire pentru Marea Britanie, **Sidney Reilly a fost ultimul din marii spioni ai imperiului**. După primul război mondial, Marea Britanie a intrat într-o fază de declin absolut, locul ei în fruntea naţiunilor lumii fiind luat de către S.U.A.

Războiul al doilea mondial, pe care englezii pretind că l-au câştigat, a fost, în realitate, **un dezastru total pentru Marea Britanie**. Cu "ajutorul" foştilor aliaţi, S.U.A. şi U.R.S.S., **a pierdut întregul imperiu**, Marea Britanie devenind un **protectorat american**. După cum afirmă Peter Wright, **serviciile de spionaj şi contraspionaj britanice**, în urma loviturilor primite, au fost **paralizate, deprofesionalizate, politizate şi transformate în nişte structuri birocratice ineficiente**. Bine că au trimis în schimb consilieri în România ca să ne facă după chipul şi asemănarea lor...

Richard Sorge

Richard Sorge (1895-1944) a fost un mare agent al serviciului de spionaj militar G.R.U. din fosta U.R.S.S. şi unul din cei mai mari în ierarhia spionajului mondial. Despre acţiunile de spionaj ale lui Richard Sorge s-au scris multe cărţi şi s-au turnat filme la Hollywood şi la Moscova.

Richard Sorge s-a născut în anul **1895**, la **Baku**, în Rusia, fiind al doilea fiu al unui inginer petrolist german căsătorit cu o rusoaică. Înainte de vârsta şcolară, familia lui s-a înapoiat în Germania.

În timpul primului război mondial, R.Sorge a fost **soldat în armata germană pe frontul de vest**, unde a luptat cu bravură tipic germană, fiind **rănit de trei ori**. După război, şi-a continuat studiile, iar în anul **1920** şi-a

luat **doctoratul în ştiinţe politice la Universitatea din Hamburg**. În acelaşi an, R.Sorge a devenit şi **membru al Partidului Comunist German**. Un amănunt nu lipsit de importanţă legat de familia lui R.Sorge este acela că **bunicul patern al acestuia a fost mulţi ani secretarul personal şi asistentul lui Karl Marx**. Aşadar, nu este de mirare că doctorul în ştiinţe politice Richard Sorge a fost şi unul din marii marxişti ai secolului XX.

R.Sorge a intrat în lumea spionajului din profunde convingeri, fiind considerat **unul din cei mai mari "spioni de conştiinţă" ai tuturor timpurilor**. În anul **1922**, R.Sorge a plecat **la Moscova**. Timp de **cinci ani**, a urmat o **intensă pregătire individuală** pentru misiunea de rezident ilegal în lumea capitalistă. S-a dovedit a fi **genial** pentru această extraordinară meserie.

A urmat ritualul obligatoriu pentru un rezident ilegal, cel **al peregrinărilor**, cu acte în perfectă ordine, prin cât mai multe state ale lumii, pentru a-şi pierde urma şi originea reală.

În anul 1927, Richard Sorge se afla în Suedia, în 1928 în S.U.A., în 1929 în Marea Britanie, iar în 1930 în China, la Şanhai. **Ţara finală vizată era însă Japonia.** În vederea efectuării saltului de la Şanhai la Tokio, Richard Sorge s-a întors la Berlin, s-a făcut **"membru" al partidului nazist**, iar prin inteligenţa ieşită din comun şi farmecul personal a pătruns rapid în cercurile politice înalte ale celui de-al treilea Reich. În acest fel, Richard Sorge a obţinut postul de **corespondent de presă la Tokio din partea principalelor cotidiane germane**. La recepţia dată de către Asociaţia Presei Germane, cu ocazia plecării la Tokio a lui Richard Sorge, a luat parte şi celebrul ministru al propagandei Reichului, Josef Goebbels, cu care s-a întreţinut timp îndelungat. **Goebbels îl cunoştea şi respecta pe Richard Sorge**, deoarece acesta a trimis ziarelor din Germania cele mai strălucite analize şi comentarii politice cu privire la situaţia din Orientul Extrem pe timpul misiunii sale în China. Se poate constata că **o legendă puternică pentru un spion nu se poate susţine cu vorbe goale, ci cu producţii credibile şi de autentică valoare**. Ajuns la Tokio, Richard Sorge a stabilit puternice relaţii de prietenie şi colaborare cu membrii Ambasadei Germaniei, mai ales **cu ambasadorul Herbert von Dirksen**, căruia îi redacta rapoartele către Ministerul de Externe al Germaniei şi **cu ataşatul militar, colonelul Ott**, căruia îi întocmea rapoartele pentru Statul Major General.

După retragerea lui Dirksen, funcţia de ambasador al Germaniei la Tokio a fost încredinţată colonelului Ott. Relaţiile dintre ambasador şi Richard Sorge s-au "strâns" şi mai mult, acesta din urmă **devenind amantul înfocat al doamnei ambasador**.

Am afirmat anterior că viața activă a unui spion de profesie, nu din categoria celor cu acoperire diplomatică, depinde în proporție de 95% de calitățile personale şi numai 5% de priceperea organelor de contraspionaj care îl vânează. Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu Richard Sorge. **El avea două puncte slabe. Era un băutor de categorie grea şi un afemeiat ieşit din comun.** Cei care l-au cunoscut la Tokio au constatat că obişnuia să "schimbe" câte 4-5 gheişe pe săptămână şi să o satisfacă şi pe doamna ambasador. Acestea i-au tocit vigilența şi, în final, i-au fost fatale.

Extraordinara misiune de spionaj a lui Richard Sorge la Tokio s-a derulat **din luna septembrie 1933, până la data arestării lui în luna octombrie 1941**. În acest interval de timp, Sorge a condus, cu o eficiență de-a dreptul legendară, o rezidență alcătuită din japonezul **Ozaki Hozumi**, jurnalist, recrutat de R.Sorge la Şanhai, **Branco de Voukelici**, fost ofițer în armata iugoslavă, omul de afaceri german **Max Klausen**, care era şi radiotelegrafistul grupului şi al doilea japonez, **Miyagi Yotoku**. Ultimii trei agenți au fost preluați de R.Sorge de la un alt rezident rus ilegal.

Perla grupului a fost Ozaki Hozumi, care a ajuns în postul de consilier al primului ministru al Japoniei, prințul Konoye, poziție ce i-a asigurat accesul la toate secretele vitale ale Japoniei. Orice comentariu în plus este inutil.

Prin Ozaki şi cu aportul larg al ambasadorului Germaniei la Tokio, **Richard Sorge a ținut la curent Moscova cu absolut toate planurile strategice ale Japoniei, precum şi cu toate aspectele secrete ale colaborării dintre Japonia şi Germania**, în plan politic, economic şi militar. Moscova a cunoscut anexele secrete ale Tratatului Anti-Comintern, dintre cei doi protagoniști ai celui de-al doilea război mondial – Germania şi Japonia, chiar înainte de semnarea oficială a acestui tratat.

Informațiile prin care Richard Sorge a influențat cursul istoriei au fost cele din toamna anului 1941, care asigurau Moscova că armata japoneză din Manciuria nu va ataca U.R.S.S., ci va ataca în sud, în China, iar apoi Japonia va lovi posesiunile S.U.A., Marii Britanii şi Olandei din Pacific şi Oceanul Indian.

Toate aceste informații **s-au confirmat în proporție de sută la sută**. Pe baza acestora, STAVKA (Înaltul Comandament Sovietic) **a putut retrage trei armate siberiene de elită**, formate din luptători care, la -40°C (ajutați şi de votcă), zburdau ca diavolii, care au zdrobit pur şi simplu ofensiva armatei germane în fața Moscovei, dând-o înapoi cu peste 300 km. Aceasta a fost prima mare înfrângere a armatei germane, care deşi nu a fost una decisivă, a avut efecte psihologice enorme, spulberând mitul invincibilității acesteia.

Dacă ruşii ar fi pierdut bătălia pentru Moscova, pe care au purtat-o în totalitate singuri, războiul al doilea mondial ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură.

Iată de ce, în lumea spionilor de profesie, atât din est, cât şi din vest, deasupra oricăror ideologii, **lui Richard Sorge i se recunoaşte unicitatea şi măreţia rolului pe care l-a jucat în cursul celui de-al doilea război mondial**. Spionul român nu are motive să nu se inspire din faptele lui Richard Sorge, care a adus servicii nu numai Rusiei, ci cauzei tuturor aliaţilor din coaliţia anti-hitleristă. Este demn de reţinut că în şcolile de spionaj din S.U.A., Marea Britanie, Germania, şi la Colegiul de Informaţii al N.A.T.O., activitatea de spion a lui Richar Sorge face obiectul unui curs special.

Datorită traficului radio foarte intens cu Moscova, staţia de agentură a grupului de spioni condus de R.Sorge a fost reperată de serviciul de contraspionaj al Japoniei - **Kempei Tai**. Pe lângă aceasta, **colonelul Osaki**, şeful contraspionajului japonez, "prieten" de beţie şi orgii cu femei (gheişe) al lui R.Sorge, i-a plasat-o acestuia pe una din agentele sale, **frumoasa gheişă Kiyomi**.

Richard Sorge a căzut victimă acestei frumuseţi japoneze, de care nu s-a mai putut despărţi până la dezastrul final. În cazul lui R.Sorge şi gheişei Kiyomi, s-a reeditat într-un fel povestea spionilor biblici, Samson şi Dalila. Misiunea gheişei Kiyomi a fost aceea de a scoate de la R.Sorge un material compromiţător scris, pe baza căruia să poată fi arestat.

Pe de altă parte, Richard Sorge a sesizat că cercul contraspionajului japonez se strânge în jurul grupului său, mai ales a lui Max Klausen, şi **era pregătit să se retragă cu tot grupul din Japonia**.

Căderea propriu-zisă a lui Richard Sorge s-a produs în ultimul moment, datorită unei greşeli elementare, inadmisibilă pentru un spion profesionist şi cu atât mai puţin pentru unul de geniu ca el. După ce a dat ordinul de încetare a activităţii şi de pregătire pentru retragere către întregul grup, în ziua de **14 octombrie 1941**, R.Sorge şi-a luat amanta în maşină şi s-a deplasat la un hotel din afara oraşului Tokio, pentru ultima noapte de dragoste cu Kiyomi. La un moment dat, pe şoseaua către hotel, Sorge a oprit maşina, a scos din buzunar o hârtie căreia a încercat să-i dea foc cu brigheta. În ciuda insistenţelor, bricheta nu s-a aprins. Aflat sub o imensă tensiune, furios şi grăbit, R.Sorge a rupt hârtia în bucăţi mici şi a aruncat-o în şanţul de la marginea şoselei. Kiyomi a observat totul. Ajunşi şi instalaţi la hotel, Kiyomi s-a scuzat faţă de Sorge spunând că merge s-o anunţe pe mama ei că nu vine acasă în noaptea respectivă, pentru a nu fi îngrijorată.

Sorge a crezut-o. În realitate, gheişa i-a dat telefon colonelului Osaki, indicându-i poziţia unde a aruncat R.Sorge bucăţile de hârtie.

După o noapte de dragoste dezlănţuită, cu multe orgasme, ca şi când ar fi simţit că este ultima din viaţa lui, R.Sorge a adormit profund. În **dimineaţa de 15 octombrie 1941**, a fost trezit de puternice bătăi în uşă. Când a deschis, s-a trezit faţă în faţă cu colonelul Osaki, care ţinea în mână **mesajul refăcut** din bucăţelele aruncate de R.Sorge în şanţul şoselei. Ceea ce a urmat sunt detalii fără importanţă. **Era mesajul prin care Moscova era anunţată că activitatea grupului său a încetat, urmând să se retragă.**

Este absolut de domeniul incredibilului ce s-a aflat în legătură cu **ultima telegramă informativă expediată de Richard Sorge, de la Tokio, înainte de a fi arestat**. O redau integral, aşa cum este aceasta cuprinsă în *"Enciclopedia asupra spionajului"*, varianta britanică, autor Ronald Seth, publicată în 1972, pag.594: ***"O grupare de portavioane a flotei japoneze va ataca flota S.U.A. de la Pearl Harbour, probabil în dimineaţa de 6 noiembrie".*** Din motive ce nu se cunosc, **japonezii au amânat atacul cu o lună de zile şi au atacat în dimineaţa de 7 decembrie 1941**.

Americanii au pierdut 2.403 morţi, 1.104 răniţi, 75% din aviaţie distrusă la sol şi flota din Pacific paralizată.

Atacul japonez prin surprindere de la Pearl Harbour a fost pus pe seama lipsei de informaţii, a falimentului total al spionajului american. Lucrurile nu au stat tocmai aşa. Ruşii au pus la dispoziţia britanicilor informaţiile transmise de Sorge la 14 octombrie 1941, privind iminenţa unui atac japonez asupra bazei navale de la Pearl Harbour.

Peter Wright scrie în cartea *"Spy Catcher"* că **informaţiile de mai sus au fost trimise lui Edgar Hoover, directorul F.B.I., dar că acesta le-a ignorat, nu le-a prezentat preşedintelului Roosevelt, pe motiv că, *"venind din surse est-europene"*, nu prezintă încredere**.

Richard Sorge şi Ozaki au fost arestaţi în aceeaşi zi. Au fost ţinuţi în captivitate şi interogaţi până la 7 noiembrie 1944, când au fost spânzuraţi amândoi, pe acelaşi eşafod. Japonezii ar fi dorit să-l predea pe R.Sorge ruşilor în schimbul unor spioni japonezi arestaţi în Rusia, dar **Stalin a refuzat**. După moartea lui I.V.Stalin, Richard Sorge a fost **declarat erou al U.R.S.S.** şi i s-a dedicat o serie de timbre cu efigia lui.

În anul **1947**, la clubul *"Delights"* din **Şanhai**, unde era angajată ca dansatoare şi cântăreaţă, a fost **asasinată cu focuri de pistol fosta gheişă Kiyomi din Tokio, de către agenţi sovietici din G.R.U.** Aşa a plătit "Dalida japoneză" trădarea celui mai mare spion al secolului XX...

Rudolf Roesler

Rudolf Roesler (1897-1958) a fost un alt mare erou, de legendă, al spionajului din cursul celui de-al doilea război mondial. În România, nu a fost cunoscut mai deloc, în afara unor cercuri foarte restrânse de inițiați.

R.Roesler s-a născut în Bavaria, într-o familie de pădurari. După terminarea studiilor, a intrat în jurnalistică, ajungând **redactor al unui ziar anti-nazist din Augsburg**. Aceasta nu înseamnă că ar fi avut idei de stânga. Nici vorbă de așa ceva. Istoricul englez Ronald Seth îl prezintă pe R.Roesler ca pe un *"anti-comunist mai mare decât anti-comuniștii"*.

De teama persecuțiilor naziste, fiind și căsătorit cu o elvețiancă, R.Roestler s-a stabilit în Elveția, la Lucerna, unde a fondat Casa editorială VITA NOVA.

R.Roesler a intrat în spionaj datorită lui Xavier Schneeper, ofițer în Serviciul de Spionaj al Elveției, care lucra sub acoperirea de jurnalist. **Recrutarea lui Roesler a avut loc în toamna anului 1939**, precizându-i-se încă de la început că va lucra nu numai pentru Elveția, ci pentru oricare alte "forțe antinaziste" care ar putea avea nevoie de serviciile lui. S-a constatat că singura "forță antinazistă" pentru care a lucrat Roesler în timpul războiului al doilea mondial, sub patronajul Serviciului de Informații al Elveției, a fost **U.R.S.S.** De unde au știut elvețienii că Roesler avea o mare valoare informativă nu s-a aflat niciodată.

Primul document de importanță incredibilă pe care Roesler l-a pus la dispoziția Serviciului de Informații al Elveției, obținut de la o "relație" a acestuia din Germania, a fost **"Planul Barbarossa"** de invadare a U.R.S.S., pe baza căruia s-a și declanșat agresiunea Germaniei împotriva U.R.S.S. la **22 iunie 1941**. Cu aprobarea autorităților elvețiene, documentul a fost transmis Moscovei, prin rezidentul G.R.U. în Elveția, Alexander Rado. Omul de legătură al lui Rudolf Roesler cu Rado a fost Christian Schneider, elvețian.

Înaintea declanșării agresiunii Germaniei, la care a participat și România cu două armate, prin "relația" pe care o avea în chiar inima cartierului general al armatei germane, **Roesler a pus la dispoziția Moscovei date privind întregul dispozitiv strategic ofensiv al acesteia, compunerea și misiunile fiecărei grupări de forțe de sud, centrală și de nord, misiunile acestora, disponibilitățile în armament și tehnică etc.**

I.V.Stalin știa mult mai bine decât Roosevelt și Churchill despre pregătirile Germaniei dar a făcut tot ce i-a stat în putere până la absurd, pentru a nu oferi lui Adolf Hitler nici cel mai mic pretext de război. Conducătorii Rusiei Sovietice mai știau foarte bine că S.U.A. și Marea Britanie, doreau, din toată ființa lor, un război între Germania și U.R.S.S., așa cum au dorit, în anii războiului rece și mai doresc și în ziua de astăzi, un război între Rusia și China.

Stalin a crezut până în ultima clipă în seriozitatea celor două tratate pe care le încheiase cu Germania, respectiv Pactul de neagresiune între Germania şi Uniunea Sovietică, semnat la Moscova la **23 august 1939** şi Tratatul Germano-Sovietic de prietenie şi frontiera dintre U.R.S.S. şi Germania, semnat tot la Moscova, la **29 septembrie 1939**, prin care cele două state au reîmpărţit între ele Europa Centrală, după zdrobirea militară a Poloniei.

În felul acesta, **Germania şi U.R.S.S. s-au răzbunat pentru neinvitarea lor la tratativele de la Versailles, din 1919-1920**, când au fost retrasate graniţele Europei după încheierea primului război mondial. După cum afirmă istoricul american Edward Pessen în cartea *"Pierzându-ne sufletele"*, apărută în 1993, **cele care au încălcat întotdeauna tratatele cu fosta U.R.S.S. au fost statele occidentale, fără excepţie**.

În perioada **22 iunie 1941 – noiembrie 1943**, Rudolf Roesler a transmis Moscovei, în mod constant, **date complete privind conţinutul planurilor de operaţii ale armatei germane de pe frontul de est**, cu o acurateţe atât de mare, încât acestea păreau incredibile.

La început, ruşii au fost atât de stupefiaţi de informaţiile pe care le primeau de la Roesler, cunoscut sub pseudonimul "Lucy", încât le-a trebuit un anumit timp şi confruntarea cu alte surse până ce s-au convins că acestea erau absolut autentice.

Partea de-a dreptul fantastică consta în aceea că, **după elaborarea unui plan de operaţii al armatei germane într-un sector sau altul al frontului germano-sovietic, acesta ajungea în Elveţia la Roesler, chiar a doua zi de la aprobarea lui de către Adolf Hitler**. Roesler a transmis Moscovei nu numai date incredibil de profunde şi reale despre forţele armate ale Germaniei care operau în Rusia, **ci şi ce anume cunoşteau germanii despre forţele armate sovietice**.

Autenticitatea extraordinarelor informaţii obţinute de Roesler a fost confirmată de spionajul radioelectronic al Marii Britanii, concentrat la Bleachley Park, unde s-a reuşit spargerea cifrului militar german realizat cu maşina ENIGMA. În acest fel, britanicii cunoşteau conţinutul directivelor operative trimise de la cartierul general german pentru armatele germane care acţionau în est, ele fiind transmise şi Înaltului Comandament Sovietic (STAVKA) prin misiunea militară britanică de la Moscova. Comparându-se directivele operative interceptate şi descifrate de britanici cu planurile de operaţii furnizate de către Roesler, s-a constatat că acestea **se suprapuneau cu exactitate milimetrică**.

Cea mai mare performanţă la care poate gândi un serviciu de spionaj este aceea de a intra în posesia planurilor de operaţii ale armatei adverse, fără ca aceasta să ştie acest lucru. Consecinţele în bătălie pentru aceasta din urmă sunt catastrofale.

Rezultă că, prin ceea ce a pus la dispoziția coaliției antihitleriste reprezentată de U.R.S.S., **Rudolf Roesler a influențat rezultatele războiului și deci cursul istoriei.**

Pentru serviciile aduse, **Roesler a primit lunar de la Moscova suma de 425 lire sterline**, ceea ce reprezenta o sumă considerabilă pentru perioada respectivă.

În **noiembrie 1943**, sesizând că agenții Gestapo-ului erau pe urmele lui Rado, legătura superioară a lui Roesler, **Serviciul de Securitate al Elveției (BUPO) i-a "arestat" pe amândoi**, dar nu ca măsură de represalii, ci **pentru a-i pune sub protecția autorităților elvețiene**, unde au rămas până la terminarea războiului.

În anul 1947, serviciul de spionaj militar sovietic l-a reactivat pe Rudolf Roesler, evident, cu acordul tacit al autorităților elvețiene. Timp de cinci ani, **până în anul 1952**, folosindu-se de "relația" pe care continua să o aibă în Germania, **Roesler a furnizat ruşilor informații militare extrem de exacte cu privire la trupele americane şi britanice de ocupație din Germania**, aplicațiile desfăşurate şi planurile de operații pentru situații de război, fiind plătit **lunar** cu suma de **400 lire sterline**. În anul **1952**, sub presiunile Germaniei, autoritățile elvețiene au fost obligate să pună capăt activității lui Roesler, acesta fiind **arestat**, împreună cu colaboratorul său elvețian Schnieper.

Aceştia au fost "judecați şi condamnați" la închisoare, de unde au fost eliberați după câteva luni. Rudolf Roesler **a decedat în anul 1962**, refuzând categoric să recunoască că ar fi fost vreodată implicat în acțiuni de spionaj. **Roesler a dus cu el în mormânt secretul privind "relația" lui din Germania care i-a furnizat informațiile de incredibilă valoare, pe care el le-a transmis ruşilor.**

Aceasta este una din marile enigme ale celui de-al doilea război mondial, rămasă neelucidată şi în zilele noastre.

Chaim Herzog

Generalul-maior Chaim Herzog a fost unul dintre cei mai străluciți spioni de profesie, evreu, cu merite excepționale în opera de creare a Israelului ca stat.

C.Herzog s-a **născut în Irlanda, în anul 1918**. A urmat **studii superioare** la universitățile din **Cambridge** şi **Londra**.

În toți anii celui de-al doilea război mondial a fost **ofițer în Serviciul de spionaj militar al Marii Britanii**, ajungând până la gradul de **locotenent-colonel**. După încheierea războiului, Chaim Herzog a participat, ca expert, **la acțiunile de interogare a criminalilor de război germani** capturați de trupele britanice.

A demisionat din armata britanică, **a emigrat în Palestina şi s-a integrat în mişcarea teroristă Haganah**, de eliberare a Palestinei de sub ocupaţia trupelor britanice. Această mişcare este **fondatoarea terorismului ca metodă de luptă politică**, pusă în aplicare cu mult timp înainte de a fi fost însuşită şi de arabi sau alte mişcări teroriste. Cu alte cuvinte, cei care au pus bazele terorismului în lume au fost militanţii evrei din mişcarea Haganah, în cadrul căreia Chaim Herzog era **comandant adjunct, imediat după Itzac Shamir**. Fiind ofiţer de profesie, Chaim Herzog a răspuns de actele militare ale mişcării Haganah, fiind **responsabil de moartea violentă a multor militari britanici din trupele de ocupaţie**. Dacă ar fi fost capturat de englezi, C.Herzog ar fi avut una din două posibilităţi, să fie împuşcat sau să fie spânzurat. Mişcarea secretă teroristă **Haganah a organizat emigrarea în masă a evreilor către Palestina**, acţiune extrem de riscantă, deoarece se realiza în condiţiile unei severe blocade navale impusă de forţele maritime ale Marii Britanii.

Multe nave ale Haganah, având la bord mii de emigranţi evrei, au fost scufundate de nave de război engleze. Marea Britanie a fost cel mai înverşunat duşman al creării statului israelian.

După proclamarea Israelului ca stat, la **15 mai 1948**, C.Herzog a deţinut funcţia de **prim-locţiitor al Serviciului de spionaj militar israelian**, iar în perioadele 1949-1950 şi 1959-1962, Chamin Herzog a fost **şeful spionajului militar al Israelului**.

Între **1950-1954**, C.Herzog a deţinut funcţia de **ataşat militar în S.U.A.**, timp în care **a făcut spionaj militar** după toate regulile artei, cu accent pe informaţii şi tehnologii din **domeniul armelor atomice**. În anul **1962**, a părăsit serviciul activ în armată, devenind **conducătorul unui puternic grup industrial**, concomitent cu intrarea în politică. Israelienii, ca şi statele dezvoltate din Occident, au ştiut întotdeauna să folosească eficient cadrele de valoare din armată. În România, acest lucru nu s-a ştiut niciodată...

C.Herzog a deţinut funcţia de **guvernator militar al teritoriilor de la vest de râul Iordan**, ocupat de trupele israeliene în *"războiul de 6 zile"* din 1966, iar între **1975-1978** a fost **ambasadorul Israelului la O.N.U.** În anul **1981**, a fost **ales în Knesset** (parlament), iar în **1983** devine **preşedinte al Israelului**, deschizând astfel era accesului unor spioni profesionişti spre funcţiile supreme în stat, fenomen ce câştigă teren în epoca contemporană.

Apariţia Israelului ca stat, act politic la înfăptuirea căruia spionul de profesie Chaim Herzog şi-a adus o contribuţie majoră, **a schimbat cursul istoriei**, nu numai în Orientul Mijlociu, ci şi în întreaga lume. Apariţia acestui stat a provocat o suită de războaie cu lumea arabă, cum au fost cele din 1948, 1956, 1966 şi 1973 şi va mai provoca, cu siguranţă şi alte conflicte în viitor.

Fiind în misiune în străinătate, despre războiul "Yom Kipur" arabo-israelian din anul 1973, am informat conducerea armatei române, încă din luna mai, cu precizarea că acesta va izbucni în luna octombrie, aşa cum s-au şi derulat evenimentele.

"Sursa" a fost una de excepţie şi nu poate fi divulgată, fiind în viaţă, acolo, undeva, în ţara lui de origine. Pentru exactitatea acelor informaţii, **meritele au fost atribuite altora**. De regulă, ofiţerilor de informaţii le sunt atribuite doar eşecurile, la noi şi peste tot în lume...

Generalul-maior Chaim Herzog, prin poziţiile pe care le-a deţinut, **a avut mari merite în a ajuta Israelul să devină o putere nucleară**.

În legătură cu faptul că Israelul posedă arme atomice, nu există nici o îndoială în cercurile bine informate, în ciuda repetatelor dezminţiri ale guvernului de la Ierusalim.

Lumea întreagă a fost atenţionată că Israelul s-a înarmat atomic, de către inginerul evreu Mordechai Vanunu, care a lucrat timp de 9 ani în laboratoarele de cercetare şi producţie nucleare ale Israelului, de la Dimona. În anul **1985**, Vanunu a fost **concediat**, aparent fără motive. Frustrat peste măsură, M.Vanunu a părăsit Israelul, luând cu sine un geamantan cu documente ultra-secrete. Iniţial a emigrat **în Australia**, apoi s-a întors **la Londra**, iar în luna **septembrie 1986** a dezvăluit ziarului britanic *"Sunday Times"* uluitoarea informaţie potrivit căreia, **între 1960-1985, Israelul a construit 200 de componente de luptă nucleare**.

Câteva zile mai târziu, M.Vanunu a dispărut fără urmă. La **25 martie 1988**, M.Vanunu a reapărut, de data aceasta în faţa unui tribunal din Israel, unde a fost adus de agenţi ai MOSSAD. În urma unui verdict de 60 de pagini, M.Vanunu a fost **condamnat la 18 ani închisoare** pentru divulgarea neautorizată a unor secrete de stat. Preşedintele Chaim Herzog a fost şocat de actul de trădare comis de către Vanunu, fapt pentru care nu a aprobat nici un apel de graţiere.

Secretele dezvăluite de către M.Vanunu au confirmat faptul că, **în anul 1973**, în contextul războiului "Yom Kipur" din luna octombrie, **Orientul Mijlociu a fost la un pas de declanşarea unui război atomic**. Astfel, în primele zile ale războiului, când trupele egiptene reuşiseră să forţeze Canalul de Suez şi să ocupe aliniamentul fortificat *"Bar Lev"*, nefiind sigur că va mai putea opri ofensiva armatei egiptene, guvernul israelian a ordonat echiparea rachetelor operativ-tactice *"Erihon"*, din dotarea artileriei israeliene, cu focoase nucleare. Spionajul militar rusesc a aflat despre această măsură şi a pregătit focoasele nucleare aflate sub control rusesc într-un depozit din zona oraşului Cairo, pentru a echipa câteva rachete de tip *"Scud"* de producţie rusească, aflate în înzestrarea armatei egiptene. Spionajul militar

american a aflat şi el, la rândul lui, despre măsurile luate de ruşi, iar ca urmare, preşedintele S.U.A., Richard Nixon, a ordonat alarmarea întregului dispozitiv nuclear strategic al S.U.A.

Iată cum, pas cu pas, datorită unui conflict arabo-israelian, întreaga lume a alunecat către o catastrofă nucleară...

În cartea intitulată *"Războaiele viitorului"*, apărută la Editura Warner Books, în anul 1993, scrisă de colonelul Trevor N.Dupuy din armata S.U.A., acesta apreciază (pag.3-47) că **cel de-al şaselea război arabo-israelian va fi un război atomic**. Rămâne de văzut dacă istoria va confirma sau infirma prognoza analistului militar american.

I. V. Andropov

Iuri Vladimirovici Andropov (1914-1984) este **cel de-al doilea mare spion profesionist care a ajuns în funcţia supremă de şef al statului**, întărind aprecierea că serviciile de spionaj joacă un rol tot mai proeminent în viaţa naţiunilor.

I.V.Andropov s-a născut în Caucazul de nord, în familia unui funcţionar al căilor ferate. A urmat studii superioare la universitatea din Râbinsk, pe care le-a absolvit în anul **1936**. A intrat în serviciul de spionaj în anul **1939**. În timpul celui de-al doilea război mondial, a acţionat pe frontul din **Finlanda**. După încheierea celui de-al doilea război mondial, activitatea de spionaj a lui I.V.Andropov a fost legată de ţările din **Europa centrală**, care constituiau "imperiul exterior" al U.R.S.S. sau zona tampon cu marile puteri occidentale, devenind expert în cunoaşterea acestor state.

În anul **1951**, Andropov a devenit **şeful Departamentului Politic al Comitetului Central al P.C.U.S., dar tot de spionaj politic în "ţările frăţeşti" se ocupa**. A fost trimis **ambasador al U.R.S.S. în Ungaria**, ţara care ridica cele mai dificile probleme în relaţiile sale cu U.R.S.S. În această calitate, Andropov a jucat **un rol esenţial în acţiunile trupelor ruseşti de înăbuşire în sânge a revoltei maghiare din octombrie 1956**, care s-a soldat cu moartea a 3.000 de oameni. În zilele revoltei, peste 400.000 de unguri au emigrat în Occident.

În luna **mai 1967**, I.V.Andropov a fost numit în funcţia de **preşedinte al Comitetului Securităţii Statului, adică şef al K.G.B.**, cu gradul de **general de armată**. În această calitate, Andropov a fost primul oficial sovietic care a sesizat evoluţia periculoasă pentru interesele U.R.S.S. a evenimentelor din Cehoslovacia, din anul 1968. Cel care a construit scenariile de creştere succesivă a crizei politice, pe baza cărora s-a organizat, în final, intervenţia armată a Tratatului de la Varşovia, în noaptea de **20/21august 1968**, au fost elaborate de Andropov şi specialiştii săi din K.G.B.

Premergător intervenției militare, sub directa conducere a lui Andropov, **la Praga au fost trimişi 30 de agenţi ai K.G.B. deghizaţi în turişti occidentali**. Aceştia au răspândit manifeste şi au scris pe ziduri lozinci anticomuniste, îndemnând la "răsturnarea regimului", acțiuni provocatoare care au accelerat intervenția armată străină.

Acțiunea agenților K.G.B. din Cehoslovacia ne aminteşte de acțiunile de la Timişoara, din zilele de 16-18 decembrie 1989, când persoane necunoscute, au spart vitrine, au incendiat, au atacat militari ai armatei şi au îndemnat la acte antistatale. Cât de "români" şi cât de "revoluționari" au fost primele zeci de oameni care au incendiat atmosfera de la Timişoara din jurul pastorului Laslo Tokeş nu se va şti, poate, niciodată... Se doreşte însă incriminarea armatei, fără aportul căreia orice speranță de victorie a revoluției din 1989 ar fi fost o simplă iluzie.

În calitatea sa de şef al K.G.B., I.V.Andropov, om purtător al unei remarcabile culturi, care vorbea la perfecție limbile engleză şi maghiară, **a înfăptuit o adevărată revoluție în activitatea şi imaginea acestei temute instituții**: a reorganizat după criterii ştiințifice serviciile de spionaj şi contraspionaj; a introdus ordine şi disciplină; a recrutat un număr tot mai mare de oameni cu studii superioare, inclusiv oameni de ştiință şi cultură; le-a rafinat modul de a se îmbrăca şi a se comporta tuturor celor din K.G.B., dar mai ales ofițerilor de informații cu misiuni în străinătate.

Tot Andropov este cel care **a introdus elemente ale tehnicii de vârf, electronicii şi automaticii în culegerea de informații**, concomitent cu accentuarea rolului agenților de spionaj recrutați şi infiltrați în sectoarele vitale ale statelor cercetate, cu prioritate în S.U.A., Germania, Marea Britanie şi Franța. **Ofițerii K.G.B. cu acoperire diplomatică din țările socialiste "frățeşti" recrutau cu aceeaşi dezinvoltură ca şi în țările ostile.** Aceasta este o legitate universal valabilă în lumea spionajului. Cei care nu o cunosc sunt românii propulsați în primele rânduri de revoluția din 1989, care, ori din naivitate, ori din prostie, cred în "prietenii occidentali ai României" pe care "morala" ne-ar interzice să-i spionăm. "Prietenii occidetali" pot face însă cu noi tot ce doresc...

În anul **1982**, Andropov a devenit **secretar al C.C. al P.C.U.S.**, iar după moartea lui Leonid Brejnev a devenit **şeful statului**, în acelaşi an.

Analiştii occidentali au apreciat, la vremea respectivă, că I.V.Andropov arăta lumii întregi un profil cu totul nou, de lider politic deosebit de urban, cum ruşii nu au mai avut niciodată de la țarul Nicolae al II-lea încoace. Există informații potrivit cărora **primele idei cu privire la nevoia reformării, a înnoirii sistemului social politic anchilozat şi ineficient existent în U.R.S.S. au emanat de la I.V.Andropov. Tot el este cel care l-a identificat şi lansat în viața politică, spre vârful**

piramidei, pe Mihail Gorbaciov. Deşi a fost şef al statului o perioadă scurtă, **decedând la 9 februarie 1984**, I.V.Andropov a avut o influenţă majoră asupra cursului istoriei U.R.S.S.

Prin felul în care a pregătit serviciile secrete ale fostei U.R.S.S., acestea nu au sprijinit tentativa loviturii de stat din 19 august 1991, nu s-au implicat în lupta pentru putere, au prevenit izbucnirea unui război civil şi s-au adaptat cel mai bine la măsurile de reformă.

Toate acestea au contribuit ca, începând cu **1 ianuarie 2000**, în fruntea Federaţiei Ruse să ajungă **un spion de profesie**, educat la şcoala K.G.B.-ului modernizat de I.V.Andropov, în persoana lui **Vladimir Putin. Prin aceasta, Rusia a intrat într-o nouă eră istorică, în care serviciile secrete vor juca un rol imens.**

George Bush

George H.W.Bush, cel de-al 42-lea preşedinte din istoria Statelor Unite ale Americii, a fost **spion de profesie**, fiind al treilea din ierarhia marilor spioni care a ajuns în înalta funcţie de şef al statului după Herzog şi Andropov. Aceasta demonstrează că **ascensiunea continuă a serviciilor secrete în viaţa societăţii moderne este un fenomen tot mai cuprinzător**.

G.H.W.Bush s-a născut în anul **1924**, în **Connecticut**, provenind **dintr-o familie foarte bogată**, de oameni de afaceri petrolişti, tatăl acestuia, Prescott Bush, fiind senator .

G.H.W.Bush **a absolvit Universitatea Yale**.

În timpul celui de-al doilea război mondial **a plecat voluntar pe frontul din Pacific, fiind cel mai tânăr pilot din marina S.U.A.** La data de **2 septembrie 1944**, avionul său de vânătoare-bombardament tip TBM Avenger a fost **lovit** de focul artileriei antieriene japoneze în apropiere de celebra insulă **Okinawa**. Tânărul pilot Bush a reuşit să se paraşuteze şi, ca un om ce se naşte a doua oară, a avut şansa să fie descoperit şi **salvat de un submarin american aflat în apropiere**.

După încetarea războiului, G.H.W.Bush a lucrat în Texas, la firma familiei sale, *Zapata Oil*, puternic implantată în zonele petrolifere din lumea arabă. Tot din această perioadă datează şi legăturile lui cu organizaţia americană de spionaj global – **C.I.A.** Sub directa sa conducere, **compania Zapata Oil a pătruns în Kuweit, unde a construit primele mari platforme de foraj maritim din Golful Persic**. Aceasta explică zelul cu care George H.W.Bush, în calitate de preşedinte al S.U.A., a organizat şi condus coaliţia militară internaţională ad-hoc împotriva lui Sadam Hussein, care a îndrăznit să ocupe **Kuweitul, străveche provincie istorică a Irakului**, separată de această ţară de colonialiştii

britanici. Cu alte cuvinte, **războiul din Golful Persic, din 1990-1991, a fost purtat, în cea mai mare parte, în interesul magnaților petrolului grupați în jurul clanului Bush**.

Tot în acest context, al intereselor de familie, trebuie să fie interpretate şi **bombardamentele asupra Irakului, din februarie 2001**, ordonate la numai câteva zile de la înscăunarea la Casa Albă a unui nou membru al clanului Bush, fiul fostului preşedinte, respectiv **G.H.W.Bush (jr.)**, despre care se afirmă că străluceşte prin orice, numai prin inteligență nu. El este **condus din umbră de către tatăl său**, bătrânul spion G.H.W.Bush, care, de altfel, l-a şi făcut preşedinte, răzbunându-se astfel pe nația americană că nu l-a reales pentru un al doilea mandat, cu toată "victoria " sa împotriva Irakului, preferându-l pe tânărul şi afemeiatul William Clinton.

Între **1967-1971**, G.H.W.Bush a fost **membru al Congresului din partea statului Texas**. A fost apoi **ambasador al S.U.A. la O.N.U., cel mai mare centru de spionaj al lumii**. După istorica vizită în China, din anul 1972, a preşedintelui S.U.A., Richard Nixon (fost informator plătit al F.B.I.), G.H.W.Bush a fost numit **şeful Oficiului de legătură al S.U.A. la Beijing**, ca formulă premergătoare stabilirii de relații diplomatice între cele două mari state. Misiunea lui Bush în China era, în totalitate, una de spionaj şi subversiune.

Punctul culminant în cariera de spion profesionist al lui G.H.W.Bush a fost atins în anul **1975**, prin numirea sa în funcția de **director general al C.I.A.**

Sub conducerea lui Bush, C.I.A. a investit sume uriaşe în tehnologii de vârf destinate spionajului. Au fost puse bazele unui sistem gigant de cercetare prin satelit, când au fost plasați pe orbite cei mai sofisticați şi mai costisitori sateliți din gama *"Big Beard"*, cântărind câte 15 tone fiecare, cu foarte mare putere de rezoluție, capabili să transmită instantaneu imagini clare de pe orice punct al globului. Din această gamă, cel mai sofisticat şi mai scump a fost satelitul *K.H.11*, a cărui carte tehnică a intrat în posesia spionajului rusesc, pentru doar suma de 3.000 dolari.

De numele lui G.H.W.Bush este, însă, legată şi o dimensiune negativă din activitatea C.I.A. şi anume **neglijarea factorului uman, a spionului clasic**, a agentului recrutat şi plasat în centrele vitale ale adversarului. Datorită acestei neglijențe, a exagerării rolului mijloacelor tehnice în acțiunile de spionaj, autoritățile americane, cu toate sumele uriaşe investite în C.I.A., au fost surprinse de tumultul şi rezultatele finale ale Revoluției europene din anul 1989.

Iată ce constată Mark Urban, un mare analist al spionajului britanic, în cartea sa intitulată *"U.K.Eyes Alfa"*, apărută la Editura Faber, concomitent la Londra şi Boston, în anul 1996: **"Cel mai mare eşec unic**

în felul său, al tuturor serviciilor de informaţii ale apocii războiului rece a fost incapacitatea acestora de a prevedea sfârşitul comunismului. Acesta ne-a surprins absolut pe toţi total descoperiţi. Imensa cantitate de informaţii de care am dispus despre potenţialul de război al lumii comuniste a fost foarte bună, dar nu ne-au spus esenţialul şi anume că aceasta urma să se prăbuşească. Aceasta a fost un eşec colosal al întregului sistem de analiză şi judecată politică al serviciilor de informaţii". *(Ciudat, nu-i aşa?, din moment ce, în cartea sa "Marele eşec", Zbigniew Brzezinski prevedea, în 1988, nu numai iminenta prăbuşire a comunismului european dar şi, la milimetru, evoluţia ulterioară a statelor foste comuniste din Europa !... - n.ed.)*

Cauzele acestui eşec rezidă în **supratehnicizarea spionajului occidental, accentul pe spionajul militar**, unde lumea comunistă era puternică **şi nu pe spionajul economic**, pentru care se alocau mai puţin de 4% din resurse. **Comunismul est-european a căzut din motive economice şi nu militare.** Aceasta este cauza esenţială a eşecului serviciilor de spionaj occidentale în frunte cu C.I.A. şi al surprinderii lor, fenomene la care G.H.W.Bush a contribuit din plin.

Datorită acestui colosal eşec, **în anul 1990, Congresul S.U.A. a fost pe punctul de a promulga o lege ce prevedea desfiinţarea C.I.A.** G.H.W.Bush, în calitate de preşedinte, a depus eforturi uriaşe pentru a salva C.I.A. şi a convinge Congresul să renunţe la intenţia sa.

Între **1981-1988**, G.H.W.Bush a deţinut funcţia de **vice-preşedinte al S.U.A.** pe lângă preşedintele actor, Ronald Reagan, timp în care a condus cu o mână de fier toate serviciile şi agenţiile de spionaj ale S.U.A. De fapt, în perioada respectivă, S.U.A. a fost condusă din umbră de către "eminenţa cenuşie" – Bush.

Analiştii americani îl caracterizează pe **Ronald Reagan** ca fiind **de factură intelectuală şi culturală redusă**, poate cea mai redusă din ierarhia preşedinţilor post-belici. Pe lângă "modestia" lui intelectuală, R.Reagan **mai suferea şi de amnezie.**

William Casey, directorul general al C.I.A. din epoca lui R.Reagan, scrie în memoriile sale că acesta **semna documentele de stat fără să le citească.**

Singura dimensiune a personalităţii lui R.Reagan pe care i-a reţinut-o istoria, a fost un **anticomunism feroce, pe fondul căruia, în anul 1983, acesta a fost pe punctul de a arunca omenirea într-un război nuclear** *"pentru a termina o dată pentru totdeauna cu imperiul răului"*, cum îi plăcea acestui actor scăpătat să caracterizeze socialismul est-european.

Cel care l-a ţinut în dârlogi şi l-a oprit de la un astfel de impuls criminal a fost G.H.W.Bush, primul său locţiitor.

Bush a găsit căi mai subtile şi mai puţin criminale pentru a submina lumea comunistă, aşa cum îi stă bine unui spion profesionist. El este cel care a organizat şi condus, până în cele mai mici detalii, invazia din Grenada, dar mai ales evenimentele din Piaţa Tien-An-Men din Beijing a studenţilor chinezi, încheiate cu aşa-zisele masacre. Este foarte adevărat că în Piaţa Tien-An-Men, în vara anului 1989, au fost ucise sau rănite în jur de **300-400** de persoane, dar tot atât de adevărat este că şi **la Los Angeles**, între 28 aprilie-4 mai 1992, **au fost ucişi peste 2.500 de oameni şi răniţi alţi zeci de mii, dar termenul de "masacru" a fost exclus!** Bătrânul Bush este şi va fi cătrănit până la capătul zilelor sale că nu a reuşit să răstoarne regimul comunist din China în 1989, deşi a depus eforturi deosebite în această direcţie. **China, mai mult decât Rusia, a fost obsesia acestui spion profesionist de mare clasă.**

Opera capitală în calitate de spion a lui G.H.W.Bush a constituit-o atragerea la cooperare a lui Mihail Gorbaciov, transformarea acestuia în agent de influenţă şi dirijarea lui către măsurile aberante care au condus la căderea regimului politic sovietic şi la dezmembrarea U.R.S.S. Metoda principală utilizată de Bush pentru îmbrobodirea naivului şi credulului Gorbaciov a fost promisiunea încheierii între S.U.A. şi U.R.S.S. a unor acorduri comerciale fără precedent, care să permită fluxul către muribunda economie sovietică a unor capitaluri americane uriaşe.

Tot ce s-a întâmplat între 1989-1991 este de acum istorie. Graţie lui M.Gorbaciov şi ulterior a beţivanului incorigibil Boris Elţîn, **U.R.S.S. a fost spulberată, toate poziţiile din Europa pierdute, iar Rusia readusă la frontierele sale din 1711**, de pe vremea ţarului Petru cel Mare. Iată ce poate face un mare spion profesionist ca G.H.W.Bush, când a avut de manevrat nişte proşti, chiar dacă aceştia se aflau în fruntea unei superputeri ! Aşa se explică faptul că, după un deceniu de cumplite dezastre, provocate de incompetenţa lui Gorbaciov şi Elţîn, clasa politică din Rusia a adus în fruntea statului tot un spion de profesie, în persoana lui Vladimir Putin. **În numai un an de zile, spionul Putin a redresat mult din situaţia dezastuoasă în care se găsea Rusia.** Plasarea lui Putin în fruntea statului rus a provocat o profundă îngrijorare la Washington.

Începând cu anul 2001, între bătrânul spion G.H.W.Bush, aflat în umbră, care şi-a instalat feciorul la Casa Albă dar care conduce în realitate destinele S.U.A., **şi între tânărul spion V.Putin**, instalat la Kremlin, **se vor purta bătălii subterane cumplite.**

G.H.W.Bush, în calitate de preşedinte al S.U.A., în ciuda tuturor aparenţelor, a fost **împotriva unificării Germaniei**. Bătrânul şi foarte inteligentul spion **ştia cu exactitate că un asemenea act politic va**

submina poziţiile şi interesele S.U.A. în Europa şi va duce în final şi la desfiinţarea N.A.T.O. Forţat de împrejurări, Bush a angajat atât S.U.A., cât şi Marea Britanie şi Franţa, care, de asemenea, erau împotriva unificării Germaniei, dar nu aveau ce face. Dacă s-ar fi opus, atunci unificarea Germaniei s-ar fi realizat doar de către Moscova şi Bonn, ceea ce ar fi putut avea ca rezultat ieşirea Germaniei unificate din N.A.T.O.

Temerile lui G.H.W.Bush din 1990 s-au adeverit. **S.U.A. au pierdut şi continuă să piardă poziţii în Europa de la Atlantic la Urali, în favoarea Uniunii Europene, iar N.A.T.O.**, în care politicienii de la Bucureşti se dau de ceasul morţii să bage România, **se atrofiază pe zi ce trece**, mai ales după războiul purtat împotriva Serbiei în 1999, **şi cu siguranţă că**, mai devreme sau mai târziu (5-10 ani), **se va dezmembra**.

Spionul profesionist G.H.W.Bush, tatăl preşedintelui de la Casa Albă, este cel care **a alcătuit echipa guvernamentală instalată la conducerea S.U.A. în februarie 2001** şi va continua să influenţeze cursul istoriei până în cel din urmă ceas al vieţii sale.

Capitolul VI

SPIONAJ ŞI SEX TOTAL !

Naţiunile - spion

Cu siguranţă că mulţi cititori de bună credinţă, atât din rândul celor iniţiaţi, cât şi al celor mai puţin familiarizaţi cu lumea spionajului, se vor întreba dacă poate exista aşa ceva - ca "naţiunea spion", aşa cum pretinde autorul. Vă asigur pe toţi că dacă nu ar exista nu mi-aş asuma nici riscul şi nici efortul de a trata un astfel de subiect. **Naţiuni-spion au existat şi continuă să existe.**

Fără a face o retrospectivă istorică, o seamă de analişti şi practicieni cu experienţă în serviciile de informaţii apreciază că, în prezent, **în lume ar exista trei naţiuni care îndeplinesc condiţiile pentru a fi considerate "naţiuni-spion"**. Acestea sunt naţiunea **japoneză**, naţiunea **israeliană** şi naţiunea **suedeză**.

Probabil că şi naţiuni ca cea franceză, cea engleză sau cea germană, remarcate pentru setea lor de cunoaştere şi informaţii, au trecut, la rândul lor, de-a lungul istoriei, prin faza de "naţiuni-spion". Nu cred, însă, nici în ruptul capului, că această "învinuire" i-ar putea fi atribuită şi naţiunii române...

"Naţiunile-spion" sunt caracterizate printr-o serie de trăsături specifice, care includ o puternică coeziune socială, un patriotism constructiv profund şi lipsit de ostentaţie, o stare permanentă de alertă şi o dorinţă insaţiabilă de afirmare, de reuşită, de a prospera, pe fondul unor eforturi proprii susţinute. I-aş ruga pe cititorii şi compatrioţii mei să aplice această matrice a "naţiunilor-spion" şi la naţiunea română de la începutul secolului XXI şi să tragă singuri concluziile.

Spionajul în masă, spionajul total, practicat de aceste naţiuni este definit de către analişti, printre care şi de Richard Deacon, unul dintre cei mai reputaţi analişti americani, drept un ***"spionaj pentru prosperitate"***. Spre deosebire de toate celelalte state ale lumii, serviciile de spionaj din Japonia, Israel şi Suedia au ca obiectiv principal să facă naţiunile lor tot mai prospere şi să le ridice în mod constant standardul de viaţă.

Cu siguranţă că aceste servicii au şi o preocupare privind culegerea de informaţii cu caracter militar în scopuri defensive, alocând forţe şi resurse şi în acest domeniu, dar nici pe departe în stilul barbar, exagerat până la cer, în care au procedat S.U.A., Marea Britanie şi fosta U.R.S.S., ca să ne oprim doar la marile state ale lumii. În lumea a treia, au existat şi există state care şi-au consumat şi îşi consumă resursele aproape în

totalitate în scopuri militare, mai ales pentru menţinerea la putere a unor clase politice corupte şi parazitare.

Vom oferi un exemplu edificator. Dacă serviciile de informaţii americane au alocat în cei peste 40 ani de război rece, doar **4%** din fonduri pentru spionajul economic, Japonia a alocat **85-90%** din fonduri acestui scop, tocmai în ideea ca naţiunea japoneză să fie una dintre cele mai prospere din lume. În acelaşi timp, **liderii politici de la Moscova au făcut din naţiunea rusă una dintre cele mai înarmate din lume**, ajungând până la prăbuşirea sistemului sub greutatea cursei înarmărilor. Când şi-au dat seama de acest lucru a fost prea târziu.

H.Hedberg, un observator ascuţit al societăţii japoneze a ajuns la concluzia că **japonezii**, încă din a doua jumătate a secolului XIX, **au ajuns la capacitatea de a gândi cu cel puţin 30 ani înainte**, performanţă ce nu poate fi atinsă fără informaţii şi fără o şcoală naţională de analiză de primă mână. După cel de-al doilea război mondial, Japonia a încetat să mai existe ca putere militară. În aceste condiţii, **serviciile de informaţii ale Japoniei au transformat globul într-un câmp de cercetare economică**, conectând naţiunea japoneză la canale prin care i s-au pus la dispoziţie imense cantităţi de informaţii, în flux neîntrerupt, din domeniul comercial, de marketing, al tehnologiilor de vârf, din toate sferele economice şi din toate sursele generatoare de idei care să contribuie la creşterea prosperităţii Japoniei.

În sfera serviciilor de informaţii japoneze au intrat asemenea probleme precum arta managerială, structurile organizatorice optime ale întreprinderilor, uzinelor, corporaţiilor şi concernelor din cele mai avansate state din Occident, sistemul bancar şi de credite, relaţiile dintre grupurile financiare, cu cele industriale şi cu sindicatele etc. **Tot ceea ce a fost găsit bun, a fost adoptat, cu îmbunătăţiri, societăţii japoneze.** La numai câţiva ani de la încetarea războiului, Japonia a obţinut rezultate fenomenale care ar fi putut fi emulate şi de lumea a doua socialistă din Centrul şi Estul Europei, dacă aceasta ar fi fost condusă de oameni politici înţelepţi, dar nu a fost cazul. După anul 1989, în această parte a lumii situaţia a devenit şi mai catastrofală.

La fel sau într-un mod apropiat, au procedat şi evreii, după constituirea statului israelian în anul 1948. Din masele de emigranţi evrei veniţi din toate colţurile lumii, cărora li s-a oferit un deşert, aproape gol, s-a născut o naţiune prosperă, **urbanizată în proporţie de 90 %** şi un produs intern brut pe locuitor de **18.000 dolari**, faţă de circa 3.000 dolari în România.

Cea de-a treia "naţiune spion", **Suedia, era în anul 1909 una dintre cele mai sărace de pe faţa Pământului**. Suedezii, cu ţara lor de granit, păduri şi minereu de fier, au înţeles că dacă nu vor învăţa, dacă nu vor

aduna informații din lumea prosperă, pe care să le valorifice la nevoile lor, vor dispărea de pe fața pământului.

După un secol de eforturi și spionaj economic total, Suedia a ajuns una dintre cele mai prospere națiuni de pe glob, în condițiile în care, **timp de peste 80 ani, a fost guvernată de către un singur partid politic – Partidul Social Democrat**. Suedia are un produs intern brut pe locuitor de peste **22.000 dolari**, comparabil cu al Germaniei și mai mare decât cel din Franța, Italia și Marea Britanie.

Serviciile de informații suedeze, cotate printre cele mai subtile și mai eficiente din lume, și-au adus o contribuție majoră la atingerea performanțeor de excepție ale națiunii suedeze.

Activitatea serviciilor de informații din Japonia, Israel și Suedia este foarte mult ușurată de o trăsătură națională comună a japonezilor, evreilor și suedezilor și anume **calitățile de spioni naturali, de spioni înnăscuți, pe care aceștia le au, de la mic la mare**.

Cetățenii acestor trei țări sunt căutători fireşti de informații, le place să învețe de la alții și mai ales, după ce le fură secretele, să producă bunuri de calitate superioară acestora. Ceea ce practică japonezii, evreii și suedezii în materie de culegere de informații poartă numele de **spionaj economic total.**

În cele trei state există și cele mai bune centre de analiză a informațiilor economice din lume, fără de care exploatarea informațiilor culese nu este posibilă.

Japonezii, evreii și suedezii cutreieră lumea, nu în căutarea de locuri de muncă, cu căciula în mână, cum procedează românii și alte națiuni sărace, nu pentru a se pricopsi, ci pentru a culege informații, a deprinde forme superioare de instruire și calificare, pe care le aplică în propriile țări, **pentru creșterea prosperității propriilor națiuni**. Iată un exemplu. Dr. Kanamori din Japonia, născut în 1924, după ce a absolvit cursurile Universității Todai din Tokio, a lucrat timp de cinci ani la Ministerul Industriei și Comerțului Exterior, apoi a plecat la Universitatea Oxford din Marea Britanie, unde a învățat tot ce se putea învăța, adică s-a încărcat cu informații, apoi s-a întors în Japonia, înființând **Centrul Japonez de Cercetări Economice (J.E.R.C.)**, care a devenit, în timp scurt, **cel mai bun din lume în domeniul analizei și prognozei economice**.

Spionajul economic total este practicat nu numai de către organele specializate ale statului din Japonia, Israel și Suedia, ci, în aceeași măsură, de către toate societățile, companiile și corporațiile particulare. (Oare unde se situează România la începutul secolului XXI din acest punct de vedere?)

De culegerea de informații la scară globală se ocupă toate centrele universitare și toate centrele de cercetare științifică din

aceste state, neașteptând ca informațiile să le fie furnizate de organele de spionaj specializate ale statului.

Japonezii culeg, prelucrează și valorifică informațiile care rezultă din zecile de milioane de fotografii de tot felul, realizate în toate statele globului de către turiștii japonezi de toate vârstele.

Un turist japonez aflat în Marea Britanie a fost impresionat de modul cum arăta o localitate rurală sistematizată, respectiv satul Lacock din comitatul Wiltshire. Foarte plăcut surprins, turistul japonez a exclamat: *"Noi nu avem așa ceva în Japonia"*. Evident că nu l-a împiedicat nimeni să fotografieze **satul Lacock** și construcțiile sale, din toate pozițiile. Informațiile aduse de acest turist, au avut ca efect să-i inspire pe edilii japonezi în construirea de sate foarte asemănătoare cu satul Lacock din Marea Britanie.

În anul **1956**, autoritățile japoneze au trimis în S.U.A. și principalele state dezvoltate din Europa Occidentală, un număr de **10.000 emisari cu înaltă pregătire**, pentru a culege și aduce în Japonia tot ceea ce este mai avansat în domeniul tehnologiei din aceste state. Aceștia și-au îndeplinit în mod strălucit misiunea, aducând cu ei tot ce avea mai avansat lumea occidentală. Operația a costat **2,5 miliarde dolari**, adică mai puțin de o zecime din cât cheltuia anual S.U.A. pentru cercetare-dezvoltare. **În mod similar, procedează evreii și suedezii**, iar după 1991 încoace, au început să procedeze **și rușii**. Instalarea spionului profesionist Vladimir Putin la Kremlin este de natură să dea un nou impuls acestui proces.

Toate delegațiile care pleacă în străinătate, pe lângă negocierile pe care le poartă, în numele statului sau a sectorului privat, au și misiuni de culegere de informații.

Spionajul economic purtat la nivel de masă, a contribuit într-o măsură decisivă la transformarea Japoniei într-o putere economică de primă mână, cu o mare capacitate competitivă.

Tot aparatul diplomatic din Japonia, Israel și Suedia este puternic conectat la spionajul economic global.

Specialiștii japonezi în informații au ajuns la concluzia că **mai important decât produsul intern brut (P.I.B.) este indicele puterii cerebrale** (Brain Power Index), adică I.P.C., în care "națiunile-spion" excelează.

Dat fiind faptul că sunt ajutate nemijlocit de întreaga națiune, care este culegătoare de informații, **serviciile secrete de specialitate ale "națiunilor-spion" sunt reduse ca efective**.

Cu profund regret trebuie să constat și să afirm că deosebirile dintre națiunea română și "națiunile-spion" sunt enorme, chiar și după o analiză sumară. În primul rând, **coeziunea noastră națională este foarte firavă, România putându-se ușor destrăma ca entitate statală, mai ales după anul 1989**. Noi românii suntem **infestați de virusul admirației**

pentru tot ce este produs străin, ne sufocă **atitudinea slugarnică față de Occident** și trăim cu convingerea că **numai în străinătate ne-am putea realiza**. De-a lungul istoriei noastre, cei care au plecat în Occident pentru a învăța, a culege informații și a le folosi în România pentru "prosperitatea națiunii" nu au fost, de regulă români, ci evrei, armeni, greci, germani etc.

Românii, la fel ca turcii și arabii, se dau în vânt după un loc de muncă în statele occidentale dezvoltate, nu pentru a face spionaj economic, precum japonezii, evreii sau suedezii, ci, pur și simplu, **pentru a se pricopsi pe sine**. Dacă își poate aduce o mașină străină și niște bijuterii pentru soție, cu care să-și "bage în boală vecinii", românul se consideră "realizat".

Șansele ca noi românii să devenim o "națiune-spion" sunt extrem de reduse. În condițiile în care **întreaga clasă politică românească este slugarnică**, ce pretenții poți avea de la cei conduși? Dorința de afirmare a unei națiuni este direct proporțională cu gradul ei de cultură, ori, chiar și după cel de-al doil ea război mondial, mai mult de jumătate din populația României era analfabetă.

După cum merg lucrurile în România în urma înlăturării totalitarismului și al "renașterii instituțiilor tradiționale", s-ar putea să ajungem din nou în aceeași situație. Cele mai mari "creșteri" realizate de societatea românească după anul 1989 încoace au fost în rândul neștiutorilor de carte.

România va fi mare numai atunci când va avea oameni precum Frederick Krupp, care, după ce a lucrat în oțelăriile din Anglia, furându-le secrete, s-a întors în Germania în 1811, punând bazele concernului Krupp, fără de care această țară nu ar fi ajuns niciodată ceea ce este în prezent.

De sute de ani, ceva tipic pentru clasele conducătoare din spațiul românesc a fost scoaterea de bogății din țară și nu aducerea lor...

Mata Hari – fatală dar nu ca spioană !

Femeile au fost implicate în spionaj încă din epoca biblică, reprezentate de cele două prostituate de lux Rabah din Enhon și Dalila din Gaza.

Femeile s-au manifestat în lumea spionajului în **trei roluri distincte**, respectiv de **recrutoare**, de **spioane** și de **capcane**.

În primul plan, s-au înscris femeile care au acționat, folosindu-și farmecele, pentru recrutarea unor oameni de înaltă valoare informativă sau pentru obținerea unor informații de la aceștia, prin metoda *"discuțiilor cu capul de pernă"* (pillow talk).

Practica de folosire a sexului pentru acțiuni de recrutare, de exploatare verbală sau de șantajare a unor deținători de informații a dat naștere **sex-spionajului**, ca ramură distinctă a acestei vechi îndeletniciri omenești.

"Femeia fatală" care seduce şefi de state, miniştri şi generali, atât în timp de pace, cât şi în timp de război, **nu este o ficţiune, ci o realitate**. În acţiunile de spionaj industrial, tehnologic, comercial etc., "femeile fatale" joacă un **rol de excepţie**.

Toate serviciile de spionaj ale lumii se folosesc de femei pentru atingerea unor anumite scopuri, când acest lucru este posibil. Ruşii, americanii, englezii şi francezii au batalioane întregi de "femei fatale", instruite în centre speciale, pentru cele mai rafinate misiuni de seducţie şi penetrare.

Vom trece în revistă câteva din eroinele "sex-spionajului", cu spulberarea unui mit.

Scriitori de ficţiuni, jurnalişti vânători de senzaţii şi producători de filme porno au făcut din **Mata Hari** un simbol al "femeii spion fatale". Introducerea figurii acestei dansatoare în stil oriental (complet dezabiată) şi prostituată la preţuri piperate în lumea spionajului a fost un mare fals şi o escrocherie de proporţii care mai dăinuie şi în zilele noastre. În afară de dans şi sex, biata olandeză, pe numele său real **Margarete Gertrud Zelle** (alias "Mata Hari"), care s-a căsătorit, la vârsta de 17 ani, cu un ofiţer de marină în vârstă de 38 ani, nu ştia să facă nimic. După ce a divorţat, a petrecut câţiva ani în India, pe lângă un templu dedicat zeiţei Siva, unde, călugări binevoitori au învăţat-o dansuri orientale. A reapărut la Paris, la Musée Guimét, purtând exoticul nume de "Mata Hari" şi cucerind publicul cu dansurile sale în semiobscur, complet goală. Spectacolele erau urmate de prestaţii sexuale la domiciliu, pe preţuri exorbitante pentru cine îşi putea permite.

În timpul războiului, nemaiputând face prostituţie la scară înaltă, a călătorit mult, în căutare de lucru, la Roma, Londra, Paris, Bruxelles.

Istoricul englez Mark Lloyd a scris în cartea sa *"Istoria spionajului"*, apărută în anul 1994, că **Mata Hari a cochetat cu serviciile de spionaj ale Franţei, Angliei şi Belgiei, dar nu a luat-o nimeni în serios**.

Supărată pe aliaţi, Mata Hari s-a deplasat în Spania, unde **şi-a oferit serviciile ataşatului militar al Germaniei la Paris**. **Serviciul francez de contraspionaj** a aflat de acest lucru şi, de îndată ce Mata Hari a sosit la Paris, **a arestat-o, găsind asupra ei un cec de 1.500 pesetas, trimis de ataşatul militar german**. Procesul a durat două zile iar sentinţa a fost **pedeapsa capitală, pronunţată la 24 iulie 1917**. Sărmana dansatoare **nu a avut timp nici când să adune informaţii şi nici când să le transmită germanilor**...

Pentru graţierea ei au intervenit mulţi dintre foştii săi amanţi, dar cum francezii au fost întotdeauna duri şi capsomani, fără spirit cavaleresc, **au împuşcat-o la 15 octombrie 1917**.

Mata Hari nici măcar nu a avut parte de o înmormântare omenească. Frumosul ei trup a fost abandonat la locul execuției, fiind recuperat de Facultatea de Medicină din Paris şi folosit în scopuri didactice.

Mark Lloyd constată cu stupoare că **cea mai slabă spioană din câte au existat vreodată a rămas în istorie cu cea mai mare faimă**, iar eu le sfătuiesc pe viitoarele spioane ale României să nu-şi ia drept model de urmat pe sărmana Mata Hari...

"Gurile rele" au afirmat că serviciul de contraspionaj al armatei franceze a găsit-o pe Mata Hari drept ţap ispăşitor pentru nişte înfrângeri usturătoare suferite de trupele franceze pe front, care nu puteau fi "explicate" decât ca urmare a unor "acţiuni trădătoare".

Au existat însă şi femei cu adevărat de legendă, care au înfăptuit acte de mare curaj, dar care nu s-au bucurat de efectele reclamei de la Hollywood.

Lupte crunte, cu femei în frunte...

În timpul Revoluției americane (1775-1783) şi războiului purtat împotriva armatei engleze de către trupele generalului G.Washington s-a distins, prin curaj şi inteligență, tânăra **Lydia Darragh**, care a executat misiuni de spionaj în dispozitivul inamic.

Făcând parte dintr-o familie de quakeri, şi-a făcut reputația că este *"împotriva războiului"*, fapt pentru care a reuşit să convingă autoritățile militare engleze să-i elibereze un permis de liberă trecere în teritoriul aflat sub control englez. Prin repetatele deplasări în spatele trupelor engleze, Lydia a cules informații prin observare, ascultare şi prin discuțiile purtate cu diferiți ofițeri englezi.

A reuşit să cunoască un căpitan din statul major al generalului Howe, comandantul trupelor engleze, pe care "l-a tras de limbă" în mod subtil, fără ca acesta să-şi dea seama de acest lucru. La **2 decembrie 1777**, Lydia a reuşit să pătrundă în clădirea unde se desfăşura un important consiliu de război ce a decis executarea unei mari ofensive pentru nimicirea trupelor "rebele" americane pentru data de **4 decembrie**. Lydia a reuşit să treacă linia frontului şi să-l informeze pe generalul Washington asupra celor auzite. Ofensiva a avut loc într-adevăr la 4 decembrie 1777, dar a fost respinsă de americani din primul moment.

În timpul primului război mondial, unul dintre cei mai reputați spioni pe frontul de vest, în favoarea Antantei, s-a dovedit a fi o femeie. Este vorba de **Marthe Cnockaert**, născută în anul 1892, în familia unui fermier belgian.

Când a izbucnit războiul în august 1914, Martha, o domnişoară de **22 ani**, era în vacanță, fiind studentă în ultimul an al facultății de medicină.

Deoarece soldaţii francezi au folosit ferma Cnockaert ca punct de rezistenţă, când au sosit, trupele germane au ras această fermă de pe suprafaţa pământului. Martha, care **vorbea excelent limbile engleză, germană, franceză şi flamandă**, a fost angajată de ocupanţii germani într-unul din spitalele lor de campanie. Dând dovadă de **excelente cunoştinţe medicale**, Martha a fost folosită atât pentru tratamentul şi îngrijirea răniţilor, cât şi pentru serviciul de translaţie. Martha a fost contactată şi recrutată de spionajul aliat prin **agenta Lucelle Deldonck**, care acţiona în spatele trupelor germane.

În spitalul de campanie de la Rouless, Martha era în contact permanent cu militari germani de toate gradele, de la care a cules informaţii în mod sistematic, prin discuţii aparent nevinovate.

Informaţiile vizau unităţile din care aceştia fac parte, mişcările de trupe, concentrările unităţilor de artilerie, dispunerea depozitelor de muniţii, a punctelor de comandă etc.

Marthei i-a fost pus la dispoziţie **un cod** cu ajutorul căruia să-şi poată întocmi rapoartele. Fără să fi trecut printr-o şcoală specială de instruire, Martha a dovedit **excelente calităţi naturale de spioană**, ceea ce i-a permis să acţioneze cu succes timp de doi ani, în condiţii de război şi de pericole inimaginabile create de măsurile de securitate luate de serviciile de contraspionaj militar.

Deşi nutrea o ură de moarte faţă de germanii invadatori care i-au pârjolit casa părintească, Martha nu a lăsat nici o clipă să se înţeleagă acest lucru. Posedând un mare farmec personal şi o bunătate sufletească naturală, Martha i-a tratat pe pacienţii germani, mai ales pe ofiţeri, cu maximă atenţie şi profesionism, **reuşind să-i cucerească pe toţi**. Pentru modul în care a fost percepută de germani şi serviciile prestate acestora, Martha a fost **distinsă cu Crucea germană de Fier**. Din relatările cuprinse în *"Enciclopedia asupra spionajului"*, apărută în Marea Britanie, în anul 1972, sub semnătura lui Ronald Seth (pag.396-397), rezultă că, la începutul lunii **aprilie 1915**, Martha a sesizat că germanii transportau spre front, cu camioanele, nişte containere metalice cilindrice, reuşind să citească cuvântul ***"chlorine"*** pe unul din acestea. În acelaşi timp, la cafeneau Carillon, din apropierea spitalului în care lucra, a cunoscut doi căpitani germani care au afirmat că sunt de specialitate chimişti. Martha l-a chemat, printr-un semn stabilit, pe omul ei de legătură cu Comandamentul aliat, ***"Agentul nr.63"***, prin care a înaintat un raport în legătură cu cele descoperite. I s-a indicat să acorde maximă atenţie mişcărilor de trupe germane şi să nu se gândească la fantezii. Tot în perioada respectivă, Martha a observat că în zonă au fost aduse baloane captive şi se urmărea cu foarte mare atenţie situaţia meteorologică din zona frontului,

având ocazia să vadă şi câteva hărţi cu situaţia meteo, foarte recente şi foarte detaliate. Martha a raportat din nou despre toate acestea Comandamentului aliat, dar a fost din nou admonestată să se ocupe de "probleme serioase", nu de fleacuri. Ignorarea informaţiilor trimise de Martha a avut urmări catastrofale. La **22 aprilie 1915**, în zona Passchendacle Ridge, **germanii au executat primul atac chimic cu gaze de luptă**. Aliaţii au fost luaţi prin **surprindere totală**, rezultând zeci de mii de morţi şi de afectaţi. Această catastrofă, care putea fi evitată, demonstrează că din tot ce există pe lume numai prostia omenească este nelimitată...

Martha a continuat să trimită informaţii de valoare peste linia frontului până în luna **noiembrie 1916**, când a luat parte la o **acţiune de sabotaj** ce a constat în aruncarea în aer a unui depozit de muniţii german.

Întorcându-se la domiciliu în urma acestei acţiuni, Martha a constatat că **şi-a pierdut ceasul de aur** cu iniţialele sale pe care îl avea la mână. La sfârşitul lunii noiembrie 1916, **Martha a căzut într-o capcană întinsă de contraspionajul german**. Ea a văzut afişată în vitrina comenduirii turpelor germane o listă cu "obiecte găsite", prin care cei ce le-au pierdut erau invitaţi să le ridice. De data aceasta, inteligenţa strălucită a Marthei nu a mai funcţionat. Gândind, probabil, că l-a pierdut undeva pe stradă şi ţinând foarte mult la el, Martha **s-a prezentat să-şi ridice ceasul**, pe care l-a descris cu exactitate. A fost **arestată pe loc şi acuzată de sabotaj şi spionaj**.

Am afirmat în mai multe rânduri că imensa majoritate a spionilor cade, în proporţie de 95% din cauza propriilor greşeli. Aşa s-a întâmplat şi cu Martha. Cu toate că a fost interogată dur, în stil tipic german, Martha **nu a divulgat nimic** din activitatea desfăşurată şi legăturile pe care le avea. Tribunalul militar **a condamnat-o la moarte**. Doctorii germani din spitalul în care a lucrat şi cărora le-a câştigat admiraţia au intervenit în favoarea ei şi, pentru că fusese distinsă cu Crucea de fier germană, **sentinţa i-a fost comutată în închisoare pe viaţă**.

Germania însă a pierdut războiul, iar Martha a fost **eliberată**. Pentru activitatea sa de spionaj, Martha a fost **distinsă cu Ordinul Legiunii de Onoare al Franţei şi cu un ordin al Marii Britanii**.

Martha s-a căsătorit cu un ofiţer englez pe care l-a îngrijit, pe timpul cât a fost rănit, în spitalul german ca prizonier de război.

În timpul primului război mondial, germanii nu s-au lăsat nici ei mai prejos, reuşind s-o recruteze pe celebra actriţă pariziană Marussia Destrelles.

Aceasta a frecventat cercuri politice şi militare franceze şi aliate înalte de la Paris, iar informaţiile culese le transmitea în Germania printr-o legătură conspirativă ce se realiza în Elveţia. De reţinut că **Marussia era românca prin naştere şi franţuzoaică prin adopţie...**

Din nefericire pentru ea, **Marussia a atras atenţia contra spionajului francez datorită prea deselor sale vizite în Elveţia**. Când şi-au dat seama că aceasta lucrează pentru Germania, au luat **măsuri de lichidare**. Marussia Destrelles a fost **găsită moartă într-o cameră de hotel din Geneva, de pe urma unei "intoxicaţii alimentare"**. Cu alte cuvinte, Marussia a fost **otrăvită** de contraspionajul francez.

Amor ruso - american

Femeia potrivită poate seduce uşor pe oricare bărbat, dar **şi ele, la rândul lor, pot fi seduse**. Aşa s-au întâmplat lucrurile cu **Judith Coplon, funcţionară la Ministerul Justiţiei al S.U.A.**

Judith s-a născut în anul 1922, în cartierul Brooklin din New York. **A studiat limba rusă** la Universitatea Barnard, iar după absolvire, având rezultate strălucite la învăţătură, a fost angajată direct în ministerul menţionat. Dovedindu-se foarte eficientă, la numai un an de zile de la angajare, Judith a fost **promovată la departamentul de analiză a cazurilor de spionaj şi subversiune**, pe baza rapoartelor înaintate de Biroul Federal de Investigaţii – poliţia politică şi de contraspionaj a S.U.A., subordonat Ministerului Justiţiei.

Judith a fost **recrutată de Valentin Gubicev**, ofiţer rus de informaţii cu acoperire diplomatică în cadrul O.N.U. Cei doi s-au întâlnit "întâmplător" la muzeul de Artă Modernă din New York, în urma căreia **s-a născut o idilă, mai ales din partea lui Judith**, care s-a îndrăgostit în adevăratul sens al cuvântului de ofiţerul rus. Printre altele, acesta i-a promis că va divorţa şi se va căsători cu ea. **Spionii de profesie pot contracta mai multe căsătorii.** De exemplu, marele spion englez Sidney Reilly avea câte o soţie "legitimă" în fiecare ţară în care a spionat, începând cu Asia şi terminând cu America Latină...

În perioada 1948-1949, Judith Coplon a furnizat ruşilor copii după toate rapoartele înaintate de F.B.I. Ministerului Justiţiei cu privire la măsurile întreprinse pentru combaterea acţiunilor de spionaj ale U.R.S.S. pe teritoriul S.U.A. **Judith era o adevărată mină de aur pentru spionajul sovietic**, care ştia cum să se ferească şi să contracareze acţiunile F.B.I.

Judith a căzut în plasa F.B.I. datorită unei greşeli fatale comise de Valentin Gubicev, care, la una din întâlnirile avute cu agenta lui, nu a descoperit că este filat.

Se ştie de secole că **spionii sunt vulnerabili pe timpul legăturilor**, a întâlnirilor pe care aceştia le au cu agenţii recrutaţi. Victoria supremă a unui organ de contraspionaj este descoperirea legăturilor. Se ştie că **imensa majoritate a diplomaţilor sunt spioni**, fapt pentru care, cei bănuiţi că au legături cu agenţi, sunt **intens filaţi**, atât cu forţe umane, cât şi cu mijloace

tehnice. Scopul filajului este de a descoperi cu cine se întâlneşte în mod clandestin diplomatul. Surprinderea la o întâlnire a unui diplomat spion cu un agent se traduce prin eliminarea sigură a agentului sau transformarea acestuia în "agent dublu".

Aşa s-a întâmplat şi cu Judith. După ce a fost văzută în compania lui Gubicev la New York, Judith a fost **supusă unei supravegheri totale** din partea agenţilor F.B.I. I-au fost instalate microfoane la domiciliu şi la birou, iar agenţii de filaj au ţinut-o sub supraveghere zilnic. La **3 martie 1949**, Judith s-a deplasat pentru "week-end" **la New York**, unde îşi avea familia, fiind filată de patru agenţi ai F.B.I. La New York, acestora li s-au alăturat alţi 18 filatori dotaţi cu maşini, pentru a închide toate căile de scăpare a celor doi, la locul de întâlnire. **Gubicev şi Jutidh au fost surprinşi şi arestaţi** la intersecţia dintre Strada nr.16 şi Bulevardul 3. **Asupra lui Judith s-au găsit copii după 30 documente strict-secrete. Judith a căzut din cauza greşelilor grave comise nu numai de Gubicev, cât mai ales de către cei care l-au dirijat de la Moscova.** Întâlnirile directe dintre ofiţerii de informaţii cu acoperire diplomatică şi agenţii pe care îi conduc sunt extrem de periculoase şi, dacă se practică des, căderea agentului devine certă. **Pentru a preveni asemenea dezastre, toate serviciile de spionaj folosesc sisteme de legături indirecte.** Dacă Judith şi Gubicev nu s-ar fi întâlnit atât de des în mod nemijlocit şi ar fi folosit un sistem indirect de predare şi ridicare a documentelor secrete, prin depunerea acestora în anumite locuri ascunse, cunoscute numai de ei, viaţa activă a agentei Judith ar fi fost mult mai lungă.

Deoarece avea paşaport diplomatic, Valentin Gubicev nu a putut fi nici reţinut şi nici judecat. El a fost declarat *"persona non-grata"*.

Ulterior, ruşii au renunţat la întâlnirile directe cu agenţii lor. Spre exemplu, **inginerul englez Bossard**, specialist în tehnica rachetelor, recrutat de ruşi, se întâlnea cu ofiţerul său de legătură o dată la cinci ani. Toate schimburile de materiale şi plăţi se făceau pe căi indirecte. Bossard a căzut datorită faptului că a fost **dat în vileag de un ofiţer de informaţii rus** din cadrul G.R.U., care a fugit în Occident.

În ceea ce o priveşte pe Judith Coplon, ea a fost judecată şi **condamnată la închisoare** în baza Legii secretului de stat. A fost **eliberată după cinci ani de detenţie**. Judith era **evreică**.

Sex total cu... soţia premierului !

Un superb exemplu de spionaj feminin a fost cel oferit de frumoasa norvegiancă **Vera Gerhardsen, soţia primului ministru al Norvegiei, Einar Gerhardsen**, din perioada 1945-1965. Vera era cu 15 ani mai tânără decât soţul ei.

În anul **1954**, Vera, care se ocupa cu organizațiile de tineret din Norvegia, a făcut o vizită **la Erevan**, în R.S.S.Armenia, în fruntea unei delegații de copii norvegieni care întrețineau relații cu pionierii din această republică.

Vera Gerhardsen a fost cazată la hotelul Inturist din Erevan, unde l-a întâlnit "întâmplător" pe **Evgheni Beliakov**, aflat " în vacanță", echipat cu aparate de filmat și fotografiat și care, foarte amabil, s-a oferit s-o ajute pe Vera să cunoască Erevanul și Armenia, în timpul său liber, din afara programului oficial al delegației. Evident că, prin grija K.G.B., ilustrei doamne i s-au creat suficiente "ferestre" de timp liber.

Trebuie să mai adăugăm că Evgheni Beliakov era **un tânăr și superb ofițer de informații din K.G.B.**, manierat, curtenitor, cu bani și știutor de limbi străine. "Bărbatul fatal" **a sedus-o cu ușurință pe Vera**, chiar dacă el însuși era **căsătorit**.

După întoarcerea Verei la Oslo, Evgheni Beliakov a fost **trimis la Ambasada U.R.S.S. din Norvegia**, sub acoperire diplomatică. Cei doi "îndrăgostiți" **s-au reîntâlnit** și au întreținut înfocate relații sexuale. Un spion care ajunge să facă dragoste cu soția primului ministru din țara de reședință mi se pare demn de o înaltă apreciere profesională...

Plata făcută de Vera pentru plăcerea de a se culca cu un ofițer rus din K.G.B. a constat în **furnizarea de secrete** cu privire la poziția Norvegiei în cadrul O.N.U., dar mai ales în cadrul N.A.T.O.

Vera a decedat în anul 1970, la vârsta de 58 de ani, iar soțul ei i-a supraviețuit până în anul 1987. **Despre aventura Verei nu s-ar fi știut niciodată nimic**, dacă nu ar fi fost menționată în amintirile generalului Bogdan Dubensky, fost ofițer în K.G.B. publicate în anul **1993**.

Schimb de "rândunici" Anglia – U.R.S.S.

Un exemplu de modul cum sunt utilizate femeile în rol de capcane, numite în argoul serviciilor secrete britanice și americane ***"capcane de miere"*** (*honey trap*) pentru atragerea sau compromiterea unor spioni sub acoperire diplomatică, ni-l oferă marele "vânător de spioni" Peter Wright, în cartea lui, *"Spy Catcher"*.

În anul **1964**, în urma unor intense acțiuni de filaj, Serviciul de contraspionaj britanic din cadrul M.I.-5 a constatat că **Serghei Grigovin, diplomat cu rang superior din cadrul Ambasadei U.R.S.S. la Londra**, era un expert în a ieși de sub filaj, de "a-i prăfui" pe filatori, cum se spune în limbajul mai puțin literar al spionilor de pretutindeni, iar după numărul mare de vizite făcute în mai toate cartierele Londrei, s-a tras concluzia că **are în sarcină de mai mulți agenți**. Totodată, filatorii englezi au semnalat că lui Serghei **îi plac mult englezoaicele**, pe care le racola în cartierul

Soho, unde îşi duc viaţa prostituatele londoneze. Lui Peter Wright i-a venit ideea să-i întindă **o capcană**, urmărind unul din **două scopuri**. **Să-l şantajeze**, determinându-l să ceară azil politic în Marea Britanie, ceea ce s-ar fi tradus într-o mare victorie propagandistică în plan politic împotriva U.R.S.S., iar dacă această tentativă va eşua, **să-l compromită** şi să-l oblige să părăsească Marea Britanie pentru totdeauna. **Din rezervele de femei ale M.I.-5, a fost aleasă o englezoaică trăsnet** care, în mod legendat, şi-a întretăiat cărările cu cele ale lui Serghei Grigovin. Acţiunea a fost organizată de specialişti din **Direcţia 1 a M.I.-5**, sub conducerea lui Peter Wright. "Femeii capcană" i s-a pus la dispoziţie un apartament dintr-o casă conspirativă a M.I.-5 care, chipurile, era proprietatea acesteia. Apartamentul era amenajat într-un asemenea stil încât să pară cu adevărat unul în uz curent. S-a avut însă grijă să fie echipat cu aparatură de fotografiat, filmat şi înregistrat convorbiri, cu o mascare perfectă.

Această metodă se utilizează peste tot în lume şi în zilele noastre şi se va utiliza mult timp de acum încolo, atât în spionaj, cât şi în contraspionaj.

Serghei Grigovin a căzut în plasă. El a venit la apartamentul femeii pe care a "cucerit-o" şi care l-a tratat după toate regulile artei. **Filmările şi fotografiile cele mai compromiţătoare s-au executat timp de 15-20 de minute** după ce amorezii s-au instalat în pat. La epuizarea acestui interval de timp, Peter Wright şi câteva "gorile" au dat buzna în apartament. Femeia a fost scoasă imediat din scenă. A urmat un dialog între Peter Wright şi Serghei Grigovin, cam după următorul tipic:

Peter Wright: *"Domnule Grigovin, acesta nu este un comportament de diplomat. Trebuie să admiţi că eşti un om terminat. După cum te comporţi şi după gusturile pe care le ai, eşti mai potrivit pentru Occident, decât pentru lumea comunistă. Ştim că ai lucrat patru ani în S.U.A. şi trei ani în Danemarca. Ca atare, îţi propunem să rămâi la noi şi te asigurăm că vom avea grijă de tine".*

Serghei Grigovin: *"Domnilor, eu sunt diplomat al U.R.S.S. şi cer insistent să mi se permită a lua imediat legătura cu ambasada mea".*

În continuare la toate presiunile şi ameninţările formulate de Peter Wright, S.Grigovin a răspuns exclusiv cu aceeaşi formulare şi nimic altceva, dovedindu-se imposibil de convins, indiferent de consecinţe.

Continuarea bătăliei era inutilă şi putea conduce la grave consecinţe pe plan politico-diplomatic între Marea Britanie şi fosta U.R.S.S. Serghei Grigovin a fost lăsat să plece dar, a doua zi dimineaţa, **M.I.-5 a trimis Ambasadei U.R.S.S. un plic cu fotografiile lui Serghei Grigovin făcute în pat cu englezoaica**. Rezultatul a fost că **în următoarele trei zile, S.Grigovin a fost expediat la Moscova.**

Personal consider acţiunile contraspionajului britanic în cazul lui S.Grigovin drept **rudimentare**, dacă nu de-a dreptul **barbare**, atunci când

cei vizaţi sunt spioni de profesie, **pentru că, de regulă, aceştia nu cedează**. În acelaşi timp, serviciile de spionaj ai căror ofiţeri au suferit un astfel de tratament vor aplica **măsuri de reciprocitate, în cel mai scurt timp**.

Contraspionajul rusesc l-a luat în colimator pe **ambasadorul Marii Britanii la Moscova, Sir Geoffrey Harrison**, care a fost **surprins cu o rusoaică în pat şi fotografiat din toate poziţiile. Excelenţa Sa a trebuit să părăsească Moscova cu coada între picioare.** Vinovaţi de situaţiile penibile în care au ajuns, au fost cei doi diplomaţi înşişi, care nu şi-au ştiut stăpâni pornirile sexuale. **Vinovat în lumea spionajului este întotdeauna cel care este prins.** În cazul celor doi diplomaţi compromişi, s-a demonstrat un adevăr universal valabil din lumea bărbaţilor şi anume că, atunci când li se întăreşte organul genital, li se înmoaie mintea, chiar şi celor purtători de inteligenţe strălucite...

În argoul serviciilor de spionaj, **femeile folosite în roluri de capcane, pentru şantaj sau compromitere, poartă numele de *"rândunici"***. Rolul de "rândunică" îl pot juca, de regulă, femeile instruite special aflate în slujba serviciilor de spionaj şi contraspionaj.

"Afacerea Profumo" – sex cu... cădere de guvern

Unul dintre cele mai mari cazuri de sex-spionaj, care a făcut înconjurul planetei s-a consumat tot în Marea Britanie, derulat sub genericul ***"Afacerea Profumo"***. A fost vorba de o **"acţiune acoperită"** (*covered action*), în limbajul spionajului american sau **"acţiune activă"**, în cel al spionajului rusesc, ambele definind acelaşi gen de acţiuni.

Este vorba de **acţiunile cu caracter ilegal**, desfăşurate într-o ţară dată, **prin care nu se urmăreşte obţinerea de informaţii secrete, ci influenţarea în sensul dorit a situaţiei politice, economice, sociale şi militare. Nu toate serviciile de spionaj îşi pot permite astfel de acţiuni, dar cu siguranţă că cele americane, ruseşti, britanice, franceze, germane şi israeliene da! Am ferma convingere că situaţia din România, după evenimentele din anul 1989, a evoluat exclusiv sub impactul unor astfel de acţiuni.** Aşa se explică, pe lângă incompetenţa naţională, situaţia dezastruoasă în care a ajuns România la începutul secolului XXI.

Eroul "Afacerii Profumo" din Marea Britanie, derulată în perioada 1961-1962, a fost **ataşatul naval al U.R.S.S., strălucit ofiţer de informaţii din cadrul G.R.U.** Fiind în misiune la Londra tocmai în perioa-da respectivă, iar Ambasada României fiind vecină cu cea a U.R.S.S., am avut prilejul să-l cunosc pe **căpitanul de rangul doi (căpitan comandor) Evgheni**

Ivanov. Era **prototipul *"bărbatului fatal"***: înalt, atletic, cu trăsături bărbăteşti dar foarte atractiv, cu o vastă cultură, perfect vorbitor al limbii engleze, iar pe deasupra înzestrat şi cu un spontan şi irezistibil simţ al umorului, trăsătură foarte apreciată în cercurile înalte britanice. Înzestrat cu un asemenea arsenal, **Evgheni Ivanov l-a cunoscut pe doctorul Stephen Ward, proprietar al unui club particular exclusiv**, care, în realitate, s-a dovedit a fi un **bordel de lux** pentru cele mai înalte şi mai bogate personalităţi din societatea engleză. În parcul hotelului din complex, se afla **un bazin de înot exotic, în care prostituatele tinere şi alese pe sprânceană înotau goale**. Magnaţii care ieşeau din bar bine dispuşi, se duceau la bazin pentru a-şi încânta privirea şi a alege după gust, pungă şi potenţă. Dispunând de lire sterline după nevoi, bravul marinar rus Ivanov a fost admis în acest club.

Aici, într-un mediu de vis, Ivanov a cunoscut-o pe tânăra şi superba prostituată **Christine Keeler**, în vârstă de numai **17 ani**, cu care a început, fără prea mult ceremonial, să întreţină intense şi fanteziste raporturi sexuale. Ce nu face omul, în numele patriei! Numai că de Christine Keeler s-a mai îndrăgostit şi domnul **John D.Profumo, ministrul Apărării al Marii Britanii, prieten intim cu Harold MacMillan, primul ministru al guvernului**. După ce bravul ministru părăsea aşternutul lui Christine, locul său era ocupat, nu peste mult timp, de către bravul marinar al flotei de război ruse. Se făcea un amor turbat dar se mai purtau şi *"discuţii cu capul pe perna"* şi astfel mai afla şi Ivanov câte ceva din preocupările ascunse ale guvernului britanic. Iată cum o descrie Evgheni Ivanov pe "adolescenta" Christine Keeler: *"Christine avea ceva magic, irezistibil în toată fiinţa ei. Deşi era o fată simplă, din provincie, aparent naivă, avea foc în priviri, era vicleană. Ochii ei trădau o pasiune indescriptibilă, senzualitate şi sălbăticie. În pat, se comporta ca o fiară, dar în acelaşi timp graţioasă, fermecătoare şi prădalnică"*.

La clubul dr. Ward, ataşatul naval sovietic i-a mai întâlnit pe **lordul Astor**, pe bătrânul "buldog" al Imperiului Britanic, **Sir Winston Churchill**, care se uita cu ochi lacomi (dar numai atât) la fetele care înotau goale în bazin, precum, culmea culmilor! şi pe alteţa sa regală **prinţul Philip, soţul reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii**. Mai în şoaptă, mai în direct, inclusiv prin ziarele de scandal, au apărut "bârfe" cum că prinţul consort Philip ar fi trecut şi el de multe ori prin patul domnişoarei Christine Keeler care, între timp, a mai crescut.

Ivanov s-a ocupat în special de ministrul Apărării, John D.Profumo, pe care "l-a tras de limbă" în legătură cu planurile S.U.A. de a disloca în Germania rachete cu încărcături nucleare.

Profumo era o mare personalitate în rândul liderilor Partidului Conservator. A devenit membru al Parlamentului în anul 1940, la numai de 24 ani, apoi a plecat pe front, iar la încheierea celui de-al doilea război mondial a ajuns la gradul de **general de brigadă**. În anul **1960**, primul ministru, Harold MacMillan, l-a numit în funcția de **ministru al Apărării**.

Agenții de securitate din cadrul M.I.-5 care se ocupau cu protecția demnitarilor **l-au informat pe directorul general al M.I.-5, Roger Hollis**, despre faptul că ataşatul naval al U.R.S.S. frecventează clubul dr. Ward, **dar acesta a clasat raportul şi nu a întreprins absolut nimic**. În cartea sa *"Spy Catcher"*, Peter Wright susține că Roger Hollis a fost spion în slujba U.R.S.S., dar că **guvernul britanic i-a interzis să-l cerceteze**, când el a înaintat un raport în acest sens primului ministru britanic.

Serviciul de contraspionaj britanic i-a atras atenția ministrului John Profumo asupra prezenței în cercul său de relații a ataşatului naval sovietic. Acest procedeu constituie **prima măsură preventivă** în practica serviciilor de securitate de pretutindeni. Profumo a început să evite orice contacte cu Ivanov, dar a continuat să facă amor cu irezistibila Christine Keeler. **Atunci, M.I.-5 a lovit indirect, arestându-l pe doctorul Ward, mai ales că era amenințată şi familia regală.** Ward a fost judecat şi condamnat că realizează venituri pe bază de proxenetism. Urmează **lovitura lui Ivanov**, care o sfătuieşte pe Christine, implicată în procesul dr. Ward, să vândă exclusivitatea istoriei vieții sale săptămânalului *"Sunday Pictorial"*, în care amintește şi de relațiile sale sexuale cu ministrul Apărării, Profumo. Toată presa de scandal din Marea Britanie, ca în orice democrație, s-a repezit asupra prăzii. Profumo a declarat, însă, în fața Parlamentului, că nu a întreținut nici un fel de relații sexuale cu Christine Keeler.

În cursul procesului său, dr. Ward dezvăluie relațiile dintre ministrul Profumo şi Christine Keeler. Aceasta este arestată pentru prostituție. La **4 iunie 1963**, în fața unui imens scandal politic, întreținut furtunos de presă şi radio-televiziune, **Profumo îşi înaintează demisia**. Scandalul nu se potoleşte, întregul cabinet conservator, condus de Harold MacMillan, aflându-se sub un foc necruțător. **În luna octombrie, primul ministru MacMillan demisionează**, iar Partidul Conservator este aruncat într-o profundă criză morală.

În ciuda opoziției înverşunate din partea S.U.A. şi cercurilor conservatoare britanice, **alegerile din anul 1964 au fost câştigate de Partidul Laburist, condus de Harold Wilson, cunoscut pentru vederile sale pro-sovietice**. Pentru a preveni accesul la funcția de prim-ministru a lui Harold Wilson, C.I.A. şi M.I.-6 – serviciul de spionaj al Marii Britanii au pus la cale un program de compromitere a acestuia, mergându-se până în a-i aduce acuzația că este "spion sovietic". Mai mult chiar, după cum relatează

Peter Wright în cartea *"Spy Catcher"*, **C.I.A. şi M.I.-6 au avut în vedere chiar un plan de asasinare a liderului laburist Harold Wilson.**

După cum se poate constata, "Afacerea Profumo" a fost mai puţin una de spionaj, cât mai ales **una de subversiune.**

Harold MacMillan era cotat la Moscova drept unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai U.R.S.S. MacMillan şi guvernul său au inspirat toate acţiunile de spionaj şi subversiune ale Occidentului împotriva U.R.S.S. şi a fostei lumi comuniste, la care i-au antrenat şi pe americani. Se şi afirmă că, în toată perioada războiului rece, în combaterea lumii comuniste, englezii au fost inteligenţa, iar americanii forţa.

"Afacerea Profumo", gândită la Moscova şi derulată la Londra, prin măiestria lui Ivanov, a avut ca rezultat scoaterea definitivă din viaţa politică a Marii Britanii a lui H.MacMillan şi înlăturarea de la guvernare, pentru următorii patru ani, a Partidului Conservator. Totodată, a primit o lovitură şi C.I.A., duşmanul de moarte al oricăror forme de manifestare a ideilor socialiste sau social-democrate. Partidul Laburist nu a fost şi nu va fi niciodată preferat la Casa Albă, indiferent cât de "fermecător" ar fi liderul acestui partid.

În continuarea "Afacerii Profumo" a urmat **asasinarea în închisoare a doctorului Ward**, care ştia prea multe (se zice că s-a *"sinucis"*).

Christine Keeler a fost şi ea întemniţată, aplicându-i-se şi restricţia de a nu părăsi Marea Britanie timp de 20 de ani, după ispăşirea pedepsei. Aceasta, pentru că cei de la Hollywood s-au grăbit s-o invite în S.U.A., unde să toarne un film pe tema "Afacerii Profumo".

Personal, am mari reţineri în ceea ce priveşte rolul femeilor în spionaj. S-a constatat că **o femeie poate recruta un bărbat, dar sfârşeşte prin a se îndrăgosti de acesta şi atunci trădează**. Pot fi însă **foarte utile pentru misiuni scurte, fără prea multe contacte**, cum ar fi "capcanele de miere" şi tragerea de limbă.

Capitolul VII

ACȚIUNILE "ACOPERITE"

Pentru cei ce doresc să învețe meseria de spion, ***"Afacerea Profumo"*** **este un exemplu strălucit de *"acțiune acoperită"* de imixtiune în treburile interne ale unui stat, pentru a produce schimbări în sensul dorit de autori**. Compromiterea lui MacMillan şi sprijinirea venirii la putere a lui Wilson au slujit intereselor Moscovei în Marea Britanie. **Acțiunile acoperite fac parte din arsenalul tuturor marilor servicii de spionaj.**

În epoca post-război rece, când toată lumea, atât din vest, cât şi din est, nu se mai consideră inamici, când doctrinele militare au luat forme generale fără inamic nominalizat **"acțiunile active" au devenit preponderente față de cele aferente spionajului militar**.

De la "asistență tehnică" la crimă

Abraham N.Shulsky fost timp îndelungat analist în cadrul C.I.A., în cartea sa "Războiul tăcut", apărută la Editura Brassey's din New York, în anul 1993, dă următoarea definiție acțiunilor acoperite: *"În sensul cel mai larg al termenului, acțiunile acoperite cuprind un spectru larg de activități, mergând de la cele mai simple, cum ar fi acordarea de asistență tehnică privind securitatea comunicațiilor unui guvern prieten, până la cele mai spectaculoase, cum ar fi asasinatul politic sau inițierea şi sprijinirea unor lovituri de stat"*. Este foarte greu de întocmit o listă completă cu toate tipurile de "acțiuni acoperite".

În funcție de scopurile urmărite, "acțiunile acoperite" pot viza guvernul unui stat, ca în cazul "Afacerii Profumo", pot viza **societatea în ansamblul ei**, cum a fost propaganda anti-sârbească în timpul războiului pentru Kosovo, purtat de S.U.A. şi N.A.T.O., sau pot viza **un segment al societății**, cum procedează serviciile de spionaj maghiare cu grupul minoritar maghiar din România. Trăsătura comună a "acțiunilor acoperite" este aceea că se desfăşoară **în secret**, deci au un **caracter ilegal**, fapt bine cunoscut de inițiatorii acestora, dar care nu-şi fac probleme de conştiință.

Punerea la dispoziția unui guvern a unor informații secrete privind acțiunile ostile ale unor state vecine se înscrie în ansamblul "acțiunilor acoperite".

O astfel de acțiune, în care am fost și eu implicat în mod nemijlocit, a fost transmiterea către conducerea de la București, pe canale secrete, a unor informații ce vizau concentrările și mișcările de trupe rusești, maghiare și bulgare, la frontierele României, după invadarea Cehoslovaciei de către armatele Tratatului de la Varșovia, din august 1968, din partea serviciilor de spionaj ale S.U.A., Marii Britanii, Franței, Italiei și Elveției.

Abraham N.Shulsky prezintă postul de radio ***"Europa Liberă"***, înființat în 1949 și postul de radio ***"Libertatea"***, înființat în 1951, drept **exemple strălucite de "acțiuni acoperite" menite să influențeze societățile est-europene în totalitatea lor**. Aceste posturi au fost prezentate drept inițiative particulare dar, în realitate, au aparținut și continuă să aparțină C.I.A., conchide analistul american (*"Războiul tăcut"*, pag.94).

Punerea în circulație a unor știri sau documente false se înscrie tot pe linia "acțiunilor acoperite". Un exemplu apropiat de zilele noastre îl constituie știrile puse în circulație de către C.I.A., prin posturile de radio și televiziune americane și vest-europene, cu privire la *"cei 60.000 de morți"* de la Timișoara, din decembrie 1989.

"Acțiunile acoperite" de vârf sunt cele care urmăresc influențarea situației politice prin mijloace violente, prin organizarea unor lovituri de stat, asasinate, războaie de eliberae și luptători pentru libertate.

Din surse americane demne de încredere, precum lucrările ample și de mare actualitate *"Un secol de spionaj"* - autor Jeffrey T.Richelson, apărută la Editura Oxford University Press, New York, 1995 și *"Enciclopedia asupra spionajului"* - autori Normand Polmar și Thomas B.Allen, Editura Greenhill Book, New York, 1997, **în epoca războiului rece, C.I.A. a apelat, la scară globală, la "acțiunile acoperite" violente**, pentru a influența cursul evenimentelor din diferite state în sensul slujirii intereselor S.U.A. Astfel, în urma unor "acțiuni acoperite" puse la cale de către C.I.A., s-au executat cu succes următoarele **acte de asasinat**, în cadrul unor lovituri de stat, finanțate și sprijinite de S.U.A.:

- răsturnarea guvernului iranian și asasinarea primului ministru Mahomed Mossadiq, la **16 iulie 1952**, pentru că a naționalizat companii petrolifere americane;
- răsturnarea guvernului din Zair și asasinarea primului ministru Patrice Lumumba, la **5 septembrie 1960**, bănuit de simpatii pro-sovietice;
- răsturnarea guvernului și asasinarea președintelui Vietnamului de Sud, Ngo Dinh Diem, în **noiembrie 1963**, pentru că nu mai era dispus să poarte război împotriva propriului popor;
- răsturnarea guvernului și asasinarea președintelui Republicii Chile, Salvador Allende Gossenes, la **11 septembrie 1973**, pentru că erau de stânga și instaurarea dictaturii generalului Pinochet.

Din anul 1961 până în 1977, C.I.A. a pus la cale peste 20 de "acţiuni acoperite" vizând asasinarea lui Fidel Castro, şeful statului cubanez, încheiate toate cu **eşecuri**. Cea mai amplă "acţiune acoperită" vizând eliminarea fizică a lui Fidel Castro Ruz a purtat numele de ***"Operaţia Mangusta"***, fiind **ordonată personal de către preşedintele S.U.A. John F.Kennedy**, după zdrobirea de către trupele cubaneze a invaziei puse la cale de S.U.A. prin debarcarea unui desant maritim format din emigranţi cubanezi în Golful Porcilor, în aprilie 1961. "Operaţia Mangusta", vizând asasinarea lui Castro, **nu are precedent în istoria S.U.A.** din punct de vedere al nivelului de la care a fost organizată şi condusă.

Fidel Castro era... mai "acoperit"

La Casa Albă, sub directa conducere a lui John F.Kennedy, a fost alcătuită o **structură operativă** însărcinată cu această misiune, din care făceau parte: **Robert Kennedy** - procurorul general al S.U.A., generalul **Maxwell D.Taylor** – consilierul preşedintelui pentru probleme de securitate, **Dean Rusk** – secretar de stat, **John Mecone** – directorul ge-neral al C.I.A., şeful Statului Major General – generalul **Lyman Lemnitzer** şi alţii. Acest "comitet" cu intenţii asasine s-a **întrunit de 42 ori** în jurul aceleiaşi teme – eliminarea fizică a lui Fidel Castro. **Toate comandourile trimise din Florida spre Cuba, cu misiunea de a-l asasina pe Castro, au fost capturate şi lichidate de către organele de securitate cubaneze.** Ulterior, s-a aflat că ruşii ştiau de la agenţii lor infiltraţi la C.I.A. despre "Operaţia Mangusta" şi l-au ajutat pe Castro să anihileze orice tentativă. **John F.Kennedy a angajat şi mafioţi sicilieni să-l lichideze pe Castro, dar tot fără efecte.**

Ultima mare tentativă de asasinare a lui Fidel Castro, cu angajarea unor mafioţi profesionişti, s-a consumat în luna noiembrie 1963. Uciderea lui Fidel Castro trebuia să aibă loc în ziua de 22 noiembrie 1963, prin împuşcarea acestuia de către un trăgător de elită, în timpul unui miting la care liderul cubanez urma să ia cuvântul. Mitingul nu a mai avut loc. În schimb, exact în aceeaşi zi, în oraşul Dallas din Texas, a fost asasinat, cu focuri de armă trase de la distanţă, duşmanul de moarte a lui Fidel Castro, preşedintele S.U.A., John F.Kennedy. Această fantastică răsturnare de situaţie a zguduit, pur şi simplu, din temelie tot edificiul C.I.A. şi cercurile de la Casa Albă. S-a crezut că asasinarea lui J.F.Kennedy a fost opera serviciilor secrete cubaneze, un act de răzbunare a lui Fidel Castro şi o lecţie dată americannilor să se astâmpere. Şi astăzi mai există cercuri americane care cred că J.F.Kennedy a murit de mână cubaneză...

Al doilea duşman de moarte al lui Fidel Castro a fost Robert Kennedy, fratele preşedintelui. În **octombrie 1962** acesta a declarat în

cadrul comitetului însărcinat cu "Operația Mangusta": *"Nici timpul, nici banii, nici eforturile și nici forțele umane nu trebuie economisite până când nu vom duce la îndeplinire această operație"*. Robert Kennedy a fost asasinat la 6 iunie 1968. Serviciile secrete americane au privit, din nou, cu groază spre Cuba. Fidel Castro a fost lăsat în pace. Atât C.I.A., cât și F.B.I. s-au convins că **serviciile secrete cubaneze, deși reduse ca efective, sunt cumplite**. Mulți dintre cei care i-au dorit moartea lui Fidel Castro au ajuns sub brazdă de moarte nefirească. Cel mai probabil e că **Fidel Castro va muri de bătrânețe**...

În anul 1977, președintele Jimmy Carter, printr-o directivă operativă, a ordonat scoaterea din practica C.I.A. a asasinatului ca metodă de promovare a intereselor politice ale S.U.A. în lume. Această directivă a fost, însă, anulată de către președintele-actor Ronald Reagan, în anul 1981. Cu alte cuvinte, **cea mai mare democrație din lume, cea care flutură steagul *"drepturilor omului"* peste planetă, nu-și alege mijloacele atunci când este vorba de a-și promova interesele**. De ani de zile, C.I.A. face eforturi să-i asasineze pe Saddam Hussein – șeful statului irakian și pe colonelul Moammer Al Geddafi – președintele Libiei.

Nu există doar un holocaust!

Serviciile secrete din fostele state socialiste au fost portretizate de către propaganda neagră occidentală, mai ales cea americană, ca fiind cu precădere agresive, barbare, dispuse să utilizeze crima și șantajul ca metode principale de lucru. Nimic mai departe de adevăr.

Sutele de americani, ofițeri din toate armele și toate gradele, funcționari din C.I.A. și F.B.I. care au spionat în favoarea U.R.S.S. și apoi a Rusiei, nu au fost recrutați cu pistolul la tâmplă. Aceștia și-au oferit serviciile pentru a se îmbogăți. Oferta rămâne valabilă și pentru secolul XXI.

Rușii au reușit să recruteze în cercurile aristocrației britanice, nu prin barbarie, ci prin rafinament și o imensă grijă față de agentul om. Pentru zeci sau chiar sute de studenți săraci, dar merituoși din S.U.A., Marea Britanie, Franța, serviciile de spionaj rusești, K.G.B. și G.R.U. au suportat cheltuielile, dirijându-i ulterior, tot cu grijă și flexibilitate, în carieră spre posturi înalte. Asemenea acțiuni nu se fac nici cu pistolul și nici cu pumnalul.

Ofițerilor de informații români aflați în misiuni în străinătate le era interzisă categoric chiar și posedarea unei arme de vânătoare, necum a unor arme ucigașe, cu care să răspândească în lume "ideile comuniste"...

În cei 30 ani efectivi de serviciu, colegii mei și cu mine, nu am primit nici măcar un singur minut de instruire, cum să folosim

armele, cum să şantajăm sau să asasinăm, cu toate că reprezentam *"sângerosul regim al dictatorului Ceauşescu"*, după cum s-au exprimat multe jalnice figuri din aşa-zisele forţe democratice din România post-socialistă.

Nu este mai puţin adevărat că serviciile secrete ruseşti, mai ales CEKA şi K.G.B., au comis multe atrocităţi pe plan intern. Lupta pentru putere în interiorul societăţii sovietice a fost un drum presărat de asasinate groteşti.

Scriitorul rus Alexander Soljeniţân, în cartea sa *"Arhipelagul Gulag"*, apreciază la **6-8 milioane** numărul celor care **au pierit în lagăre sau au fost judecaţi şi executaţi sumar, în epoca lui Lenin şi Stalin**.

Tot secolul XX a fost însă un secol al violenţei şi al megaucide-rilor, de care nu s-au făcut vinovate regimurile comuniste, dar care sunt trecute cu vederea. Astfel, în anii primului război mondial, când nu existau state comuniste, au pierit **13.000.000** de femei şi copii, iar în al doilea război mondial, care nu a fost declanşat de "lumea comunistă", au fost ucişi **20.000.000** de femei şi copii, la care se adaugă cei **5.000.000** evrei ucişi pe listă separată de către naziştii germani.

În primul război mondial, au fost ucişi **8.500.000**, iar în al doilea război mondial **19.000.000** de tineri între 18 şi 30 ani, masacraţi în numele patriotismului, naţionalismului şi ideologiilor, ceea ce a produs imense pierderi de inteligenţe, talent şi energie, afectând grav fondul genetic al naţiunilor. Oare, toate acestea nu au fost tot crime?

Civilizaţia americană, aşa cum o vedem noi astăzi, s-a înălţat, printre altele, şi prin exterminarea, până la sfârşitul secolului XIX, a circa **40 milioane** de băştinaşi sau *"oameni primitivi"*, cum li s-a spus indienilor americani, de către coloniştii invadatori şi ucigaşi.

La statistica generală a crimelor secolului XX de care nu s-au făcut vinovate "regimurile comuniste", mai trebuie adăugaţi şi cei **15.000.000** de civili, femei, copii, bătrâni, masacraţi de **armata japoneză în China**.

În războiul din **Coreea** (1950-1953), armata americană a masacrat **3.000.000** de civili, iar în războiul din **Vietnam** (1965-1975), peste **6.000.000** de civili. **Cu toate acestea, anual în lume este comemorat doar "holocaustul" împotriva evreilor, ca şi când doar aceştia ar fi oa-meni...**

Cu toate crimele comise pe plan intern sau împotriva unor emigranţi ruşi, istoria spionajului mondial nu le poate pune, însă, ruşilor în sarcină **asasinarea unor şefi de state, în care s-au dovedit mari specialişti englezii şi americanii**.

Este interesant de reţinut un fapt consemnat de istorie, că **Stalin nu a autorizat nici un atentat la viaţa lui Adolf Hitler**, deşi acesta a încercat lichidarea celor trei mari aliaţi – Roosevelt, Churchill şi Stalin, pe timpul Conferinţei de la Teheran, din anul 1943. Toate atentatele împotriva lui A.Hitler au fost puse la cale de către serviciile secrete britanice...

Organul rusesc **SMERSH**, din cadrul fostului K.G.B. (care se traduce prin *"moarte spionilor"*), a efectuat **asasinate la comandă, dar numai împotriva unor dizidenți politici ruși**. Cel mai zguduitor a fost atentatul împotriva lui Trotki.

Leon Trotki, pe numele său real de evreu Braunstein, cel mai apropiat tovarăș de luptă al lui V.I.Lenin, un om de o inteligență diabolică, făuritorul "Armatei Roșii" și fondator al orânduirii de stat sovietice, a fost și **principalul rival** la postul suprem de conducere a Partidului Comunist (b) și a U.R.S.S. **al lui I.V.Stalin**. Prigonit de răspopitul georgian, care nu dădea o ceapă degerată pe viața oamenilor, L.Trotki a emigrat în Occident, **stabilindu-se în Mexic**.

Potrivit relatărilor istoricului rus Roy Medvedev, din cartea *"Lăsați istoria să judece"* (pag.179), Leon Trotki a fost asasinat în casa lui de lângă Mexico-City, la **20 august 1940**, de către spaniolul **Ramon Mercader**, agent recrutat în acest scop de către NKVD-K.G.B. Trotki a fost asasinat în mod bestial, fiind **lovit în cap cu un piolet**. Pentru crima comisă, Ramon Mercader a fost condamnat la **20 ani închisoare**, în schimb la Moscova acesta a fost declarat *"erou al U.R.S.S."*

Mama lui Ramon Mercader, care a participat nemijlocit la asasinarea lui Trotki, a fost distinsă cu *"Ordinul Lenin"*.

Asasinarea lui Trotki a fost un model de "acțiune acoperită" pregătită în secret, iar autoritățile sovietice au negat timp de zeci de ani orice amestec în acest asasinat.

Fapta lui I.V.Stalin a fost una oribilă, iar asasinarea lui Trotki un motiv de propagandă anti-comunistă utilizată și în zilele noastre.

O faptă la fel de oribilă, ba chiar și mai reprobabilă decât cea legată de asasinarea lui Leon Trotki, care oricum avea pe conștiință viața a sute de mii sau chiar milioane de ruși morți în războiul civil, s-a petrecut în S.U.A., patria democrației și "drepturilor omului". Este vorba de arestarea, judecarea și condamnarea la moarte, în urma unui simulacru de proces (ca cel de la Târgoviște, din decembrie 1989, împotriva lui N.Ceaușescu și a soției sale Elena), pe baza unui scenariu diabolic urzit de Edgar Hoover – directorul general al F.B.I., supranumit închizitorul intelectualității americane, a savantului atomist **Iulius Rosenberg** și a soției sale **Ethel**. Ambii au lucrat la Los Alamos, din New Mexico, la programul de realizare al bombei atomice. Au fost acuzați de spionaj în favoarea U.R.S.S., după ce în Anglia fusese arestat și condamnat savantul **Klaus Fuchs**, care a lucrat în marea echipă a savanților europeni, realizatori ai primei bombe atomice.

Vinovăția soților Rosenberg nu a putut fi dovedită niciodată. Ei au fost arestați pe fondul atmosferei de turbare creată în S.U.A. de explozia primei bombe atomice rusești din 1949 și de izbucnirea războiului din Coreea. Arestarea soților Iulius și Ethel Rosenberg a avut loc la **17 iulie** și respectiv la **10 august 1950**. Se știe însă, cu exactitate, că soții Rosenberg

erau **marxişti convinşi**, care au stârnit furia F.B.I. pentru că şi-au exprimat în public admiraţia pentru rolul decisiv al U.R.S.S. în înfrângerea Germaniei fasciste. Soţii Rosenberg erau **evrei**, ai căror părinţi au emigrat din Rusia. Ambii s-au născut însă în S.U.A.

Soţii Rosenberg au fost condamnaţi la moarte, în ciuda unor **uriaşe valuri de proteste** de pe tot cuprinsul S.U.A. şi din Europa de vest. Milioane de intelectuali din întreaga lume au cerut, dacă nu graţierea, atunci comutarea pedepsei. Preşedinţii S.U.A. Harry Truman şi Dwight Eisenhower ar fi putut face acest lucru, dar au refuzat. Cei doi soţi Rosenberg au fost executaţi, prin metoda scaunului electric, pe **19 iunie 1953**, la închisoarea Sing Sing din New York. Ethel era **prima femeie executată în S.U.A., din 1865 încoace**. De pe urma lor au rămas doi copii orfani, Michael de 7 ani şi Robert de 3 ani. Cazul a fost repede îngropat în tăcere, în stil tipic american.

Profesorul american Richard Gid Powers, în cartea sa *"Istoria anti-comunismului american"*, apărută la Editura "The Free Press" din New York, în anul 1995, adică la 42 ani de la execuţia soţilor Rosenberg, susţine cu argumente convingătoare (pag.266) că aceştia **nu au fost vinovaţi de crima de spionaj ce le-a fost pusă în sarcină. În cercurile intelectuale din S.U.A., acest lucru se ştia de mult**.

Iată dar că avem de aface tot cu o **crimă odioasă, ambalată într-un "act de justiţie"** şi executată cu mijloace moderne, scaunul electric, şi nu cu "securea", ca barbarul de Stalin. Şi totuşi, unde este diferenţa? Au murit cumva mai "fericiţi" soţii Rosenberg decât Troţki?

Ar fi onorabil pentru toţi istoricii şi analiştii, atât din est, cât şi din vest, să prezinte cu obiectivitate tot ce s-a întâmplat de o parte şi cealaltă a fostei "cortine de fier" în ultima jumătate a secolului XX... Acest mod de a scrie istoria ar fi benefic pentru întreaga lume. Din păcate acest lucru nu se face. **Se minte în continuare cu cinism, aruncându-se în capul fostei lumi socialiste din Europa de est toate relele lumii.** Felul partizan şi fals de prezentare a lumii îi îndepărtează pe est-europeni de aşa-zisele "valori" ale democraţiei americane. "Acţiunile acoperite" de amestec brutal în treburile interne ale altor state continuă şi vor continua şi în viitor. **Situaţia dezastruoasă din Balcani existentă la începutul secolului XXI se datorează, în mare măsură, unor "acţiuni acoperite" ale diferitelor centre de putere ce includ Washingtonul, Londra, Parisul, Berlinul şi Moscova.**

Iar, în ultimii 11 ani, România a constituit un adevărat paradis pentru spionajul şi "acţiunile acoperite" străine.

Capitolul VIII

SPIONAJUL ATOMIC

De la spionii biblici la spionii care au schimbat cursul istoriei în secolul XX, niciodată nu a existat o problematică mai dramatică, mai profundă şi înspăimântătoare pentru practica spionajului mondial, decât cea legată de domeniul nuclear.

Spionajul atomic s-a născut în anii celui de-al doilea război mondial, pe fondul cursei mortale de ajungere în posesia armei atomice, dusă **între S.U.A., Germania şi U.R.S.S.**

S.U.A. au primit puterea (atomică) din Europa

Tratarea acestei teme ar necesita un spaţiu foarte larg, ar presupune tomuri întregi, ceea ce nu îmi propun. Aş dori, însă, să pun în lumină câteva informaţii riguros selecţionate, care să înlăture, chiar şi parţial, masa groasă de ceaţă, de minciuni şi dezinformări premeditate, îmbibate de propagandă neagră, care au acoperit şi continuă să acopere domeniul nuclear.

Voi începe prin a spulbera una din cele mai mari minciuni ce s-a spus vreodată sub soare şi anume aceea că bomba atomică a fost inventată de americani.

Adevărul curat ca lacrima, dar ambalat în minciuni sfruntate de mai bine de 50 ani, este acela că **bomba atomică a fost inventată de europeni şi servită pe tavă Statelor Unite ale Americii**. Savanţii europeni creatori ai bombei atomice s-au grupat în S.U.A., pentru că Europa era cuprinsă de flăcările războiului, de la Atlantic până în Munţii Caucaz. Bomba atomică a fost rezultatul eforturilor a **treisprezece** mari savanţi şi anume: **Albert Einstein** – german, cea mai luminată minte a secolului XX; **Leo Szilard** – maghiar, laureat al Premiului Nobel; **Enrico Fermi** – italian, laureat al Premiului Nobel; **Niels Bohr** – danez, laureat al Premiului Nobel; **Klaus Fuchs** - german; **Bruno Pontecorvo** – italian; **Ernest Rutherford** – englez; **James Chadwick** – englez; **Otto Hahn** – german; **Fritz Strassmann** – german; **Otto Frisch** – german; **Lise Meitner** – german; **Eugene Wigner** – german.

Au mai participat şi alţi savanţi şi cercetători, dar nu toţi de renumele acestora. Singurul savant de renume, dar nu de talia europenilor, care a făcut parte din grupul celor care au lucrat nemijlocit la "Proiectul Manhattan" de realizare a bombei atomice în laboratoarele de la Los Alamos din S.U.A., a fost **Robert Oppenheimer**, numit director de program, dat

fiind că acesta era finanțat, în cea mai mare parte, de guvernul S.U.A., dornic să dețină monopolul asupra acestei monstruoase arme.

Cei care au jucat **rolul decisiv** în realizarea propriu-zisă a primei bombe atomice explodate în apropiere de Alamo Gorso din New Mexico, la 16 iulie 1945, au fost italianul **Enrico Fermi** și danezul **Niels Bohr**.

Drumul până la explozia primei bombe atomice a fost marcat de descoperirile și lucrările savanților europeni, indiferent dacă au lucrat sau nu în mod nemijlocit la "Programul Manhattan" din S.U.A., astfel:

- **1896** – francezul **Becquerel** a descoperit radioactivitatea provenită din minereul de uraniu. Bazați pe această descoperire, savanții soț și soție **Pierre Curie** (francez) și **Maria Sklodowska Curie** (poloneză) au izolat elementul radium din oxidul de uraniu;

- **1905** – **Albert Einstein** a publicat prima lucrare teoretică privind echivalența dintre materie și energie;

- **1911** – savantul englez **Ernest Rutherford** a descoperit nucleul atomic, arătând că atomii sunt în cea mai mare parte spații goale, unde marea majoritate a masei este concentrată la centru, fiind încărcată pozitiv;

- **1913** – savantul danez **Niels Bohr** a descoperit că electronii sunt dispuși în jurul nucleului, într-un mod specific, în învelișuri distincte;

- **1920** – savantul englez **Ernest Rutherford** a descoperit existența unor particule subatomice fără încărcătură electrică;

- **1932** – savantul englez **James Chadwich** descoperă neutronii, confirmând teoria lui Rutherford, dând o și mai mare credibilitate teoriei atomice și oferind cercetătorilor atomiști instrumentul corespunzător pentru scindarea atomului;

- **1934** – savantul italian **Enrico Fermi** realizează prima fisiune, adică prima scindare a unui nucleu atomic în mai multe fragmente și mase cu valori comparabile, prin bombardarea uraniului cu neutroni;

- **1938** – savanții germani **Otto Hahn** și **Fritz Strassmann** recuperează elemente de bariu și kripton, după bombardarea uraniului cu neutroni;

- **1938-1939** – savanții germani **Otto Frich** și **Lise Meitner** au descoperit că, în realitate, Hahn și Strassmann au produs fisiunea uraniului;

- **1939** – la sugestia lui Eugene Wigner și a lui Leo Szilard, **Albert Einstein îi scrie președintelui S.U.A., F.D.Roosevelt**, atrăgându-i atenția asupra posibilității ca Germania să producă bomba atomică, sugerându-i să accelereze cercetările și producerea acestei arme. Ulterior, Einstein a regretat profund acest demers;

- **1942** – este **lansat *"Programul Manhattan"***, patronat de armată, sub conducerea științifică a savantului american Robert Oppenheimer;

- **1945** – la **16 iulie** explodează **prima bombă atomică**.

"Suntem toţi nişte fii de bestii !"

După ce a văzut explozia, puterea şi efectele acesteia, Robert Oppenheimer s-a întors către întregul grup de savanţi participaţi la realizarea primei bombe atomice din istoria omenirii şi, în loc să-i felicite entuziasmat, a afirmat sobru şi scurt: ***"Suntem toţi nişte fii de bestii !"***

Imediat după lansarea bombelor de la Hiroşima şi Nagasaki, la **6** şi respectiv **9 august 1945**, în urma ordinului criminal dat de preşedintele S.U.A., Harry Truman, **toţi savanţii participanţi la *"Programul Manhattan"*, în frunte cu Robert Oppenheimer, s-au pronunţat împotriva producerii şi utilizării unor astfel de arme monstruoase, simţindu-se moral vinovaţi** că s-au pus în slujba unei astfel de cauze. Totul a fost în zadar. Monstrul ascuns în nucleul atomic fusese slobozit, iar **omenirea a intrat în era nucleară, din care nu va mai putea ieşi niciodată**. Chiar dacă se va muta în Cosmos, pe o altă planetă, omenirea va lua cu ea informaţiile şi cunoştinţele nucleare.

Din partea armatei americane, programul de realizare a bombe atomice a fost condus şi supervizat de **generalul Leslie Groves**. Acesta a rămas în istorie, nu atât pentru meritele sale în fabricarea primei bombe atomice, pentru că nu avea nimic savant sub caschetă, ci pentru **declaraţia făcută în anul 1945**, surprinsă de istoricul american în cartea *"Pierzându-ne sufletele"*, apărută la Chicago, în anul 1993, în care acesta a spus: **"Încă din toamna anului 1942, la numai două săptămâni după ce am luat conducerea «Programului Manhattan», nu aveam nici o iluzie asupra faptului că nu Germania nazistă era adevăratul duşman al S.U.A., ci Rusia sovietică"**. Orice comentariu este inutil. Una gândea F.D.Roosebelt la Casa Albă şi alta gândeau generalii şi cercurile conservatoare americane când s-au apucat să realizeze bomba atomică...

Din grupul de savanţi care au contribuit prin lucrările lor la producerea bombei atomice sau au lucrat nemijlocit la "Programul Manhattan", **Albert Einstein a fost purtătorul unor profunde convingeri socialiste, chiar marxiste**, aşa cum rezultă din cartea savantului economist austriac F.A.Hayek, laureat al Premiului Nobel, *"Erorile socialismului"*, apărută în anul 1988 (pag.104): *"Albert Einstein, ca şi filozoful Bertrand Russell, recomanda producţia pentru nevoi, nu pentru profit"*. Acelaşi Einstein îşi exprima dorinţa ca *"raţiunea umană să fie capabilă a găsi o metodă de distribuţie care să acţioneze tot atât de eficient ca şi producţia"*. Cei doi mari gânditori nu au fost niciodată adepţii "societăţii de consum", care inventează artificial forme de consum, fără a ţine cont că o mare parte a resurselor naturale ale planetei sunt neregenerabile iar omenirea ar putea fi împinsă spre dezastre totale.

Cu alți savanți, situația a fost și mai tranșantă. Astfel, savantul german **Klaus Fuchs** a fost membru al Partidului Comunist German, iar savantul italian **Bruno Pontecorvo** a fost membru al Partidului Comunist Italian. Ambii au fost **agenți recrutați și instruiți după toate regulile artei de către serviciul de spionaj al U.R.S.S.** Includerea lor în grupul de savanți de la Los Alamos, unde a fost realizată prima bombă atomică, a deschis o adevărată mină de aur pentru spionajul atomic rusesc.

Savantul american Robert Oppenheimer nutrea convingeri marxiste, soția lui fiind membră înregistrată a Partidului Comunist din S.U.A.

Klaus Fuchs (1911-1988) a fugit din Germania în anul 1933, stabilindu-se în Marea Britanie.A studiat la Bristol, luându-și doctoratul în fizică în anul 1939. În anul **1942**, a primit cetățenie britanică și a devenit **colaborator al serviciului de spionaj al Marii Britanii – M.I.-6**.

În decembrie 1943, a fost **trimis în S.U.A.** în cadrul unei echipe britanice, care a lucrat la "Programul Manhattan" de realizare a bombei atomice. Este foarte clar că **făcea spionaj atomic pentru Marea Britanie**. Ceea ce nu s-a știut până mai târziu este că Fuchs făcea spionaj atomic **și pentru U.R.S.S.**

Omul de legătură a lui Klaus Fuchs cu serviciul de spionaj rusesc a fost americanul **Harry Gold**, de specialitate **chimist**, recrutat de ruși în anul 1934. Între 1944-1945, Klaus Fuchs s-a **întâlnit de opt ori** cu Harry Gold, căruia i-a predat colete întregi cu documentații din domeniul atomic. Acestea erau duse de către Gold la New York și predate unor ofițeri de informații ruși cu acoperire diplomatică, cum au fost Semon Semonov și Anatoli Iakovlev.

Harry Gold a fost **trădat de un transfug rus**, fost cifrator la Ambasada U.R.S.S. din Canada, Igor Guzenko, și arestat în 1949, **judecat la 22 mai 1950 și condamnat la 30 ani închisoare**. A fost **grațiat în 1965**.

Informațiile transmise rușilor de către Klaus Fuchs s-au referit la separarea uraniului 235 din uraniul 238, prin metoda extrem de complexă a difuziunii gazoase și mai ales instalațiile industriale pe care aceasta le presupune.

Realizarea armelor nucleare și termonucleare, precum și a mijloacelor de transport la țintă a acestora, a necesitat realizarea unor uriașe industrii cu totul noi, inimaginabile în trecut. Toate acestea au făcut și fac obiectul spionajului atomic.

Klaus Fuchs a fost arestat ca urmare a căderii omului său de legătură din S.U.A., Harry Gold, sub presiunile F.B.I. A fost condamnat la **14 ani închisoare** pentru încălcarea secretului de stat.

Este cât se poate de evident că savantul Klaus Fuchs a făcut spionaj de înaltă clasă în domeniul atomic, atât pentru Marea Britanie, cât și pentru U.R.S.S.

În **iunie 1959**, K.Fuchs a fost **eliberat, prin graţiere**, fiind liber să se stabilească unde doreşte. Klaus Fuchs s-a stabilit în fosta R.D.Germană, fiind numit imediat director al Institutului Central Pentru Fizică Nucleară din Berlin.

Bruno Pontecorvo (1913-1993) şi-a luat doctoratul în fizică în 1934, la Universitatea din Roma. A fost asistent al marelui fizician atomist Enrico Fermi. Între anii 1936-1940, a lucrat la Paris, în laboratorul lui Frederic Joliot Curie, membru al Partidului Comunist Francez.

În perioada **1943-1949**, Bruno Pontecorvo a lucrat la centrul britanic de cercetări atomice Chak River din Ontario – Canada, unde urmărea realizarea bombei atomice engleze, spionând intens progresele făcute de americani, în special prin Klaus Fuchs.

În anul 1948, pentru meritele sale ştiinţifice, Bruno Pontecorvo a primit cetăţenia britanică. Pe timpul cât a lucrat în Canada, se presupune că ar fi făcut **spionaj în favoarea U.R.S.S.**, dar acest lucru nu a putut fi dovedit. În anul **1949**, B.Pontecorvo s-a stabilit în Marea Britanie primind un post de cercetător principal la Institutul Harwell de Fizică Atomică, angajat în programul de realizare a arsenalului nuclear britanic.

În luna **octombrie 1950**, împreună cu familia, Bruno Pontecorvo a plecat "în vacanţă" în Europa şi nu s-a mai întors niciodată la Harwell. În anul **1952**, guvernul sovietic a anunţat oficial că savantul Bruno Pontecorvo a primit **cetăţenie sovietică**. La **5 martie 1955**, B.Pontecorvo a ţinut o conferinţă de presă, în care şi-a precizat poziţia. În anul **1963**, a fost **distins cu *"Ordinul Lenin"* şi primit membru deplin al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.**

Un alt agent angajat în spionajul atomic în favoarea U.R.S.S., care a lucrat nemijlocit la realizarea primei bombe atomice americane, a fost **tehnicianul David Greenglass**.

Acesta a pust la dispoziţia ruşilor materiale documentare cu privire la organizarea şi dotarea laboratoarelor atomice de la Los Alamos, precum şi schemele de construcţie ale bombei atomice "Fat Man", care a fost lansată la 9 august 1945 asupra oraşului japonez Nagasaki.

D.Greenglass a fost **arestat împreună cu Harry Gold la 16 iunie 1950** şi condamnat la **15 ani închisoare**. A fost **eliberat în 1960**.

"Dumnezeu a dat Americii bomba atomică" şi... a ajuns în U.R.S.S. !

După ce s-au văzut în posesia bombei atomice, americanii au luat măsuri draconice pentru a-şi asigura monopolul asupra acestei teribile arme. *"Dumnezeu a dat Americii bomba atomică"*, se lăudau preşedintele Harry Truman şi generalii din cercul său.

Savanții atomiști care au spionat în favoarea U.R.S.S. și-au motivat acțiunile în special prin dorința lor ca această teribilă armă să nu fie monopolul unei singure puteri, deoarece aceasta ar fi putut impune un șantaj atomic asupra întregii lumi.

Istoricul american Edward Pessen, profesor la Universitatea din New York, a dezvăluit, în cartea sa *"Pierzându-se sufletele"*, apărută în 1993 (pag.148), existența unor **planuri operative de bombardament atomic masiv asupra fostei lumi socialiste, pentru nimicirea totală a acesteia**. Este vorba de **planul operativ *"Dropshot"*, elaborat în martie 1949**, care a stat la baza conceptului strategic american al "represaliilor masive". S-au făcut chiar calcule privind eventualele pierderi în spațiul Europei de est și marilor orașe ale Chinei, estimându-se că **ar fi putut pieri până la 400-500 milioane de oameni**.

Monopolul american asupra bombei atomice a durat patru ani.

Iată cum s-au derulat evenimentele în fosta U.R.S.S. în domeniul nuclear:

- **25 decembrie 1946** – se realizează prima reacție atomică în lanț;
- **10 iunie 1948** – producția de plutoniu atinge cantități critice;
- **29 august 1949** – are loc explozia primei bombe atomice pe bază de plutoniu;
- **octombrie 1951** – are loc explozia unei bombe atomice pe bază de uraniu 235;
- **12 august 1953** – are loc prima explozie termonucleară pe baza fuziunii atomilor de hidrogen cu o putere de 400 kilotone. I se mai spune și **bomba cu hidrogen**;
- **22 noiembrie 1955** – are loc explozia unei superbombe cu o putere de 1.600 kilotone. Se intra în domeniul megatonajului, adică a unor puteri explozive nu de sute de tone de trotil (T.N.T.), ci echivalentul a miilor de tone.

Programul nuclear al U.R.S.S. s-a bazat, mulți ani la rând, pe uraniul scos exclusiv din România.

Turbați de mânie că au pierdut monopolul asupra armelor nucleare și termo-nucleare, **americanii au răspândit în lume falsa apreciere potrivit căreia rușii,** o *"națiune primitivă"*, **nu aveau cum ajunge la asemenea culmi ale științei și tehnologiei decât prin spionaj și furt de informații din S.U.A.** Profesorul universitar David Holloway, de la Universitatea Yale din S.U.A., în cartea sa *"U.R.S.S. în cursa înarmărilor"*, apărută la Editura Yale University Press, în anul 1986, combate această teorie falsă. Potrivit aprecierilor lui D.Holloway, **rușii au fost tot timpul la curent cu dezvoltarea fizicii nucleare**.

Părinții bombei atomice ruseți au fost savantul **N.N.Semeonov**, laureat al Premiului Nobel și **Igor Kurciatov**, care cunoșteau fisiunea nucleului încă din 1939.

Deşi în 1945, alături de savanţii ruşi, a lucrat şi un număr de savanţi şi tehnicieni germani, bomba atomică realizată în U.R.S.S. a fost mult mai "rusească" decât de "americană" a fost bomba de la Los Alamos, din 1945. Părintele bombei termonucleare ruseşti a fost **Saharov**, (viitorul dizident!), tot aşa cum americanul **Teller** a fost părintele bombei termonucleare a S.U.A.

Război rece cu spionaj la înălţime

Ceea ce a generat o adevărată explozie în spionajul atomic a fost avansul realizat de ruşi în proiectarea şi producerea unor puternice rachete balistice.

La **4 octombrie 1957**, o rachetă rusească de **tip R-7**, cu rază de acţiune intercontinentală, a plasat pe o orbită circumterestră **primul satelit artificial al pământului – *"Sputnik 1"***. Când au văzut acest obiect luminos ca o stea survolând teritoriul S.U.A. la înălţimi intangibile şi fără aprobarea guvernului de la Washington, americanii au rămas stupefiaţi. Analiştii americani şi-au dat seama că ruşii au realizat mariajul dintre rachetă şi arma atomică, putând lovi orice punct de pe glob. Faptul că "lumea comunistă" dispunea de o armă atât de teribilă, făcând vulnerabil întregul teritoriu al S.U.A., considerat până atunci intangibil, **a generat atât o isterie anticomunistă, cât şi o spaimă incurabilă**, transformată în paranoia naţională, de care societatea americană nu s-a vindecat nici până la începutul secolului XXI.

Această stare de spirit a generat cea mai cumplită cursă a înarmărilor din istoria tuturor timpurilor, cursă încheiată cu sleirea economică a fostei U.R.S.S.

De aproape o jumătate de secol, americanii trăiesc sub coşmarul posibilităţii unui atac nuclear prin surprindere împotriva lor, complex psihologic patologic de care s-au contaminat în urma atacului prin surprindere al flotei japoneze de la Pearl Harbour, din 7 decembrie 1941.

Pentru a descoperi fabricile de procesare a uraniului şi plutoniului, a fabricilor producătoare de armament nuclear şi termo-nuclear, a fabricilor de rachete, avioane de bombardament strategic şi a submarinelor atomice purtătoare de rachete nucleare, dar mai ales a dispozitivelor de rachete intercontinentale cu încărcături nucleare şi terhno-nucleare, S.U.A. şi-au mobilizat tot potenţialul tehnico-ştiinţific, precum şi uriaşele resurse financiare, creindu-şi un **sistem tehnologic de spionaj atomic global** care funcţionează şi în zilele noastre, chiar dacă mai puţin zgomotos şi agresiv ca în anii războiului rece.

Neputând penetra cu agenţi recrutaţi societatea ermetică rusească, ţinând cont şi de imensitatea spaţiului sovietic, americanii au apelat, în cea mai mare parte, la **mijloace tehnice** pentru a-şi atinge obiectivele în

domeniul spionajului atomic. **Între 1947-1954, peste Europa de Est au fost trimise peste 4.000 de baloane de mare altitudine cu aparatură foto sofisticată.** Au ajuns în Pacific cu filmele expuse **doar câteva zeci** de baloane. Restul au fost capturate de ruşi.

În perioada **1954-1956**, a fost **realizat avionul de spionaj U-2**, de mare altitudine, cu aparaturi foto şi de cercetare radioelectronică de cel mai înalt grad, cu misiunea de a descoperi poziţiile rachetelor ruseşti şi uzinele strategice.

Între **1956-1960**, avioanele U-2 au efectuat **24 de zboruri în adâncimea teritoriului U.R.S.S.**, ceea ce echivala cu tot atâtea acte de agresiune. Ruşii le-au detectat pe toate, dar nu aveau cu ce să le doboare. Moscova era umilită, iar Washingtonul triumfa. Răzbunarea ruşilor a survenit la **1 mai 1960**, când bateriile de rachete antiaeriene moderne de la Sverdlovsk, de la sud de Urali, **au doborât primul avion U-2, capturând şi pe maiorul Gerry Powers, pilotul avionului.** Acesta a fost schimbat în 1962, la Berlin, cu spionul rus Rudolf Abel, arestat de F.B.I.

Avionul U-2 este doar unul din multiplele avioane folosite de S.U.A. în scopuri de spionaj.

Cel mai performat este avionul supersonic de mare altitudine SR-71, folosit atât în războiul din Golful Persic, în 1990-1991, cât şi în războiul pentru Kosovo, în 1999.

Avioanele sunt utilizate, cu precădere, pentru cercetarea radioelectronică şi fotografiere.

În anii războiului rece, şi-au pierdut viaţa peste 150 de piloţi americani care au efectuat misiuni de spionaj împotriva fostei U.R.S.S. şi a Chinei. Numai în spaţiul U.R.S.S. au fost doborâte peste 50 de avioane americane ce executau misiuni de spionaj, pe care guvernul S.U.A. nu le-a recunoscut niciodată. O concluzie ce se desprinde de aici este aceea că, **în spionaj, legea fundamentală este să nu fii prins, iar dacă eşti prins, să nu recunoşti...**

Pentru că aviaţia nu a mai fost în măsură să execute misiuni strategice de spionaj atomic în spaţiul fostei U.R.S.S., ştiinţa şi tehnica din S.U.A. au escaladat treapta supremă, care operează şi în zilele noastre, adică **cercetarea strategică prin sateliţi.**

Primul satelit de cercetare strategică prin fotografiere american **de tip "Corona"** a fost lansat în **august 1960**, la numai 4 luni de la dezastrul avionului U-2.

A urmat **a doua generaţie de sateliţi "Corona"** controlaţi de C.I.A, având la bord aparatură de cercetare radioelectronică pentru depistarea staţiilor radar de pe teritoriul U.R.S.S.

În anul **1961**, a luat fiinţă **Oficiul Naţional de Cercetare**, subordonat Pentagonului, cu program propriu de cercetare prin sateliţi, care a lansat

seria de sateliți ***"Samos"*** și **"Midas"**, pentru detectarea rachetelor balistice și a experiențelor nucleare ruseşti. La rândul lor, rușii au răspuns cu seria de sateliți ***"Zenit"*** și ***"Cosmos"***, de spionaj atomic, destinați urmăririi avioanelor și submarinelor nucleare americane, precum și localizării bazelor de rachete intercontinentale de pe teritoriul S.U.A.

A urmat **avalanșa de sateliți americani cu mare putere de rezoluție**, capabili să transmită imagini televizate în timp real, **având la bord și instalații radar din seria K.H.** (de la K.H.1 la K.H.11), **cei mai performanți din lume.**

Rușii au replicat prin stația spațială cu oameni permanent la bord, capabilă de manevre și de misiuni variate de spionaj, care a funcționat timp de 15 ani, încheindu-și viața în **martie 2001**, prin arderea sa dirijată în straturile superioare ale atmosferei.

Pentru descoperirea submarinelor nucleare sovietice din Flota nordică, dislocată la Murmansk, specialiștii americani au realizat **sensori maritimi**, pe care i-au plasat pe fundul Oceanului, între Groenlanda și Islanda, precum și în spațiul dintre Norvegia și Islanda. Asemenea sensori au fost plasați și pe fundul Mării Ohoțk, în zona strâmtorilor.

În anul **1968**, forțele maritime ale S.U.A. au scos de pe fundul Oceanului Pacific, de la o adâncime de 3 500 m un submarin rusesc (**K-129**), având la bord rachete balistice cu focoase nucleare, reușind să recupereze trei asemenea rachete. Operația a fost realizată cu ajutorul navei de cercetări oceanografice *"Hughes Glomar Explorer"*, fiind vorba de o acțiune acoperită sub genericul ***"Jennifer"***.

În spionajul atomic s-au angrenat masiv Franța, China, Israelul, Marea Britanie, Africa de Sud, Coreea de Sud, care au furat masiv secrete atomice, cu precădere din S.U.A. **Pentru F.B.I., spionajul din partea aliaților este un adevărat blestem de zeci de ani...**

De aproape, se vede mai bine...

Americanii s-au convins că sateliții, indiferent de gradul lor de sofisticare, nu-i vor putea înlocui niciodată pe agenții de spionaj clasici, recrutați și plasați în centrale și instituțiile de mare interes.

În timpul războiului din Golful Persic, 1990-1991, comandantul forțelor de coaliție – generalul american Norman Schwarzkopf și statul său major au fost deserviți de **12** sateliți de cercetare de mare performanță, inclusiv de tipul KH-11, de avioane de cercetare "invizibile" SR-71 și F-117 de avioane "Awacs", ultramoderne, de cercetare radio-electronică, de avioane fără pilot etc. Înainte de declanșarea operației ofensive *"Furtună în deșert"*, **generalul Schwarzkopf** a pus o întrebare secției cercetare a armatei, și

anume: *"Armata irakiană dispune de încărcături chimice pentru rachetele sale operativ-tactice de tip Scud?"*

Nimeni nu a putut să răspundă la această întrebare. Teama că Saddam Hussein ar putea folosi arma chimică a creat o stare de teamă permanentă la trupe, iar guvernul israelian a cheltuit sute de milioane de dolari ca să doteze populația cu măști de gaze. **La întrebarea pusă de generalul Schwarzkopf putea răspunde doar un agent recrutat din armata irakiană, dar acesta nu a existat.** Iar toți sateliții americani luați la un loc nu l-au putut suplini...

Cu toate că a cheltuit sute de miliarde de dolari construind cele mai sofisticate mijloace de spionaj, în special sateliți care sunt extrem de costisitori, **americanii nu au știut niciodată**, și nu știu nici în prezent, **câte componente (focoase) de luptă nucleare și termonucleare au rușii**. Toate cifrele care se vehiculează în spionajul atomic sunt doar estimări și niciodată certitudini.

Maeștri în arta camuflajului și a dezinformării, **rușii au încărcat sateliții de cercetare americani cu imense cantități de date false**. În timpul războiului pentru Kosovo, purtat de S.U.A. și N.A.T.O. în primăvara anului 1999, pe timpul celor 78 zile de război, **armata sârbă a intoxicat pur și simplu sateliții americani cu ținte și obiective false**. Așa se explică faptul că, atunci când fostul președinte american W.Clinton declara în fața întregii lumi că *"aviația S.U.A. a distrus peste 450 de tancuri ale trupelor sârbe din Kosovo"*, în realitate, pe toată durata războiului, nu fuseseră **distruse decât 3 tancuri și 9 transportoare blindate**...

Erorile cercetării aeriene și prin satelit sunt amplificate și de imperfecțiunile existente în practica interpretării foto. Analiza fotogrametrică se însușește după eforturi îndelungate, existând în permanență loc pentru erori.

În timpul crizei rachetelor rusești din Cuba, derulată în luna octombrie 1962, când Omenirea a fost împinsă la un pas de un război nuclear, **s-a întâmplat un fapt de care se râde și astăzi**. După ce au fost descoperite pozițiile și rampele de rachete în curs de construire din Cuba, avioanele de cercetare americane efectuau zilnic zboruri de recunoaștere și fotografiere, pentru a urmări evoluția lucrărilor. Într-una din zilele lunii octombrie 1962, pe masa de lucru a președintelui John F.Kennedy, a sosit o fotografie de ultimă oră, cu o *"nouă bază de rachete cu rază medie de acțiune cu cinci rampe circulare de lansare, din care două rampe erau deja ocupate"*. Așa suna raportul anexat de la centrul C.I.A. de interpretare foto. În realitate, după o studiere mai atentă, s-a descoperit că, **de fapt, era vorba de un W.C. de campanie descoperit, cu cinci latrine**, în care își făceau nevoile doi bravi soldați ruși sau cubanezi. Datele de mai sus au apărut în cartea *"Un secol de spionaj"*, editată în 1995.

Spionajul atomic rămâne, însă, o realitate a lumii contemporane, indiferent cu ce mijloace se desfăşoară şi va însoţi umanitatea atâta timp cât vor exista mijloace nucleare de purtare a războiului.

România – în obiectiv atomic !

Declaraţiile făcute la Washington şi Moscova, potrivit cărora S.U.A. şi Federaţia Rusă nu mai au rachete intercontinentale cu traiectorii programate una împotriva celeilalte, sunt pure minciuni, dintre cele mai sfruntate!

Analiştii americani estimează că Rusia menţine în stare operativă, gata de lansare în orice moment, un număr de cel puţin **650** de rachete intercontinentale pe instalaţii mobile, din care **două treimi vizează teritoriul S.U.A.** Cel puţin un număr egal de rachete americane sunt programate pentru a lovi obiective strategice de pe teritoriul Federaţiei Ruse.

Atâta timp cât vor exista arme nucleare, - şi se estimează că în lume la începutul secolului XXI există in jur de **54.000 componente de luptă nucleare**, de la proiectilele de artilerie, până la rachetele intercontinentale -, **posibilitatea izbucnirii unui război atomic nu poate fi exclusă total**. Datorită degradării forţelor sale armate convenţionale, **Federaţia Rusă a renunţat, încă din anul 1993, la principiul că nu va fi prima care va recurge la armamentul nuclear dacă va fi atacată.** Mai mult chiar, Moscova a declarat, după decizia N.A.T.O. de a se extinde spre est, încorporând Cehia, Polonia şi Ungaria, că în cazul unui conflict militar cu N.A.T.O., **va recurge la armele nucleare din primele ore ale războiului**.

Politicienii români care se dau de ceasul morţii să bage România în N.A.T.O. ar trebui să reflecteze şi asupra acestui aspect, nu numai la speranţa că ne vom umple de investiţii americane. Dacă România va fi admisă în N.A.T.O., iar între această alianţă şi Rusia ar izbucni un război, **primele două state care vor fi lovite cu arme nucleare vor fi Polonia şi România**. Americanii vor răspunde în forţă, tot cu arme nucleare, cel mai probabil împotriva trupelor ruseşti care ar pătrunde în România şi Polonia. S.U.A. a fost predispusă, încă din 1945, să folosească muniţie nucleară împotriva unor obiective din Europa.

După cum arată istoricul britanic Gerhard L.Weinberg, în cartea *"O lume sub arme – Istoria globală a celui de-al doilea război mondial"*, apărută la Editura University Press din New York, există documente istorice potrivit cărora **F.D.Roosevelt s-a străduit ca primele bombe atomice să fie realizate astfel încât să poată fi utilizate împotriva Germaniei, iar cele fabricate mai târziu să fie lansate împotriva Japoniei.**

Pentru că dispune de importante rezerve de minereu de uraniu şi de o fabrică modernă de apă grea, România este cuprinsă în angrenajul spionajului atomic.

Dacă, în anul 1945, în lume exista o singură putere nucleară, la începutul secolului XXI, numărul acestora se ridică la **opt**: S.U.A, Rusia, China, Franţa, Marea Britanie, India, Pakistan şi Israel. Într-o zi, cele două superputeri economice – **Japonia şi Germania, vor forţa uşa clubului nuclear**. Acest lucru este inevitabil, mai devreme sau mai târziu.

Capitolul IX

SPIONAJUL "PRIETENESC"

"Nu există prietenii eterne..."

Lordul Henry John Temple Palmerston (1784-1865), eminent om politic englez, lider al partidului Whig, din Marea Britanie, prim-ministru şi ministru de externe în epoca de glorie a Imperiului Britanic, a slujit genial interesele naţiunii sale, dar a dus o politică draconică faţă de interesele altor state. Lordul Palmerston s-a opus vehement actului politic de unire a Principatelor Române, a susţinut menţinerea integrităţii Imperiului Otoman şi s-a opus eliberării naţiunilor din Balcani. A sprijinit forţele sudiste în războiul de secesiune din S.U.A. (1861-1865) şi a purtat războaie colonialiste împotriva Chinei. Cu alte cuvinte, era un mare păcătos. Cu toate acestea, am ţinut să-l menţionez pentru **meritul său excepţional în definirea pilonului central al politicii externe realiste a oricărui stat care se respectă**. Evident, lordul Palmerston se referea la Marea Britanie când a definit acest principiu, dar acesta a căpătat valoare universală pe parcursul timpului, fiind însuşit de către toţi oamenii politici de marcă.

Iată **principiul suprem, de atunci şi din totdeauna, care a stat la baza politicii externe a Marii Britanii, definit de lordul Palmerston: *"Nu există prietenii eterne, aşa cum nu există nici duşmănii eterne. Eterne sunt doar interesele noastre, pe care va trebui să le urmărim cu perseverenţă"***.

Principiul este actual şi nemuritor.

Nu creditez însă clasa politică românească din ultimii 200 de ani, nici că ar cunoaşte şi nici că ar aplica acest principiu în politica externă a României ! O clasă politică aservită şi dependentă, cum a avut şi cum are România, nici nu se poate apropia de acest principiu...

În lumea spionajului, el este aplicat cu sfinţenie de către toate naţiunile cu respectul de sine. Nu este şi cazul României din ultimul deceniu al secolului XX şi începutul secolului XXI...

Analiştii americani Norman Palmar şi Thomas B.Allen, cu decenii de activitate în serviciile de informaţii ale S.U.A., în cartea lor *"Enciclopedia asupra spionajului"*, apărută în anul 1997, la pag. 278, afirmă fără echivoc: *"Aliaţii tradiţionali din epoca războiului rece nu au fost niciodată aliaţi, când a fost vorba de războiul tehnologic, de războiul secret"*. Vor înţelege, vreodată, politicienii de la Bucureşti acest adevăr elementar?

Aceiaşi autori afirmă că, **de zeci de ani, Franţa, Israelul şi Japonia au desfăşurat ample şi profunde operaţii de spionaj pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.**

În anul 1987, un grup de analişti americani din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii aprecia că **cel puţin 80% din resursele serviciilor de informaţii ale Japoniei sunt destinate acţiunilor de spionaj, cu precădere industrial, pe teritoriul S.U.A.**

În anul **1992**, agenţi ai F.B.I. au înaintat ministrului Justiţiei al S.U.A. **un raport** din care rezulta că **spionajul francez a realizat pătrunderi la firmele I.B.M. şi Texas Instruments**, de unde au sustras documentaţii secrete.

Israelul spionează "en-gros" în S.U.A. !

Tot în anul 1992, firma Recon/Optical din Chicago, specializată în echipamente destinate armatei S.U.A., **a dat în judecată Israelul**, deoarece agenţi ai spionajului israelian au încercat să obţină, pe căi ilegale, aparatură foto secretă cu mare putere de rezoluţie, destinată avioanelor de cercetare aeriană. **Statul israelian a fost obligat să plătească despăgubiri în valoare de 3 milioane dolari.**

Serviciile de spionaj ale Israelului, MOSSAD, SHIN BET şi AMAN, sunt adevăraţi experţi în sustragerea de informaţii secrete din S.U.A., precum şi din toaste celelalte state dezvoltate ale lumii. Nu degeaba, evreii sunt cotaţi ca ***"naţiune-spion"***... Potrivit religiei şi legăturilor de sânge, **oricare evreu, indiferent unde s-ar afla pe glob şi ce fel de cetăţenie poartă, are obligaţia să ajute statul israelian şi serviciile sale secrete**.

În anul **1985**, agenţi ai MOSSAD au mijlocit vânzările ilegale de armament american către Iran, trăgând foloase şi profituri atât dintr-o parte, cât şi din cealaltă parte.

Interesant este faptul că **israelienii spionează masiv în S.U.A.**, în condiţiile în care, prin tratatul încheiat între S.U.A. şi Israel, autorităţile de la Ierusalim au acces la toate informaţiile din bazele de date ale S.U.A., de natură să contribuie la asigurarea securităţii Israelului. În spionaj, nu există, însă, nici bariere legale şi nici limite, deoarece niciodată nu ştii cât ştii...

Aşa cum am exemplificat anterior prin *"cazul Pollard"*, serviciile de spionaj ale Israelului recrutează agenţi şi lucrează cu reţele de spioni în toate sectoarele societăţii americane de interes pentru statul israelian.

Cele mai ample acţiuni de spionaj desfăşurate de către serviciile secrete ale Israelului – MOSSAD şi AMAN în S.U.A. au fost legate de programul ultrasecret israelian de înarmare nucleară. În scopul implementării acestui program, în anul **1957**, sub directa conducere a primului ministru Ben Gurion şi a ministrului apărării Shimon Peres, a fost **creată o**

agenție ultrasecretă pentru culegerea de informații din domeniul nuclear, deci un organ special de spionaj atomic sub acoperirea de ***"Birou pentru relații științifice"*** **sau LAKAM**. În fruntea acestei structuri, a fost numit **Binyamin Blumberg**, unul dintre cei mai reputați ofițeri din serviciul de spionaj militar SHIN BET al Israelului. Sub conducerea LAKAM, a fost construit, **în deșertul Neghev**, primul laborator de cercetări nucleare, **sub acoperirea unei fabrici de textile**.

În anul **1965**, prin agenția LAKAM, au fost **sustrase pe căi ilegale**, de la corporația americană *"Nuclear Materials and Equipment – Apollo"*, **100 kg de uraniu îmbogățit**, din care puteau fi construite **6 bombe atomice**.

O altă acțiune temerară a agenției LAKAM, cu numele de cod ***"Operația Plumbat"***, la care a participat și MOSSAD, a constat în scoaterea ilegală, **din Germania**, a unei cantități de **200 tone de oxid de uraniu**. În anul **1981**, în fruntea agenției LAKAM a fost numit **Rafael Eitan**, spion legendar al Israelului, încă de la fondarea acestui stat în 1948.

Eitan are mari merite în recrutarea comandorului de marină american – Pollard. Dacă acesta nu ar fi fost arestat și judecat, F.B.I. nu ar fi aflat niciodată despre existența Agenției de spionaj atomic israelian - LAKAM.

Președintele S.U.A., Ronald Reagan, a protestat vehement față de primul ministru al Israelului, Shimon Peres, atât pentru "cazul Pollard", cât și pentru acțiunile agenției LAKAM pe teritoriul S.U.A. Evident că Shimon Peres nu și-a turnat cenușă în cap, nu și-a cerut nici scuze, afirmând că dacă s-au comis anumite "exagerări", acestea s-au făcut fără știrea și aprobarea sa. Așa procedează un șef de stat sau de guvern care se respectă pe sine și țara sa...

În anul **1986**, LAKAM "s-a dizolvat" sau, cel mai probabil, s-a îngropat mult mai adânc, sub o altă denumire.

Să nu se scape din vedere faptul că Israelul este *"cel mai intim aliat al S.U.A."* Nici nu se poate altfel, în condițiile în care **75% din finanțele Statelor Unite ale Americii sunt controlate de bancheri evrei**.

Franța este citată de F.B.I. drept una din cele mai agresive națiuni în domeniul spionajului desfășurat pe teritoriul S.U.A. Contraspionajul american a constatat că, în programele de căutare de informații ale serviciilor secrete franceze din ultimii ani în S.U.A., **au figurat, printre altele**:

- strategia și tactica firmelor din S.U.A. în comercializarea avioanelor civile și militare pe piața mondială;
- date și documentații privind modernizarea avioanelor din dotarea Forțelor aeriene și programele de dezvoltare a avioanelor militare și civile cu rază mare de acțiune;

• cercetările din S.U.A. în domeniul realizării sistemului de apărare antirachetă;

• sisteme tactice, operative şi strategice de rachete antiaeriene şi antirachetă;

• aparatura de la bordul avionului de cercetare radioelectronică E. 6 A.;

• contractele pentru stația orbitală internațională, în care S.U.A. deține poziția principală;

• realizările S.U.A. în domeniul sateliților de cercetare;

• sistemele de rachete electromagnetice de la bordul portavioanelor;

• sistemele radar de la bordul avioanelor de luptă;

• sistemele de rachete ultra-rapide cu bătaie mare aer-aer.

"Schimb de amabilități" S.U.A. - Franța - Japonia

În anul **1987**, F.B.I. a descoperit şi anihilat o **rețea de agenți francezi infiltrați în companiile americane producătoare de tehnică de calcul** *I.B.M., Texas Instruments* şi *Corning*.

Se estimează că circa **3.000 de ofițeri francezi de informații desfăşoară acțiuni de spionaj în lumea dezvoltată occidentală, cu precădere în S.U.A.**

In anul **1993**, C.I.A. a atras atenția companiilor americane participante la **Expoziția Internațională Aeriană de la Paris**, că vor constitui obiectul unor acțiuni de spionaj tehnologic din partea serviciilor de spionaj ale Franței. Ca urmare a acestui fapt, marea corporație *"Hughes Aircraft"* s-a retras de la această expoziție. Spionajul industrial şi tehnologic al Franței are în obiectiv permanent marile firme americane *"Boeing"*, *"General Dynamic"*, *"Lockheed"*, *"Mc Donnell Douglas"*, *"Martin Marieta"* şi altele.

Ar fi însă un neadevăr strigător la cer dacă am lăsa să se înțeleagă că S.U.A. ar avea doar rolul de "victimă a spionajului" din partea aliaților săi. **Spionajul economic, ştiințific, tehnologic şi financiar american împotriva aliaților săi este mai agresiv decât al tuturor acestora luați la un loc!** Atunci când vizează anumite informații din domeniile de vârf ale ştiinței şi tehnicii, **spionii americani au în vedere nu numai recrutarea de agenți, ci cumpărarea cu totul a oamenilor de ştiință din țările aliate şi aducerea lor în S.U.A.** Această operație practicată de americani poartă numele de *"brain drain"* (scurgerea de inteligență – evident către S.U.A.).

În anul **1995**, contraspionajul francez a surprins, chiar în timpul unei întâlniri cu un agent, pe un ofițer al C.I.A. cu acoperire diplomatică la Paris, de la care a preluat informații financiare cu caracter secret. Cu acest prilej, un număr de patru "diplomați" americani au fost invitați să părăsească teritoriul Franței, sub acuzația că au desfăşurat activități de spionaj.

După încetarea războiului rece, în S.U.A. a luat ființă, la inițiativa fostului director al C.I.A.- Robert Gates, **"Agenția Națională de Gestionare a Informațiilor"**, cu misiunea de a valorifica la scară națională informațiile din "bazele de date" ale C.I.A., Agenția de Informații a Apărării și F.B.I.

Această Agenție hotărăște ce informații să fie puse la dispoziția companiilor industriale private, precum și a centrelor de cercetări și laboratoarelor de stat și universitare.

Spionajul economic al Japoniei, care operează de zeci de ani în toate statele dezvoltate din Occident, **își are acoperirea în Ministerul Comerțului Exterior și Industriei – M.I.T.I.**

Marea Britanie, prin însuși guvernul său, care și-a subordonat nemijlocit serviciile secrete, **practică un spionaj economic, științific și tehnologic dintre cele mai rafinate și eficiente, fiind cea mai experimentată în acest domeniu**, practicându-l de peste un secol.

Unde se găsește **România** față de astfel de practici standard? În locul unui "spionaj pentru prosperitate", "mințile luminate" ale intelectualității românești își bat capul cu studierea arhivelor Securității, **otrăvind atmosfera în întreaga societate românească**, în care coeziunea socială este și așa cea mai firavă din Europa...

Trădători și lepădături au fost cei ce s-au pus în slujba C.I.A., K.G.B., MOSSAD etc. și nu cei care au colaborat cu organele securității României !

Așa-zisul *"Consiliu Național pentru Studierea Arhivelor Securității"* operează exact ca un vierme la rădăcina unei plante firave. **Cine va mai fi dispus să coopereze cu serviciile secrete ale României**, atât pe plan intern, cât și extern, când se știe că în această țară se poate umbla la arhivele secrete? Precedentul creat de acest "consiliu" ne-a descalificat ca stat civilizat. Iată de ce România va fi, multe decenii de acum încolo, la periferia civilizației Europei.

Spionajul economic este o condiție, nu numai a prosperității, ci chiar a supraviețuirii. Cine nu spionează piere...

O.N.U. - cel mai mare centru de spionaj !

Este cât se poate de departe de realitate intenția autorului de a ofensa Organizația Națiunilor Unite, cel mai reprezentativ forum din istoria tuturor timpurilor. Sunt cunoscute rolul și misiunile nobile pe linia asigurării păcii și securității mondiale pe care le-a avut O.N.U., precum și importanța Cartei O.N.U., ca fundament al ordinii politice internaționale, care ar trebui să se bazeze pe forța dreptului și nu pe dreptul forței, cum s-a întâmplat în cazul războiului pentru Kosovo, din primăvara anului 1999.

Prezentarea O.N.U. ca *"cel mai mare centru mondial de spionaj"* aparține celor doi experți americani Normand Polman şi Thomas B.Allen, într-un subcapitol special al cărții lor "Enciclopedia asupra spionajului", editată în anul 1997. Din datele prezentate de aceştia, se desprinde ideea centrală că, **încă de la începuturile sale, O.N.U. i-a atras pe spionii statelor membre, exact ca un magnet.**

În anul **1945**, când delegațiile statelor aliate fondatorare s-au reunit la **San Francisco**, serviciile de spionaj ale S.U.A. au instalat microfoane şi aparatură de ascultare în toate spațiile de acces ale membrilor acestor delegații, în camerele de hotel, la restaurante etc.

În paralel cu aceste măsuri standard, cercetarea radio-electronică americană intercepta legăturile şi convorbirile dintre delegații şi ambasadele acestora de la Washington, precum şi cele cu guvernele statelor participante, concomitent cu eforturile de spargere a cifrurilor şi codurilor folosite, de către serviciile de decriptare americane.

Aceste practici s-au permanentizat şi globalizat, angajând forțe şi tehnologii uriaşe în anii războiului rece. Schimbări de fond în practicile americane şi ale altor puteri cu disponibilități în materie nu s-au înregistrat nici după legendarul an 1989.

Fiind construită de trusturi americane, impresionanta clădire a O.N.U. a fost garnisită cu microfoane şi tehnică de înregistrare a convorbirilor, din subsol şi până pe acoperiş.

Despre acțiunile de spionaj desfăşurate de către S.U.A. în cadrul O.N.U., încă din anul 1945, au ieşit la suprafață primele documente incriminante abia în anul 1993. **Agenția Națională de Securitate a S.U.A., un gigant al spionajului radioelectronic şi al spargerii cifrurilor de stat străine, i-a tratat cu aceeaşi monedă, atât pe "inamicii" din Tratatul de la Varşovia, cât şi pe "prietenii" din blocul militar N.A.T.O.**

La rândul ei, **fosta U.R.S.S.** – superputere cu drept de "veto" în Consiliul de Securitate, a ocupat **poziții-cheie**, după cele ale S.U.A., **în structurile O.N.U.** Mai mult chiar, ruşii veneau la O.N.U. cu **trei delegații** – Rusia, Ucraina şi Belarus, în timp ce toate celelalte state, inclusiv S.U.A. aveau dreptul la o singură delegație.

În primii ani de după război şi în timpul războiului din Coreea, spionajul rusesc a beneficiat de serviciile diplomatului britanic **Donald Maclean**, agent recrutat de K.G.B. în anii '30, care avea acces larg la C.I.A., Pentagon şi Departamentul pentru probleme politice speciale din Ministerul de Exteme al S.U.A. Acesta a reprezentat Marea Britanie şi la O.N.U.

Prin Donald Maclean, ruşii erau la curent cu situația trupelor americane din străinătate, mai ales a celor din Coreea.

Cu toate că nimeni nu recunoaşte acest lucru, **imensa majoritate a funcționarilor permanenți ai O.N.U. sunt ofițeri de informații** Valentin

Gubicev, care a recrutat-o pe Judith Coplan, funcționară în Ministerul Justiției al S.U.A., era "funcționar" al O.N.U. din partea U.R.S.S.

Diplomații O.N.U. din statele lumii a treia au fost și sunt ținta presiunilor de recrutare din partea serviciilor de spionaj ale S.U.A., Rusiei, Marii Britanii, Franței etc. Adunările generale ale O.N.U. au fost și sunt folosite pentru cultivarea unor agenți de influență, precum și pentru operații speciale de propagandă psihologică.

Agenția Internațională pentru Energia Atomică de la Viena, subordonată O.N.U., **este folosită**, de către cei ce ocupă funcții în cadrul acesteia, **pentru desfășurarea unor ample operații de spionaj în domeniul nuclear**. Prin această agenție, MOSSAD-ul a obținut date exacte despre reactorul irakian din apropierea Bagdadului, pe care aviația israeliană l-a bombardat în anul 1981.

La sediul O.N.U. din New York, C.I.A. a repurtat una dintre cele mai strălucite victorii în "războiul tăcut" purtat cu K.G.B. Este vorba de **recrutarea, de către agenți ai C.I.A. cu acoperire diplomatică în cadrul O.N.U., a "diplomatului" rus Arkadi Sevcenko, ce deținea înalta funcție de secretar general adjunct al O.N.U., în aprilie 1974**.

Acesta a fost cea mai înaltă oficialitate sovietică ce a lucrat pentru spionajul american în toți anii războiului rece.

Arkadi Sevcenko a furnizat, **timp de 4 ani**, informații politice și politico-militare de mare valoare, emanând direct de la Ministerul de Externe și guvernul U.R.S.S.

La încheierea misiunii sale la O.N.U., Arkadi Sevcenko a refuzat să se întoarcă la Moscova, **cerând "azil politic" în S.U.A.**, care bine-înțeles că i-a fost acordat imediat. Soția și fiica acestuia au refuzat să-l urmeze, înapoindu-se la Moscova.

Din mai multe surse rezultă că, în "afacerea Sevcenko", a fost vorba de **un caz de sex-spionaj, acesta fiind sedus de o frumoasă agentă a C.I.A., cu care s-a și căsătorit în anul 1978**.

De la înființarea O.N.U. și până în zilele noastre, serviciile de spionaj ale S.U.A. au "convins" mulți "diplomați" din fostele țări comuniste să colaboreze cu ele sau să rămână în S.U.A. după încheierea misiunii.

Așa s-a întâmplat și cu primul ambasador al României în S.U.A. și la O.N.U., după 1989.

Este vorba de **Aurel Dragoș Munteanu, cetățean român de naționalitate evreu, ajuns în această înaltă funcție ajutat de un alt evreu, pe nume Silviu Brucan (adică Brukner)**, care ne învață "democrație" în fiecare duminică pe canalul PRO-TV.

"Dizidentului" Aurel Dragoș Munteanu, trimis ambasador al României la O.N.U., i-a pus Dumnezeu, sau Moise, mâna în cap, deoarece, în anul

1990, în baza principiului rotației, României i-a venit rândul să ocupe poziția de președinte al Consiliului de Securitate format din 15 state (cinci membri permanenți, S.U.A.,Rusia, China, Franța și Marea Britanie și zece nepermanenți). Această poziție a fost ocupată de Aurel Dragoș Munteanu.

În vara anului 1990, Irakul a ocupat Kuweitul, creind premisele războiului din Golful Persic, în care S.U.A. și aliații săi apropiați s-au angajat cu multă ardoare, ivindu-se prilejul de aur de a ocupa cu forțe armate cele mai mari rezerve de petrol ale lumii. La rândul lor, șeicii și prinții arabi kuweitieni erau vital interesați într-o intervenție militară străină pentru izgonirea lui Saddam Hussein din Kuweit. Pentru aceasta, era însă nevoie de o rezoluție favorabilă a Consiliului de Sècuritate, care să confere legitimitate acestei intervenții. Din surse americane demne de încredere, rezultă că **petroliștii kuweitieni**, putrezi de bogați, **au mituit Consiliul de Securitate cu frumoasa sumă de 500.000.000 de dolari, pentru a fi siguri că aceștia vor vota așa cum trebuie**. Tot ceea ce a urmat este istorie. Dacă suma respectivă a fost împărțită în mod egal între prea-cinstiții membri ai Consiliului de Securitate, atunci înseamnă că fiecare dintre aceștia, inclusiv domnul președinte Aurel Dragoș Munteanu, s-a ales cu frumoasa sumă de **33 milioane dolari** și ceva pe deasupra...

În asemenea condiții, la încheierea misiunii sale în S.U.A., *"patriotul și dizidentul"* Aurel Dragoș Munteanu nu era nebun să se întoarcă la București și să-și cheltuiască sacul de dolari în amărâta de România, care l-a propulsat către acest uriaș câștig venit din cer pe gratis. Întrebarea este însă, în numele cui a ajuns Aurel Dragoș Munteanu în fotoliul de președinte al Consiliului de Securitate și **cui i se cuvenеau de drept acești dolari?**

N-ar trebui să mă mir și să pun întrebări, deoarece nu este prima dată când am fost jefuiți și înșelați de către astfel de "patrioți"...

Despre veleitățile de centru al spionajului mondial deținut de către O.N.U., am avut prilejul să mă conving, de două ori, pe baza propriei experiențe. Astfel, **în anul 1979 și în anul 1981**, pe fondul creșterii interesului României față de rolul forțelor militare ale O.N.U. de menținere a păcii, în ideea că România ar putea fi invitată să pună la dispoziția O.N.U. efective militare pentru menținerea păcii, în diferite zone ale lumii, **am fost trimis să urmez cursurile de vară de la Viena ale Academiei pentru Pace – O.N.U., subordonată Consiliului de Securitate**. Zonele de asigurare a păcii, unde se avea în vedere de către O.N.U. trimiterea unor batalioane românești, erau Angola și Namibia, de pe continentul Africa. Am tratat cu imensă responsa-bilitate această misiune, iar arhivele Direcției Informații Militare a Ministerului Apărării pot confirma această pretenție. La aceste cursuri nu au fost admiși decât ofițeri din fosta R.S.F.Jugoslavia și din România. Atât în anul 1979, cât și în anul 1981, cursurile s-au desfășurat pe parcursul lunii iulie.

La câteva zile de la începerea cursurilor deosebit de intense (zilnic între orele 09.00 şi 19.00, cu o pauză la prânz), mi-am dat seama că **din cei 120 de "cursanţi", ofiţeri superiori şi diplomaţi cu rang înalt, mai mult de 85% făceau parte din serviciile de informaţii**. La cursurile din anul 1979, am stat în cameră cu un "diplomat" din Germania Federală, care anterior îndeplinise misiuni în Elveţia şi în S.U.A., în cadrul O.N.U. Am devenit "buni prieteni", în limitele în care ni le permitea profesia. "Diplomatul" german tocmai lucra la o teză de doctorat cu privire la rolul trupelor O.N.U. de menţinerea păcii. Am trăit o experienţă extraordinară cu acest german, căruia îi păstrez o amintire de neşters. Analizând retrospectiv relaţiile, discuţiile, schimburile de idei, momentele de relaxare şi divertisment trăite împreună, mi-am dat seama că între ofiţerul român din partea de est a "cortinei de fier" şi "diplomatul" german de la vest de această cortină au existat şi trăiri de sinceră şi omenească prietenie.

Am constatat, însă, **o curtenitoare şi atentă atitudine faţă de mine şi faţă de ofiţerii de informaţii din lumea a treia, din partea tuturor ofiţerilor şi diplomaţilor occidentali**. Cu prietenul meu german ne-am adresat unul altuia cu numele mic, după o jumătate de oră, iar cu restul ofiţerilor cursanţi după cel mult o zi.

S-au predat lecţii de către cei mai străluciţi generali care au comandat trupe O.N.U. cu misiuni de menţinerea păcii începând din anul 1948 şi până la zi, cum era, spre exemplu comandantul trupelor O.N.U. din Cipru, miniştrii de externe din ţările occidentale care au furnizat contingente militare pentru trupele O.N.U. de menţinerea păcii, inclusiv secretarul general adjunct al O.N.U. cu problemele de securitate. S-au desfăşurat aplicaţii practice pe hartă, în care noi, cursanţii, ocupam funcţii politice şi militare, prin tragere la sorţi.

La aplicaţia *"Criza militară din Liban"*, prin tragere la sorţi, eu am ocupat, în cadrul negocierilor, nici mai mult nici mai puţin decât funcţia de ambasador al S.U.A. la Beirut, în timp ce un colonel american, A.Ross, prin acelaşi procedeu ocupa funcţia de ambasador al U.R.S.S., tot la Beirut. Trecând pe lângă masa mea de lucru, colonelul A.Ross mi-a şoptit printre dinţi: *"Excelenţă, abia aştept să vii să mă consulţi şi să-ţi spun NIET"*...

Cu prietenul meu german am fost nedespărţit pe toată durata cursurilor din vara anului 1979 şi tot datorită lui am apărut pe postul naţional de televiziune al Austriei.

Discuţii cu fond ideologic nu am avut cu diplomatul german decât într-o singură noapte, în camera noastră comună, **evident dotată cu microfoane de ascultare**, că doar serviciul de spionaj austriac trebuia să se aleagă şi el cu ceva de pe urma acestor cursuri găzduite în castelul fostului mareşal Laudon al împărătesei Maria Tereza...

Probabil că neamţul meu a luat câteva pahare de coniac *"Milcov"* în plus, din rezerva mea strategică, pentru că mi-a ţinut un discurs de

peste o jumătate de oră cu privire la "racilele comunismului". L-am lăsat să-şi desfăşoare programul şi, pentru că nu-mi trecea prin cap să port un duel ideologic cu el, care ar fi putut duce la stricarea unei prietenii, m-am limitat la următoarea replică: *"Dragă «Z», ar fi stupid din partea mea să încerc a te converti la idei comuniste. Ceea ce pot să-ţi spun, iar tu nu mă poţi contrazice, este faptul că vinovaţi de apariţia ideologiei comuniste şi de diseminarea acesteia în lume, nu suntem noi, cei din est, ci vinovaţii sunt germanii. Karl Marx şi Frederich Engels nu au fost nici români, nici ruşi şi nici bulgari, au fost germani. Noi cei din est suportăm consecinţele unei invenţii germane"*. Neamţul a rămas descumpănit şi mi-a replicat că ce spun eu este perfect adevărat, dar că ei germanii au dat comunismul la export. Atunci m-am arătat şi mai surprins, spunându-i: ***"Şi eu care credeam că Germania exportă doar lucruri de calitate !"***. Cu aceasta discuţiile noastre pe teme ideologice s-au încheiat pentru totdeauna.

Am discutat împreună toate problemele politice şi militare din lume, mai puţin probleme ce vizau ţările noastre. Acesta este un alt principiu care stă la baza relaţiilor dintre cei ce activează în universul informaţiilor.

Între profesioniştii serviciilor de informaţii există un ***"spirit de corp"*** care trece peste orice fel de bariere ideologice. Profesioniştii din lumea spionajului, mai ales cei cu acoperire diplomatică, **se respectă şi chiar se ajută unii pe alţii**, atunci când nu se pun în joc probleme şi informaţii ce afectează interesele statelor lor.

Din acest "spirit de corp", s-a născut expresia *"screatch my back and I will screatch yours"*, ceea ce în traducere neprelucrată înseamnă *"scarpină-mă pe spate, ca să te scarpin şi eu pe tine"*...

Toţi ofiţerii de informaţii din lume ştiu că **succesele pe care le repurtează ei sunt însuşite de către cei mari, iar insuccesele li se sparg lor în cap**. Ei mai ştiu că **atunci când cad, în multe situaţii, "patriile mamă" îi abandonează**, aşa cum S.U.A. i-a abandonat pe cei peste 150 de ofiţeri de aviaţie, doborâţi în misiuni de spionaj în spaţiul aerian al fostei lumi comuniste. Puţinilor ofiţeri din cadrul **C.I.A.** care sunt distinşi cu **ordine şi medalii**, acestea **le sunt înmânate** în cadrul unor ceremonii din sediul C.I.A. de la Langley, **după care le sunt ridicate şi păstrate în seifuri speciale**. În caz că părăsesc C.I.A. sau în caz de deces, medaliile şi ordinele nu se restituie posesorilor sau familiilor acestora.

După încetarea războiului rece, în ciuda tuturor aparenţelor de schimbare, O.N.U. continuă să joace rolul de *"magnet pentru spionii din întreaga lume"*, după cum au apreciat analiştii americani citaţi anterior.

Despre **spionii de profesie**, adică ofiţerii de informaţii ai statelor lumii, aş fi tentat să afirm că **sunt patrioţi**, dacă nu aş fi citit definiţia unui sociolog american, potrivit căreia *"patriotismul este ultimul loc de refugiu al celor mai mari escroci"*. Ca atare îi voi denumi pur şi simplu **profesionişti care îşi fac datoria**...

Capitolul X

INFORMAȚIILE – REVOLUȚIE ÎN EVOLUȚIE

Salvarea națională – informații și sacrificii

O națiune care își bazează securitatea națională pe coaliții militare, pe bunăvoința unor centre de putere străine are puține șanse de supraviețuire, putând deveni oricând un pion sacrificabil pe marea tablă de șah a lumii.

Libertatea și dreptul la viață se asigură cu sacrificii. O națiune, indiferent de mărimea ei, trebuie să fie gata să se bată, atunci când interesele sale vitale sunt puse în cumpănă. Hotărârea Serbiei, de a accepta o confruntare militară cu S.U.A. și N.A.T.O., în primăvara anului 1999, strategia politică și militară aplicată de sârbi în acest război fantastic de inegal în ceea ce privește raportul de forțe, care, în final, le-a dat câștig de cauză, va rămâne **un model** pentru toate statele mici și mijlocii, vreme îndelungată.

Statele naționale, fie că sunt sau nu cuprinse într-o alianță militară, bazându-se pe serviciile proprii de informații, adică pe metode, procedee și surse specifice activităților de spionaj, în procesul de elaborare a politicii lor în plan militar și doctrinar, **încearcă să răspundă la următoarele probleme**:

- Cine ar fi inamicul probabil într-un eventual război, cine i-ar putea fi aliat acestui inamic, ce state ar fi neutre, cu cine s-ar putea alia?
- Care sunt obiectivele politico-militare ale statului în cauză și ce strategie ar trebui adoptată pentru atingerea lor?
- Ce forțe și mijloace militare sunt necesare pentru atingerea scopurilor războiului și cum vor trebui pregătite aceste forțe pentru un viitor război?
- Natura viitorului război. Care ar putea fi situațiile de criză de natură să ducă la izbucnirea unui război?
- Prin ce se va caracteriza situația inițială a războiului?
- Ce mijloace de purtare a războiului ar trebui dezvoltate?
- Cum trebuie pregătită economia pentru război și cum să se asigure baza logistică a acesteia.

La aceste sarcini fundamentale în domeniul securității statului la nivel strategic, **trebuie adăugate și nevoile cunoașterii fenomenului militar la scară globală**, ținând cont că ne găsim într-o etapă istorică a unei noi revoluții în domeniul militar.

Revoluția în domeniul militar este rezultatul generat de introducerea celor mai noi tehnologii într-un număr semnificativ de sisteme

de armament (cum sunt cele de cercetare şi lovire de înaltă precizie), combinat cu idei novatoare privitor la purtarea acţiunilor militare şi adoptarea unor structuri organizatorice, care, luate la un loc, conduc la schimbări fundamentale în caracterul şi desfăşurarea conflictelor militare.

În concluzie, **pentru ca o revoluţie în domeniul militar să aibă loc**, vor trebui să se îmbine **cele trei dimensiuni fundamentale**:

- tehnologiile ultra-avansate;
- concepţiile noi de ducere a luptei armate;
- structurile organizatorice adecvate.

Toate acestea ridică sarcini enorme în faţa spionajului militar. **Cei care le ignoră o fac pe riscul propriei lor existenţe**.

Mi-ar fi foarte greu să precizez unde se găseşte România vis-a-vis de toată această problematică.

Coborând ştacheta nevoilor de informaţii de la nivelul strategic, la cel operativ şi tactic, **nevoile de informaţii militare, în expresia lor cea mai succintă, se referă la**:

- Cine sunt comandanţii eşaloanelor inamice?
- Cu ce fel de soldaţi sunt încadrate unităţile şi marile unităţi ale inamicului?:
  - sunt soldaţi de profesie angajaţi pe bază de contract?
  - sunt soldaţi recrutaţi pe baza serviciului militar obligatoriu?
  - ce vechime în serviciu au militarii recrutaţi?
- Care este starea fizică şi morală a trupelor?
  - sunt ei soldaţi sănătoşi, călîţi şi devotaţi?
- Care este tăria inamicului? Ce efective are? Câte unităţi şi mari unităţi pe categorii de forţe ale armatei (trupe terestre, forţe aeriene şi forţe maritime) şi pe arme-tancuri, artilerie etc.?
- Ce armament modern (arme nucleare, chimice, bacteriologice, de înaltă precizie) are inamicul în dotare şi gradul de mobilitate al acestuia?
- Unde se află armamentul (zona, raionul, poziţia) şi unde sunt dispuse toate elementele dispozitivului său?
- Este inamicul dispus în poziţii fortificate şi care este natura lucrărilor?
- Unde a fost inamicul anterior, caracterul mişcărilor sale şi ce ar putea face în continuare?
- Dacă se deplasează, care este direcţia, scopul final al deplasării şi posibilităţile în timp şi spaţiu ale inamicului?
- Cum ar reacţiona inamicul în diferite situaţii ale acţiunilor de luptă?
- Care sunt posibilităţile în timp şi spaţiu ale inamicului de a contracara acţiunile noastre, cu argumente pentru fiecare situaţie în parte.

Enumerarea,chiar şi succintă, a sarcinilor serviciilor militare de spionaj ajută la înţelegerea faptului că îndeplinirea acestora cere întreprinderea de

acțiuni, cheltuirea de resurse, angajarea de forțe umane calificate, existența unor instituții specializate. Toate acestea vizează în ultimă analiză obținerea de informații. Pentru a le obține este nevoie de surse corespunzătoare.

Sursele publice şi... minciunile diplomatice

Institutul Diplomatic al Universității Georgetown din Washington, într-un studiu elaborat în anul 1992, apreciază că **90% din informațiile de care au nevoie guvernele pentru a lua decizii corecte pot fi obținute din surse publice**. Prin surse publice, înțelegem totalitatea izvoarelor de informații militare, politice, economice şi tehnologice existente într-o țară, accesibile marelui public, fără nici un fel de restricții legale. Pur şi simplu, acestea constau din cărți, studii, buletine periodice, anuare statistice, albume specializate pe diferite domenii, reviste profesionale de specialitate, ziare, emisiunile posturilor de radio şi de televiziune, rețeaua Internet, materialele de reclamă comercială, etc. care pot fi cumpărate de pe piață.

Volumul şi calitatea informațiilor din sursele publice diferă de la o țară la alta. **Cele mai valoroase şi mai bogate surse publice din lume se găsesc în țările cele mai dezvoltate ale lumii, în frunte cu S.U.A., care este un adevărat *"paradis al spionilor"*.**

Un fizician cu o pregătire temeinică poate obține, din sursele publice existente în S.U.A., toată documentația ştiințifică şi tehnică în măsură să-l ajute să producă bomba atomică, dacă dispune de instalațiile industriale adecvate sau o bombă atomică artizanală, dacă nu dispune de o asemenea instalație.

Tehnica de aviație militară şi tehnica spațială ruseşti au fost realizate şi cu unele inspirații din sursele publice americane şi invers. Buletinul săptămânal *"Aviația şi Tehnologia Spațială"*, care apare în S.U.A., este tradus, cu o maşină electronică specială, chiar la bordul avioanelor ruseşti care fac cursa Moscova-New York şi retur.

Volumul, valoarea şi regimul juridic al circulației informațiilor în lumea dezvoltată occidentală sunt extrem de largi şi permisibile, stând la baza a ceea ce numim *"societatea deschisă"*. Libera circulație a informațiilor purtătoare de valori, ca surse de inovație şi creativitate, a contribuit imens la dezvoltarea civilizației şi abundenței materiale din aria euro-atlantică. Pe de altă parte, **secretismul excesiv**, încătuşarea circulației informațiilor generatoare de progres în fostele state socialiste, în frunte cu U.R.S.S., au constituit **una din cauzele care au condus la colapsul sistemului social-economic din aceste state**.

Târgurile şi expozițiile naționale şi internaționale de armament şi tehnologii militare cu scopuri de comercializare, constituie **excelente surse**

publice, legale, de culegere de informații, intens exploatate de spionii de profesie.

Pentru ofițerii de informații cu acoperire diplomatică, sursele publice includ și vizitele și turneele de informare organizate de către autoritățile statului de acreditare, conferințele, simpozioanele și seminariile cu tematici speciale.

Un simplu abonament la **buletinul săptămânal *"Jane's Defence Weekly"***, editat de *"Jane's Information Group"*, cea mai mare agenție de informații militare particulară din lume, te va ține la curent cu tot ce este nou în cercetarea, proiectarea, producția și comercializarea tehnicii și armamentului din toate statele lumii. De la același grup, pot fi comandate celebrele volume cu absolut toate categoriile și sistemele de tehnică și de arme, electronice și de comunicații, toată gama de muniții, de la cartușul de pistolet la rachetele intercontinentale etc.

Mergând însă pe axa Vest-Est, de la Wasghinton la Varșovia și apoi la Moscova și Beijing, **sursele publice devin tot mai sărace și mai restrictive**.

Pe axa Nord-Sud situația este și mai dezastruoasă. Pentru informațiile militare găsite din abundență în S.U.A., Marea Britanie, Franța, va trebui să folosești agenți plătiți, să desfășori acțiuni ilegale de spionaj și să-ți riști capul, dacă este vorba de țări ca Federația Rusă, Grecia, Turcia, Iran, Afganistan, China. În fiecare țară, valoarea și volumul surselor publice diferă. **Personal, nu-i invidiez pe profesioniștii serviciilor străine de informații care sunt obligați să apeleze la sursele publice din România.** Sărăcia lucie în plan economic generează aceeași sărăcie lucie și în domeniul informațiilor din surse publice.

Cele prezentate mai sus nu trebuie să ducă la concluzia că în S.U.A. și celelalte state occidentale dezvoltate nu ar exista secrete sau legi care să protejeze secretele de stat și ale agenților particulari. Încălcarea acestor legi atrage sancțiuni aspre, inclusiv pentru oamenii de presă, care, în România, se cred a fi deasupra oricăror legi.

În statele membre în N.A.T.O., sistemul clasificării documentelor include: documente **confidențiale**, cu un grad de acces mai larg, documente **secrete**, care restrâng aria de acces, documente **strict-secrete**, la care au acces numai șefii instituțiilor statului și documente **strict-secrete de importanță deosebită**, la care au acces șeful statului, șeful guvemului și un număr foarte limitat de miniștri și demnitari direct interesați.

În toate statele membre în N.A.T.O., există organe de cenzură militară și de securitate. În Marea Britanie există sistemul numit ***"D.-NOTES"***, care constă în circularele săptămânale trimise tuturor directorilor de ziare, de către șeful Serviciului Secret de Securitate (M.I.-5) cu problemele care, în interesul securității statului, nu trebuie abordate în presă.

Democraţia şi liberul acces la informaţii nu au absolut nimic în comun cu debandada şi iresponsabilitatea existente în aria Balcanică şi Europa de Est.

Din prezentările de mai sus, rezultă că serviciilor de informaţii le-ar reveni obţinerea doar a **10%** din informaţii apelând la sursele acoperite, la surse ilegale, adică la spionajul propriu-zis.

Abordarea acestor surse înseamnă asumarea de **riscuri**, incumbă **posibilităţi de căderi, înrăutăţirea relaţiilor dintre state**, iar **în timp de război se plăteşte cu viaţa**. Abordarea surselor ilegale de informaţii, care vizează ajungerea la documentele secrete, strict-secrete şi de importanţă deosebită ale unui stat, este **posibilă numai de către oameni de excepţie**, profesionişti de înaltă clasă, posesori ai artei spionajului în accepţiunea cea mai înaltă a conceptului.

Deşi puţine din punct de vedere statistic, **informaţiile obţinute din surse ilegale au şi cea mai mare valoare, de multe ori ţinând chiar de supravieţuirea şi existenţa unui stat**.

Nu este un secret că imensa majoritate a oamenilor care se mişcă în universul informaţiilor trăiesc toată viaţa lor pe seama surselor publice.

Condiţia fundamentală a exploatării cu succes a surselor acoperite de informaţii, a surselor ilegale, este **păstrarea unui secret total, desăvârşit permanent**. Cei care pretind "transparenţă" în activitatea serviciilor de informaţii, aşa cum se întâmplă în România post-socialistă, sunt fie puşi în slujba unor interese străine, fie de-a dreptul lunateci ! A pretinde "transparenţă" unor servicii secrete, fie cele ale poliţiei, ale jandarmeriei, de securitate internă, de spionaj şi contraspionaj este sinonim cu a le pretinde să se sinucidă. Dar grădina Domnului este mare...

Legea fundamentală care stă la baza folosirii surselor ilegale este aceea ca **adversarul să nu ştie, să nu nutrească nici cea mai mică bănuială că i-au fost sustrase informaţii secrete**. Aceasta este şi raţiunea pentru care există şi se practică spionajul. Dacă adversarul a aflat că i s-a sustras un secret de importanţă deosebită (cum ar fi un plan de operaţii militare), va lua imediat măsuri de contracarare şi va efectua schimbări de fond în secretul pierdut.

De peste un deceniu, agenţii diplomatici proveniţi de la C.I.A. depun mari eforturi pentru a determina serviciile de informaţii din fostele state membre în Tratatul de la Varşovia să renunţe la sursele acoperite de informaţii de pe teritoriul S.U.A. şi să se limiteze exclusiv la sursele publice, adică la sursele deschise. Este foarte adevărat că sursele publice din S.U.A. sunt extraordinar de bogate în informaţii şi personal recomand să fie exploatate cu maximum de intensitate, dar atrag atenţia că, din aceste surse, guvernanţii României nu vor afla în vecii vecilor

care sunt adevăratele intenţii, scopurile ascunse, scopurile nedeclarate ale S.U.A. faţă de România. De mii de ani, declaraţiile oficiale ale împăraţilor, regilor, preşedinţilor şi şefilor de guverne nu au corespuns şi nu vor corespunde cu scopurile reale urmărite. Dacă declaraţiile oficiale ale statelor ar exprima în toate situaţiile realitatea, atunci nici nu ar mai fi nevoie de serviciile de spionaj....

Declaraţiile oficiale şi diplomaţia fac parte din arta politică a îmbrobodirii. În declaraţiile oficiale cred doar cei naivi şi, eventual, "presa democratică" din România.

Ministrul Propagandei celui de-al treilea Reich, dr. Goebbels, îşi baza întregul program al acţiunilor sale de influenţare psihologică pe următorul principiu: ***"Cu cât minciuna este mai mare şi mai des repetată, cu atât poporul o va crede mai uşor"***. Propaganda psihologică postbelică americană a preluat multe din metodele şi princi-piile acestui mare maestru al propagandei negre.

Profesioniştii serviciilor de spionaj ştiu că, **de mii de ani, în politica statelor şi în diplomaţie, de regulă, vorbele nu au nici o legătură cu acţiunea**. Vorbele sunt vorbe, iar acţiunile (cele subterane) sunt acţiuni. **Vorbele frumoase se folosesc pentru a ascunde faptele urâte. Diplomaţia sinceră nu este posibilă**, aşa cum nu sunt posibile apa uscată şi fierul de lemn. Sper ca viitoarele generaţii de oameni politici şi cei care vor lucra sub stindardul serviciilor de informaţii ale României să înţeleagă aceste adevăruri fundamentale.

Pe de altă parte, **"consilierii" C.I.A., în cooperare cu cei britanici din M.I.-6, depun eforturi pentru a orienta eforturile serviciilor de informaţii din statele Europei Centrale**, inclusiv din România, **exclusiv către spaţiul Federaţiei Ruse**. Aşa au procedat şi ruşii cu serviciile de informaţii ale fostelor state satelite, orientându-le exclusiv către N.A.T.O., mai puţin pe cele din România, care au ieşit de sub controlul sovietic în anul 1964. Aflându-mă în misiune la Londra, reţin şi astăzi ordinul foarte categoric pe care l-am primit după "Declaraţia politică din aprilie 1964", *"de a întrerupe orice forme de cooperare sau consultare cu reprezentanţii diplomatici ai U.R.S.S., precum şi ai celorlalte state membre în Tratatul de la Varşovia"*. Autorităţile britanice au luat cunoştinţă de acest ordin, evident, pe căi neoficiale şi, drept urmare, **diplomaţilor Ambasadei României la Londra le-au fost anulate restricţiile de deplasare pe teritoriul Marii Britanii**. România intra în regimul de liberă circulaţie, exact ca cel aplicat statelor membre în N.A.T.O. "Forţele democratice" din România contemporană nu-şi mai amintesc astfel de "amănunte"...

După natura lor, sursele acoperite se împart, în mod convenţional, în **surse umane** (*human intelligence*) şi o multitudine de **surse speciale tehnice**, definite în funcţie de scopurile urmărite şi aparatura utilizată.

Sursele umane şi arta recrutării

În activitatea de spionaj nu există limite, nu există reguli de comportament convenite între state, pentru că nimeni nu le-ar respecta, nu există "destul". Atunci când ajunge la un secret de stat sau militar, spionul de profesie îl ia pur şi simplu.

Omul este cel mai valoros purtător de informaţii.

Dacă nu ştii ce gândesc oamenii politici care influenţează cursul istoriei şi ce intenţii ascunse au, nu ştii în realitate nimic! La gândurile oamenilor nu pot pătrunde decât alţi oameni. Cu nici un satelit, indiferent cât de sofisticat ar fi, nu vei afla niciodată ce gândesc şi ce intenţii ascunse au liderii politici de la Washington sau Moscova, Londra sau Berlin, Sofia sau Budapesta, că sunt mai aproape de noi.

Sursele umane de informaţii mai poartă şi numele de **surse de agentură. Neglijarea surselor umane de informaţii prin agenţi recrutaţi, aflaţi în centrele vitale de decizie ale adversarului, duce în final la eşecuri**, atât în politică, în economie, în comerţ, în finanţe, în cercetarea ştiinţifică, cât mai ales în război.

Cu sateliţii şi staţiile radar, cu avioanele "invizibile" şi fără pilot, cu toţi sensorii din lume, cu submarinele şi aparatura de interceptare a comunicaţiilor, nu se va ajunge să se pătrundă niciodată în conştiinţa umană, să se afle ce gândesc şi ce hotărăsc factorii de decizie.

Sursele umane se ridică la rangul de activitate de spionaj atunci când de la acestea se obţin informaţii cu caracter secret, apărate prin lege, utile părţii adverse.

Sursele umane pot fi imaginate ca o piramidă structurată în ordinea importanţei lor, astfel:

- agenţii de informaţii, recrutaţi după criteriile tratate anterior;
- transfugii şi trădătorii, foarte numeroşi în epoca războiului rece, precum şi în situaţiile de crize politico-militare, cum au fost războaiele din Balcani, în ultimul deceniu al secolului XX;
- opoziţia politică, exilaţii, guvernele fantomă;
- informatorii ocazionali secreţi;
- prizonierii de război şi populaţia aflată sub ocupaţie;
- contactele de afaceri;
- refugiaţii;
- călătoriile ocazionale.

În timp de război, toate statele lumii folosesc intens, ca sursă de informaţii, prizonierii de război, utilizând toate metodele imaginabile, inclusiv **tortura şi substanţele chimice**. Aceasta pentru motivul că informaţiile obţinute de la prizonieri pot avea **efecte imediate** asupra

rezultatelor acțiunilor de luptă: să învingi sau să fii învins. În timp de război, nimeni nu-şi mai bate capul cu prevederile Convenției de la Haga, care interzice acest lucru...

Identificarea şi recrutarea de agenți cere foarte mult timp şi presupune o adevărată artă în materie.

După identificare şi recrutare, lucrurile sunt departe de a se simplifica. Cea mai sensibilă şi mai periculoasă parte a lucrului cu agenții o constituie **legăturile, modul de comunicare** cu aceştia. De multe ori, în situațiile de criză sau război, agenții sunt puşi în situația de a furniza informații în timp real, ceea ce este extrem de periculos.

Sursele umane au o mare cuprindere, putând acoperi toate domeniile de interes pentru serviciile de spionaj. Acestea au o mare sensibilitate la orice schimbări, sunt flexibile şi manevrabile. **O culme a spionajului o constituie penetrarea cu agenți a serviciilor de informații adverse.**

Sursele umane sunt singurele care dau rezultate mari în spionajul tehnologic şi ştiințific, aşa cum s-a demonstrat în cazul spionajului atomic.

Direcția pentru Ştiință şi Tehnologie din cadrul C.I.A. pune un foarte mare accent pe factorul uman, mergând de la recrutare, până la cumpărarea la prețuri mari a savanților şi cercetătorilor valoroşi din orice țară a lumii, indiferent dacă este aliată sau adversară.

Ofițerii de informații cu acoperire diplomatică, pe lângă preocupările de a identifica şi recruta agenți, **desfăşoară ei înşişi acțiuni de culegere continuă de informații.**

Metodele fundamentale folosite sunt observarea, ascultarea şi investigațiile, toate completate cu ajutorul mijloacelor tehnice de agentură.

Observarea ca sursă de informații este tot atât de veche ca şi specia umană. Pentru a-şi mări raza de observare omul s-a urcat pe o movilă, pe un deal, pe un vârf de munte, într-un copac, o turlă, pe catarg. Apoi a inventat balonul şi a urcat şi mai sus, luând cu el şi aparatul de fotografiat, apoi avionul, satelitul de observare cu transmiterea de imagini, iar mai recent, navetele spațiale şi stațiile orbitale.

Adevărul este că **toată lumea priveşte dar numai spionii văd.**

Ascultarea se face prin simțul auzului, dar şi cu tehnici speciale de interceptare şi înregistrare a convorbirilor, începând de la microfoanele implantate în toate locurile imaginabile şi inimaginabile, până la sateliții specializați în interceptarea comunicațiilor radio şi a telefoanelor.

Absolut tot ceea ce se emite în eter poate fi interceptat şi ascultat. De aici, rezultă aprecierea că acei ofițeri de informații care au misiunea de a conduce agenți, dacă vor ca aceştia să nu cadă, **să fugă de spectrul electromagnetic, precum dracul de tămâie.** Folosirea

telefoanelor digitale, a staţiilor radio-mobile, a telefoanelor cu fir, inclusiv cu fibră optică, a reţelelor Internet, a cărţilor de credit, în relaţiile cu agenţii, înseamnă condamnarea acestora la moarte sau la puşcărie. **Trainice sunt doar sistemele clasice de legături indirecte**, care se învaţă în şcolile de specialitate.

Investigaţia este la fel de veche ca şi observarea. Combinate cu bani, femei şi băutură, metodele clasice de culegere de informaţii fac adevărate ravagii când sunt utilizate de spioni profesionişti.

Dumnezeu a dat spionilor computerul !

Cea mai importantă sursă tehnică de informaţii o constituie cercetarea radioelectronică (Signal Intelligence sau "SIGNIT"). Aceasta a devenit **cea mai prolifică sursă de informaţii a secolului XX**.

Interceptarea mesajelor transmise prin liniile telegrafice a început încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. În războiul civil din S.U.A. (1861-1865), adversarii şi-au interceptat fizic reciproc liniile telegrafice militare. În primul război mondial, interceptarea circuitelor telefonice a fost larg răspândită.

În **anii '50**, americanii au construit **celebrul tunel de la Berlin**, până sub centrul de transmisiuni al Comandamentului forţelor armate sovietice din R.D.Germană, de unde au interceptat mii de circuite, colectând o cantitate imensă de mesaje şi informaţii.

În ultimii ani, americanii au recunoscut că au interceptat şi cablurile submarine existente în lungul coastelor Federaţiei Ruse.

Introducerea aparaturii radio la marină, trupele terestre şi ulterior în aviaţie şi apariţia spectrului electromagnetic în spaţiu au condus la amplificarea extraordinară a cercetării radioelectronice.

Odată cu aceasta, s-a dezvoltat şi activitatea de spargere a codurilor şi cifrurilor, care a condus ulterior la apariţia unor organe specializate, precum Agenţia Naţională de Securitate din S.U.A., unde sunt utilizate cele mai performante calculatoare din lume. De altfel, calculatorul sau computerul a fost creat de către spionii britanici, în frunte cu matematicianul Alen Turing, în contextul eforturilor acestora de a sparge codurile şi cifrurile germane în anii celui de-al doilea război mondial, lucru ce le-a reuşit. Se afirmă că **Dumnezeu a dat spionilor computerul**. Considerat drept cea mai înaltă culme a realizării minţii omeneşti în domeniul tehnic, **computerul îi avantajează pe spioni**. Trecerea bazelor de informaţii din toate instituţiile-cheie, inclusiv cele militare, ale statelor dezvoltate ale lumii de la sistemul clasic pe computere este o adevărată mană cerească pentru agenţii de spionaj plasaţi în aceste instituţii. **O**

documentaţie secretă de 500 pagini poate fi trecută pe o dischetă în mai puţin de trei minute, iar discheta poate fi scoasă din instituţie fără a lăsa urme. Sistemele de securizare aplicate computerelor pot reduce riscurile de pătrundere la bazele de informaţii, dar eliminarea completă a acesteia este practic imposibilă.

Războiul rece a ridicat cercetarea radioelectronică pe culmi inimaginabile.

S.U.A. şi aliaţii săi au înconjurat fosta lume comunistă cu puternice staţii şi centre de monitorizare radioelectronice.

Cercetarea radioelectronică are două sub-diviziuni:

• **"COMINT"** (*Comunication Intelligence*), ceea ce se traduce prin interceptarea mijloacelor de comunicaţii (mai ales prin radio);

• **"ELINT"** (*Electronic Intelligence*), adică interceptarea celorlalte mijloace care emit fără a fi parte a reţelelor de comunicaţii, cum sunt staţiile radar, de hidrolocaţie etc.

Nervul central al "COMINT" este efortul de spargere a cifrurilor. În acest plan, se derulează într-o tăcere totală, **un război cumplit între criptografi**, care sunt realizatorii cifrurilor şi codurilor, **şi decriptori**, adică spărgătorii de cifruri. Acest război este ţinut în cel mai desăvârşit secret. **Un stat căruia i s-a spart cifrul este complet descoperit şi foarte vulnerabil.**

Cercetarea radioelectronică se face de la mari distanţe, din Cosmos, din aer, de pe uscat şi de pe mare şi nu presupune încălcarea spaţiului aerian, terestru sau naval ale adversarului **nefiind nici văzută şi nici simţită**.

De o jumătate de secol, **Agenţia Naţională de Securitate a S.U.A. interceptează comunicaţiile tuturor statelor lumii**, atât ale celor aliate, cât şi ale celor considerate adversare. Mii de analişti, matematicieni, informaticieni, sociologi, lingvişti, economişti şi istorici sunt angajaţi în procese de analiză şi decriptare a cifrurilor de stat.

Prin interceptarea traficului radio, chiar şi fără spargerea codurilor şi cifrurilor, **se pot obţine informaţii deosebit de valoroase şi se pot trage concluzii cu privire la**:

- echipamentul tehnic utilizat;
- determinarea caracteristicilor tehnico-tactice ale emiţătoarelor şi chiar reproducerea acestora;
- determinarea poziţiei în spaţiu a ţintelor şi obiectivelor ce urmează a fi lovite;
- determinarea compunerii forţelor şi a dispunerii lor în teren;
- ordinea de bătaie şi manevra de forţe şi mijloace;

Tabelul general al surselor de informaţii utilizate în spionajul modern, altele decât sursele publice, se prezintă astfel:

• **HUMINT** (*Human* Intelligence) – surse umane;

• **SIGINT** (*Signal* Intelligence) – cu cele două subramuri:
- **COMINT** (*Comunication* Intelligence) – cercetarea radio;
- **ELINT** (*Electronic* Intelligence) – cercetarea electronică;

• **SATINT** (*Satelite* Intelligence) – cercetarea prin sateliți;

• **PHOTINT** (*Photografic* Intelligence) – cercetarea foto cu toate mijloacele posibile;

• **NUCLINT** (*Nuclear* Intelligence) – detectarea exploziilor nucleare prin seisme și radiații;

• **INFRAREDINT** (*Infrared* Intelligence) – cercetarea pe baza radiațiilor infraroșii a lansării rachetelor intercontinentale;

• **ACOUSTINT** (*Acoustic* Intelligence) – cercetarea pentru detec-tarea submarinelor nucleare purtătoare de rachete intercontinentale.

Este absolut necesar de reținut că **toate aceste surse pot fi distorsionate** prin dezinformare, prin mascare, falsificare, codificare etc. **La orice măsură, există și o contramăsură.** La acțiunile radioelectronice, se răspunde cu măsuri contra radioelectronice (de bruiaj, etc.).

Istoria a demonstrat că, din toate sursele utilizate, **sursele umane, "HUMINT", sunt cele mai valoroase.**

Sursele tehnice de cercetare strategică SATINT, SIGINT, PHOTINT, COMINT etc., pe care C.I.A. a pus atâta accent în cei 45 ani de război rece, **au pierdut competiția cu sursele clasice de informare**, adică cu HUMINT.

La începutul secolului XXI, atât C.I.A., cât și celelalte servicii de informații din țările dezvoltate **se întorc spre clasicism**, spre metodele, procedeele și forțele spionajului clasic, axate pe om, pe agent, rezidenți și rețele.

Analiza și sinteza informațiilor – totul sau nimic !

Analiștii și serviciile de informații trebuie să se afle "în aceeași tranșee" cu factorii de decizie politică.

Serviciile de informații dintr-o societate modernă, dezvoltată, sunt **parte integrantă** a sistemului de guvernare pe care îl deservesc. Relațiile dintre acestea sunt **un amestec de intimitate și distanță**. Intimitate la nivelul "creierului de decizie" și distanță față de procesul propriu-zis de luare a deciziei.

Valoarea serviciilor de informații este dată de măsura în care acestea deservesc în mod eficient pe consumatorii de informații la nivel înalt, unde se iau deciziile politice:

- Președinte – Parlament;
- Primul ministru;

- Consiliul Suprem de Apărare a Țării;
- miniștrii;
- șefii militari de la eșaloanele înalte.

Aceste eșaloane pretind din partea serviciilor de informații **aprecieri și concluzii superior analizate și ușor de utilizat**.

Simpla informare, fără analiză și estimare, fără elementele de previziune este lipsită de utilitate pentru factorii superiori de decizie.

Estimările la nivel național ocupă un loc de o importanță excepțională în procesul de analiză a informațiilor. Aceste estimări nu pot fi produsul unei singure instituții. La elaborarea acestora trebuie să participe toate organismele implicate în activități de informații, precum și cei care răspund de securitatea națională.

În România, așa ceva nu a existat niciodată și nu există nici în prezent, fapt pentru care, societatea românească a fost și este defazată în raport cu mersul istoriei.

Estimările constituie prezentarea într-un mod extrem de atent și elaborat a problemelor cu privire la probabilitatea producerii unor fenomene și evenimente în viitor.

Estimările naționale sunt documente speciale, de profunzime, care prezintă situațiile ce s-ar putea produce în viitor, de mare importanță pentru securitatea națională și politica externă a statului.

Asemenea extimări naționale se elaborează permanent în statele dezvoltate – S.U.A., Japonia, Marea Britanie, Germania, Franța **dar nu au existat și în practica statelor din fosta lume socialistă**, în frunte cu U.R.S.S. În acea lume care s-a și prăbușit, dorința era luată drept realitate, iar locul estimărilor era luat de propaganda de partid.

Estimările sunt necesare pentru situații greu de anticipat, pentru acele evoluții în legătură cu care nu există răspunsuri clare. Atunci când totul este limpede, nu este nevoie de estimări. Nimeni nu pune întrebări simple, ușoare. O estimare încearcă să reducă marja inevitabilă de incertitudine la minimum, prin elaborarea de calcule cât mai apropiate de evoluțiile viitoare probabile.

Elaborarea unor estimări este **o activitate complexă**, deosebit de dificilă, bazată pe calcule bine fondate, pe raționamente logice, puse în evidență cu maximum de obiectivitate, cât mai relevante pentru factorul de decizie.

Este o adevărată catastrofă să crezi că ceea ce tu nu știi nu există, și ceea ce tu nu poți să faci, nici alții nu pot !

De ani de zile, România se dă în spectacol în legătură cu *"dorința fermă a tuturor românilor, de aderare la N.A.T.O."* **Nimeni nu a elaborat însă și o estimare în legătură cu șansele României de a-și atinge**

acest obiectiv. Totul se rezumă la o propagandă facilă de suprafață...

Nu îmi propun să elaborez o astfel de estimare dar, încă din capul locului, consider că **şansele României de a adera la N.A.T.O. depind de o întrebare fundamentală ce se pune, acum**, la începutul secolului XXI, **şi anume**: *"Ce este mai important pentru Europa Occidentală, adică pentru Uniunea Europeană? O alianță militară cu Statele Unite ale Americii împotriva Federației Ruse, care s-ar putea finaliza chiar printr-un război, sau o largă şi profundă cooperare cu Rusia, care să-i permită Uniunii Europene accesul pe piața rusească, la imensele sale resurse de materii prime?"...*

Dacă Uniunea Europeană va opta pentru prima variantă, şansele României de aderare la N.A.T.O. sunt mari. În situația că va opta pentru cea de-a doua variantă, atunci, atât şansele N.A.T.O. de a se mai extinde spre est, cât şi şansele României de aderare la această alianță sunt foarte reduse.

Europa nu va putea avea şi una şi pe cealaltă. N.A.T.O. este o alianță militară anti-rusească şi aşa va rămâne până în ultimul ceas al existenței sale. Până în prezent, **există indicii că Uniunea Europeană va opta pentru cea de-a doua variantă, adică o amplă cooperare şi, într-un viitor mai îndepărtat, chiar o integrare europeană a Rusiei.**

Analizele şi estimările sunt mult mai dificile decât acțiunile de culegere de informații, iar analiştii de mare clasă, capabili să discearnă viitorul şi sensurile istoriei, sunt extrem de rari. **Şi mai rară este simbioza dintre omul politic de marcă şi analistul politic de marcă.**

Ionel I.C.Brătianu – un model prea îndepărtat...

În tot cursul secolului XX, România a avut un singur om politic cu înalte calități de analist, care a fost capabil să estimeze cursul real al istoriei şi să valorifice în interesul națiunii române oportunitățile create în cursul primului război mondial. Acesta a fost Ionel I.C.Brătianu, liderul Partidului Național Liberal.

Genial analist politic, Ionel I.C.Brătianu s-a dovedit a fi un prim-ministru apropiat de modelul britanic al lordului Palmerston, înțelegând că *"România nu are nici prietenii eterne şi nici dușmănii eterne, ci doar interese eterne"*. **Slujind în exclusivitate interesele României şi nefiind preocupat de propria-i imagine în străinătate, în decurs de câțiva ani, Ionel I.C.Brătianu a încălcat trei mari tratate internaționale, pentru că aşa o cereau interesele vitale ale României, astfel:**

- **încalcă Tratatul din 1883**, semnat de regele Carol I cu Imperiul Austro-Ungar, în baza căruia România ar fi trebuit să intre în primul război mondial alături de Puterile Centrale (Germania – Austro-Ungaria) şi, la 17 august 1916, semnează Tratatul de Alianță cu Antanta;

• **încalcă Tratatul cu Antanta**, atunci când România este abandonată în faţa tăvălugului german şi austro-ungar, ca urmare a prăbuşirii Imperiului Ţarist şi încheie pacea draconică de la Bucureşti;

• în noiembrie 1918, când în Europa Occidentală se încheia primul război mondial,Ionel I.C.Brătianu **încalcă Tratatul de pace semnat la 7 mai 1918 cu Puterile Centrale** şi porneşte războiul României pentru reîntregirea neamului, care se încheie la 3 august 1919 cu ocuparea Budapestei.

Marele om politic Ionel I.C.Brătianu, vizionar şi analist de excepţie, a ştiut chiar din primul moment, dat fiind raportul de forţe existent, că România va suferi multe înfrângeri pe câmpurile de bătălie. Dar în acelaşi timp, **el a ştiut mai bine ca nimeni altul că România va termina războiul în tabăra învingătorilor**, iar de pe urma calvarului prin care va trece naţiunea română, se va naşte **România Mare**. Iată ce înseamnă om politic şi analist de geniu ! Ionel I.C.Brătianu **a avut o imagine foarte negativă în Occident şi era temut în toate cancelariile guvernamentale**. Acesta era **cel mai bun certificat că-şi făcea datoria faţă de ţară...**

A spune că România Mare a fost opera regelui Ferdinand I, cum se mai afirmă în zilele noastre, este tot atât de aproape de adevăr cum ai spune că operele lui Constantin Brâncuşi au fost sculptate de un olar.

Lipsa unor oameni politici de valoare şi a unor analişti politici pe măsură au făcut ca societatea românească din ultimul deceniu al secolului XX să plutească în derivă, ajungând pe marginea prăpastiei.

La începutul secolului XXI, România nu dispune nici de analişti în domeniile politic, economic şi militar şi nici de structuri care să elaboreze studii şi estimări de valoare naţională.

Ne orientăm "după ureche" sau ne conduc consilierii străini... Datorită incapacităţii şi iresponsabilităţii clasei sale politice, **România a pierdut toate oportunităţile** pe care i le-a deschis istoria la sfârşitul secolului XX.

Balcanii – ţinuţi "la foc mic" de S.U.A. !

O altă problemă la ordinea zilei, atât în România, cât şi în celelalte foste state socialiste este legată de **esenţa relaţiilor Est-Vest**, după încetarea războiului rece în anul 1989.

Profesorul universitar american Jeffrey E.Garten susţine că "războiul rece" a fost înlocuit cu o "pace rece", a cărei dimensiune principală o va constitui globalizarea.

În ceea ce priveşte **Europa de sud-est**, realitatea este cu totul alta. **Epoca "războiului rece" a fost înlocuită cu epoca "războaielor calde".** Din 1991 şi până în anul 2001, conflictele militare din Balcani şi

Caucaz s-au ţinut lanţ. După conflictele militare care au lovit Slovenia, Croaţia, Bosnia-Herţegovina, Serbia şi Kosovo, în martie 2001 a izbucnit războiul din Macedonia, care ar putea arunca în aer întreaga Peninsulă Balcanică.

Conflictele militare din Europa de sud-est sunt alimentate pe căi subterane, în mod sistematic, de către S.U.A., care, în principal, urmăresc:

• **exploatarea avantajelor supremaţiei militare a S.U.A.**, după ruperea echilibrului de forţe la scară globală în urma dispariţiei Tratatului de la Varşovia, a dezmembrării U.R.S.S. şi ocuparea de poziţii strategice-cheie aducătoare de avantaje economice în perspectiva secolului XXI;

• **realizarea**, printr-o prezenţă militară, **a "Arcului strategic Balcani-Caucaz"**, care să permită accesul S.U.A. la rezervele de petrol din bazinul Mării Caspice, evaluate la circa 13 miliarde de tone;

• **menţinerea unor stări perpetue de tensiune şi conflict în Balcani**, pentru a interzice Uniunii Europene construirea marilor magistrale energetice care să lege zona economică a Mării Caspice de Europa Centrală, astfel încât marile companii petrolifere americane să impună orientarea acestora spre Marea Arabiei din nordul Oceanului Indian sau spre Golful Iskenderun din Turcia, situat în partea de nord-est a Mării Mediterane;

• **interzicerea formării unui "spaţiu economic balcanic" şi subminarea cooperării economice a zonei Mării Negre, la care participă şi Rusia;**

• **blocarea procesului de integrare a Europei** potrivit prevederilor Tratatului de la Amsterdam din 1997 şi a Tratatului de la Nisa din anul 2000;

• **subminarea monedei unice europene EURO**, introdusă la 4 ianuarie 2000. Apariţia EURO constituie cea mai mare lovitură în plan economic suferită de S.U.A. în ultima jumătate de secol. Operaţiunile militare din Balcani, în contextul războiului pentru Kosovo, au condus la scăderea cu 30% a ratei de schimb a EURO în raport cu dolarul american;

• **revigorarea industriei de război a S.U.A.** care, timp de 50 ani, a fost şi încă mai este locomotiva economiei S.U.A.;

• **ameliorarea relaţiilor S.U.A. cu lumea islamică**, în concordanţă cu obiectivul strategic al S.U.A. pentru începutul secolului XXI, de a pătrunde în statele islamice din sudul fostei U.R.S.S. – Azerbaidjan, Kazahstan, Uzbekistan, Kârkzâstan şi Turkmenistan, unde există uriaşe rezerve de petrol, gaze, aur, uraniu etc. înainte ca Rusia să-şi refacă forţele;

• remilitarizarea relaţiilor dintre Europa Occidentală şi Federaţia Rusă şi **revenirea sub noi forme, la epoca războiului rece**, care a fost atât de benefică pentru S.U.A.;

• **menţinerea cu orice preţ a N.A.T.O.**, ca unică organizaţie prin care S.U.A. îşi mai pot exercita influenţa politică şi promova interesele economice în spaţiul Europei Occidentale şi Centrale.

Este evident că, **atâta timp cât vor deţine supremaţia militară, S.U.A. vor continua să recurgă frecvent la *"diplomaţia rachetelor de croazieră"***, aşa cum au procedat, în primăvara anului 1999, împotriva Serbiei, şi la începutul anului 2001, împotriva Irakului...

Războiul rece, înlocuit cu "pacea cartagineză": distrugerea din temelii a Estului ?!...

În anul 1992, fostul preşedinte al S.U.A., Richard Nixon a criticat S.U.A. şi Uniunea Europeană pentru faptul că **nu acordă suficientă asistenţă Europei de Est**, ieşită din epoca comunistă.

În perioada respectivă, ca de altfel şi la începutul secolului XXI, predominantă este euforia *"victoriei asupra comunismului"* şi nicidecum preocuparea de a scoate din impas fosta "lume comunistă", mai ales că "pericolul comunist" era considerat trecut pe vecie. Iată însă că, în anul 2001, nimeni nu mai ştie cu certitudine spre ce anume evoluează Omenirea.

În locul unei asistenţe, mai ales de natură economică, fostele state socialiste situate la est de *"linia Huntington"*, care separă *"civilizaţia catolică occidentală"* de *"civilizaţia ortodoxă orientală"*, au fost supuse rigorilor "păcii cartagineze", după cum constată Institutul de Studii Strategice din S.U.A.(neguvernamental), în eseul intitulat: *"Europa Centrală şi de Est: Probleme şi perspective"* nr.37 din anul 1998.

În eseul respectiv sunt comparate, pe bună dreptate, scopurile şi tratamentul aplicat de Occident, în frunte cu S.U.A., în fosta "lume comunistă", cu cele ale Romei antice în raporturile sale cu Cartagina, în urma "răz-boaielor punice" (anii 264-146 î.e.n.), adică **distrugerea până la temelie** a acesteia, lucru ce s-a şi realizat.

Din analiza eseului, rezultă că cei care l-au elaborat au demonstrat o profundă cunoaştere a esenţei politicii S.U.A. şi N.A.T.O. faţă de Europa Centrală şi de Est din ultimul deceniu al secolului XX, apreciat ca epocă post-război rece.

O primă apreciere de importanţă politică majoră este aceea că **cercurile politice conservatoare din S.U.A. şi în general din Occident urăsc şi suspectează fosta lume comunistă din Europa, cu precădere cea care ţine de cultul creştin ortodox**. Sintagmele "limbajului de tablă" din epoca războiului rece, precum cortina de fier, imperialismul sovietic, foştii sateliţi ai U.R.S.S. se utilizează şi în anul 2001, când se vorbeşte despre Europa Centrală şi de Est, în mai toate analizele şi mesajele politice din S.U.A.

Mult mai gravă şi de natură să îngrijoreze profund este cea de-a doua apreciere de fond făcută de analiştii avizaţi ai Institutului de Studii Strategice din S.U.A., potrivit căreia, **Vestul a impus Estului *"pacea cartagineză"*, adică distrugerea până la temelie.**

Obiectivele majore urmărite prin rigorile "păcii cartagineze" au fost şi rămân în continuare următoarele:

• **distrugerea bazelor economiei statelor vizate** şi în mod deosebit dezindustrializarea acestora, transformarea lor în economii agrare, arhaice;

• **distrugerea structurilor de stat** şi aducerea ţărilor respective în starea de neguvernabilitate, pentru ca, ulterior, acestea să poată fi "modelate" după criterii corespunzătoare intereselor S.U.A.;

• **"spălarea ideologică şi culturală"** a populaţiilor din fostele state comunite, printr-o invazie a "valorilor" culturii americane, mai ales prin intermediul televiziunii;

• **distrugerea puterii militare** a fostelor ţări comuniste, prin reducerea la minimum a armatelor şi armamentelor acestora şi prin deprofesionalizare;

• **exterminarea fizică**, prin privaţiuni planificate a populaţiei mai în vârstă, legată de epoca comunistă;

• **curăţirea de talente, de specialişti şi oameni de mare valoare** a fostei lumi comuniste, printr-o politică sistematică de racolare a acestora. De acest obiectiv, se ocupă cu precădere "Fundaţia Sörös pentru o societate deschisă";

• **degradarea sistemului educaţiei naţionale**, prin "măsuri de reformă", **subminarea istoriei şi culturii autohtone**, în special în mediul tineretului, **cultivarea** neîncrederii în viitor a acestora şi a **dorinţei de emigrare în Vest**;

• **subordonarea economică** a fostelor state comuniste, prin preluarea şi falimentarea principalelor ramuri ale industriilor, acapararea pieţii acestora şi instituirea, prin orice mijloace, a controlului asupra resurselor naturale existente în aceste state.

În schimbul tuturor acestora, S.U.A. şi în general Vestul nu oferă nimic...

Pentru impunerea rigorilor "păcii cartagineze", S.U.A. şi N.A.T.O. au recurs, cu precădere, la următoarele **mijloace**:

• **presiunile şi şantajul** în domeniile politic, economic, cultural, psihologic şi militar;

• **exploatarea disensiunilor intra-statale şi inter-statale**, cu precădere în Balcani şi Asia Centrală;

• **intervenţii militare directe în afara sferei de responsabilitate juridică a N.A.T.O.**, aşa cum a fost cazul operaţiei "Forţa Aliată" împotriva Jugoslaviei, din primăvara anului 1999.

Condiţiile "păcii cartagineze" au produs pierderi catastrofale în economiile fostelor state comuniste din estul şi sud-estul Europei.

Când s-au produs toate acestea, unde au fost serviciile de spionaj şi analiştii din aceste state, victime ale unor indescriptibile forme de agresiune?

Cazul României este tipic din acest punct de vedere. Deşi, este cea mai mare ca suprafaţă, cea mai populată şi cu cele mai bogate resurse naturale din Peninsula Balcanică, la începutul secolului XXI, după zece ani de "reformă", **România este cea mai săracă ţară din Europa**, comparabilă doar cu Albania...

În anul **1989**, ultimul an al regimului totalitar, potrivit datelor furnizate de către Institutul de Studii Strategice de la Londra, produsul intern brut al României era estimat la valoarea de **105,7 miliarde dolari** S.U.A., iar datoriile externe erau la cota zero.

În anul **2000**, produsul intern brut al României era sub **30 miliarde dolari**, iar **datoria externă** se ridica la circa **10 miliarde dolari**.

În anul **2000**, produsul intern brut pe locuitor în **România** era estimat la **4.000 dolari**, iar în **Ungaria** la **7.600 dolari**, în condiţiile în care suprafaţa totală a Ungariei este de **93.030 kmp.**, iar populaţia de **10.000.000**, faţă de **237.500 kmp.** suprafaţa României şi peste **22.000.000** locuitori, ca să nu mai vorbim şi despre diferenţa colosală în resurse naturale dintre România şi Ungaria.

În buletinul anual *"International Security Review-2000"* (Analiza Securităţii Internaţionale – 2000), elaborat de către Institutul Central Regal al Forţelor Armate din Marea Britanie, unul din cele mai prestigioase centre de analiză din lume, se face următoarea apreciere: ***"Dacă decalajul în ceea ce priveşte valoarea produsului intern brut dintre România şi Ungaria va continua să se adâncească în favoarea Ungariei, atunci autorităţile de la Bucureşti vor pierde controlul asupra Transilvaniei".***

Pentru un asemenea curs dezastruos al evenimentelor în ceea ce priveşte soarta României în perspectiva secolului XXI, **întreaga răspundere va reveni clasei politice româneşti în totalitatea ei.**

Capitolul XI

SPIONAJUL ÎN SECOLUL XXI

Toată lumea spionează pe toată lumea !

Revoluția de la 1989, din fosta "lume comunistă", **a schimbat nu numai fața Europei, ci însăși axa istoriei universale**.

Spionajul, așa cum a fost el înțeles și practicat în epoca post-belică, este un domeniu mort. Sfârșitul războiului rece a adus cu sine și distrugerea vechii lumi "bipolare", în care serviciile de spionaj aveau obiective bine stabilite, cunoșteau în profunzime natura "pericolelor", aveau o doctrină a informațiilor clar formulată și mijloacele tehnice pentru a le combate.

***"Noua gândire"* a lui Mihail Gorbaciov a distrus pur și simplu fundamentul de pe care acționau serviciile de spionaj din întreaga lume.** Lupta la scară planetară dintre S.U.A.și fosta U.R.S.S., precum și dintre sateliții acestora, grupați în N.A.T.O. și Tratatul de la Varșovia, nu mai există. Se pretinde că Vestul a repurtat o victorie clară împotriva blocului comunist. În ce a constat această victorie? Nimeni nu poate da un răspuns clar.

Războiul rece a fost un fenomen unic în istoria civilizațiilor, un fenomen degenerator pentru Europa și întreaga lume, o aberație a istoriei.

Războiul rece a fost provocat și alimentat de Occident sau mai exact de S.U.A. și nu de "expansionismul comunist", așa cum s-a pretins.

Noul curs al istoriei universale a fost determinat de Est, nu de Vest. Întregul Occident trece prin transformări profunde determinate de ce s-a întâmplat în fosta lume comunistă.

Toate serviciile de informații, nu numai din fostele state membre ale Tratatului de la Varșovia, ci și cele din statele membre în N.A.T.O., trec prin **profunde schimbări structurale**.

Începutul secolului XXI a găsit aceste servicii într-o **stare generală de derută**, dezorientare și mai ales de teamă față de perspectiva pierderii rolului pe care l-au avut și a fondurilor uriașe de care au dispus.

Până în anul 1992, Agenția Centrală de Informații și Agenția de Informații a Apărării din S.U.A. dispuneau împreună de circa **30 miliarde dolari anual**. Din anul 1993 încoace, aceste alocații au fost **reduse cu 10 miliarde dolari** dintr-o singură lovitură. De reținut că **întregul buget al armatei României din anul 2001 este de sub un miliard de dolari...**

Toate serviciile de spionaj, atât din Est, cât și din Vest, caută cu disperare noi misiuni, **mai puțin în România, aflată în degringoladă pe toate planurile**.

Serviciile de spionaj ale S.U.A. şi Marii Britanii s-au implicat masiv în acţiunile de reorganizare şi reorientare a serviciilor secrete, atât de informaţii, cât şi de securitate internă, din statele Europei Centrale, în numele aşa-zisei cooperări. Statele mici şi mijlocii cu demnitate naţională ştiu, din experienţa proprie de zeci de ani că, de regulă, **cooperarea cu serviciile de informaţii ale Marilor Puteri duce la înghiţirea lor de către cei mari.**

În timp ce serviciile de informaţii ale statelor din Europa Centrală sunt aservite intereselor C.I.A., în Europa Occidentală are loc un proces de separare a serviciilor de informaţii, atât în ceea ce priveşte raporturile lor cu S.U.A., cât şi cu N.A.T.O.

Se nasc servicii europene de cercetare strategică, total independente de S.U.A. şi N.A.T.O., atât prin sateliţi, cât şi prin centre de cercetare radioelectronică (SIGINT). Se conturează, tot mai evident, o cooperare între serviciile secrete ale Franţei, Italiei şi Spaniei în bazinul Mării Mediterane şi în statele limitrofe, într-o confruntare directă cu interesele S.U.A. **La rândul lor, S.U.A. cooperează cu Japonia.** În această ţară, sunt dislocate avioanele americane de tip AWACS, care efectuează cercetarea radioelectronică în spaţiile Federaţiei Ruse şi Chinei.

Foarte interesantă, pe planul evoluţiilor relaţiilor inter-occidentale, este convenţia încheiată, în anul 1998, între Uniunea Europei Occidentale şi N.A.T.O., prin *care "înaltele părţi contractante se angajează să facă schimb de informaţii"*, ca şi când cele două alianţe nu ar avea în compunere aceleaşi ţări. **Desprinderea graduală, fără şocuri**, prin "politica paşilor mărunţi", **a Uniunii Europene de S.U.A. şi N.A.T.O.** va constitui nota dominantă a evoluţiei relaţiilor inter-occidentale la începutul secolului XXI. Acest proces va avea efecte majore asupra orientării şi misiunilor serviciilor de spionaj din aria euro-atlantică.

O notă distinctă, fundamentală, pentru toate serviciile de spionaj din lume, la începutul secolului XXI, chiar dacă este vorba de state mem-bre în aceeaşi alianţă, este **lipsa lor reciprocă de încredere**. Fiecare serviciu este convins că nu se poate baza cu adevărat decât pe ceea ce face el singur.

Nu se ştie dacă şi serviciile de informaţii ale României sunt pătrunse de acest spirit sau au fost aliniate la "standardele N.A.T.O.", **pierzându-şi caracterul naţional, ca şi armata care**, încet dar sigur, din elementul de bază al sistemului naţional de apărare, **este transformată într-o piesă anexă a mecanismului militar al N.A.T.O.**

Cooperarea în domeniul serviciilor de informaţii, spre care este împinsă şi România, **implică o enormitate de riscuri dintre cele mai grave.**

Această cooperare trebuie să aibe limite foarte exacte. Este

de importanță vitală pentru statele mici și mijlocii ca această cooperare să nu se facă pe bază de contract permanent, să nu permită accesul nimănui la surse, la oameni (agenți) și metode sau la arhivele serviciilor secrete, ci să se rezume strict la schimbul de date și informații legate de cazuri concrete de interes reciproc, delimitate în timp și spațiu. Tare îmi este teamă că guvernanții României din 1990 încoace au semnat acorduri permanente cu unele puteri străine, în special cu S.U.A., prin care serviciile de informații ale statului au fost pur și simplu încătușate.

Accesul partenerilor de cooperare la sursele umane de informații poate fi fatal.

În spionaj, trebuie avute în vedere principiile verificate de viață și de istorie, potrivit cărora **aliații de astăzi pot deveni inamicii de mâine și vice-versa**, precum și acela că **învinșii de astăzi pot deveni învingătorii de mâine**.

Atunci când "cooperează" cei mari cu cei mici, statele satelite își structurează serviciile secrete, nu după nevoile proprii, ci după modelul statelor mari. De exemplu: Coreea de Sud, total aservită S.U.A., și-a denumit organul național de informații pur și simplu C.I.A., după modelul american.

Până în anul 1989, serviciile de informații din statele foste membre ale Tratatului de la Varșovia erau structurate după modelul sovietic. O dată cu venirea consilierilor americani, s-a trecut la restructurarea acestora potrivit standardelor și intereselor S.U.A. Cu alte cuvinte, **s-a schimbat stăpânul**.

Nicăieri și niciodată în lume, atât înainte, cât și după Hristos, **cooperarea între serviciile de spionaj nu a exclus și nu va exclude, nici în secolul XXI, spionarea reciprocă între state**. Oare, clasa politică de tip balcanic din România post-totalitară va înțelege vreodată acest adevăr elementar, care dăinuie de mii de ani? Înțeleg, oare, acest lucru cei care se autointitulează *"elita culturală a României"* și care cer în cor "curățirea" ambasadelor României de spionii de la Serviciul de Informații Externe și de la Direcția Informații și Reprezentare a Armatei? Știu, oare, aceste "elite" că **nu există scriitor englez de valoare care să nu fi lucrat cu serviciile de spionaj britanice, încă din vremea reginei Elisabeta I ?**

Ar fi absolut inutil să întreb câți scriitori sau câți jurnaliști români vor fi dispuși să coopereze cu serviciile de informații ale României în secolul XXI. Societatea românească abundă în naivi care cred în "diplo-mația albă"...

Și pentru a nu lungi vorba, în legătură cu modul în care spionează israelienii pe teritoriul S.U.A. se recomandă a fi citită cartea *"Teritoriul minciunii"*, autor W.Blitzer, apărută la Editura Harper din New York, în anul 1989, chiar dacă S.U.A. a ajutat Israelul cu informații în toate războaiele cu arabii.

Globalizare dar nu pentru spioni...

Chiar dacă cooperează, tendința serviciilor de spionaj de a se înșela reciproc este omniprezentă. Așa a fost și așa va fi și în secolul XXI.

În secolul XXI, statele vor continua să-și consolideze independența în domeniul informațiilor, în ciuda globalizării și a proceselor de integrare regională.

Aceasta, deoarece retragerea accesului la informații poate constitui o măsură de represalii politico-diplomatice. Așa a procedat președintele S.U.A., Ronald Reagan, în **cazul Noii Zeelande**, în anul **1983**, pentru refuzul acestei țări, foarte legată de S.U.A., de a mai accepta în porturile sale nave de război americane având la bord armament nuclear.

Cu alte cuvinte, cei mari, care te "ajută" pe linie de informații, îți pot "tăia macaroana" oricând, dacă nu stai cuminte în front ! Aceștia te pot lipsi de informații dacă depinzi numai de ei, exact atunci când ai cea mai mare nevoie de ele.

Dintre toate serviciile de informații ale lumii, **cea mai mare "inti-mitate" există între serviciile secrete ale S.U.A. și Marii Britanii. Împreună, au pus la cale "războiul rece"**, în anul 1947, pe fondul războiului civil din Grecia, deci în Balcani, și tot împreună au desfășurat cele mai agresive acțiuni de spionaj, de subversiune, asasinate și propagandă neagră, din toți anii postbelici, atât împotriva fostei lumi comuniste, cât și împotriva lumii a treia.

William Donovan, fondatorul C.I.A., a creat acest organ de spionaj cu vocație globală după ample și îndelungate consultări cu serviciile de spionaj britanice. **Englezii se consideră mentorii de facto ai tuturor structurilor de stat, juridice și de spionaj americane.** Marea Britanie, în realitate o putere de mâna a doua, își hrănește iluzia de mare putere tocmai prin participarea guvernului de la Londra la deciziile de politică externă ale Washingtonului.

Politicienii englezi consideră această simbioză americano-britanică drept o stare de normalitate și sunt extrem de frustrați atunci când americanii iau o decizie fără a-i consulta, lucru ce se întâmplă foarte des.

Totuși, influența Marii Britanii asupra deciziilor ce se iau la Washington nu trebuie neglijată. De exemplu, ideea intervenției militare americane în Golful Persic din 1990-1991 a fost de sorginte britanică. Marea Britanie a fost cel mai ardent susținător al intervenției militare americane și N.A.T.O. împotriva Serbiei în anul 1999, situație ce se poate repeta și în alte zone ale Europei Centrale și de Sud-Est în secolul XXI.

Există și o latură nevăzută a tandemului americano-britanic și anume aerul de superioritate, experiența de secole pe care englezii pretind (și nu fără temei) că o au. În general, în materie de spionaj, englezii îi privesc pe americani cu un aer de superioritate și de indulgență.

În viziunea celor de la M.I.-6 (Secret Intelligence Service), americanii sunt cotați ca *"rudimentari, simpli, fără imaginație, care mai au foarte multe de învățat de la seniorii lor britanici în materie de spionaj"*. Nici aceste aserțiuni nu sunt departe de adevăr.

S.U.A. și Marea Britanie sunt principalii executori ai prevederilor *"păcii cartagineze"* în fosta lume comunistă.

Spre deosebire totală de Marea Britanie, Franța, sora noastră cea mare, **ține morțiș la independența serviciilor sale secrete** și s-a ținut la distanță de orice forme "intime" de colaborare cu serviciile străine și mai ales cu cele americane. Dacă tot suntem "francofoni", **oare de ce România nu urmează exemplul Franței?**

Mai mult chiar, între serviciile secrete ale Franței și cele ale Statelor Unite ale Americii s-a purtat și se poartă **un război subteran necruțător**. De zeci de ani, F.B.I. este pur și simplu înspăimântat de dimensiunile și profunzimea spionajului industrial francez pe teritoriul S.U.A. După războiul din Golful Persic, pentru a exclude orice dependență de S.U.A., Franța a trecut la realizarea propriului sistem de cercetare strategică prin sateliți, iar după războiul pentru Kosovo, Uniunea Europeană și-a accelerat programul de realizare a unui sistem propriu de poziționare globală prin sateliți.Toate acestea vizează scoaterea americanilor din Europa, obiectiv urmărit de Franța încă din perioada când în fruntea acestei țări, leagăn al civilizației occidentale, se afla legendarul Charles de Gaulle.

În cadrul N.A.T.O., există o linie de demarcație și evident de contradicție între statele vorbitoare de limbă engleză, care vizează hegemonia, **și celelalte state**, care nu se va putea șterge decât prin falimentul N.A.T.O., eveniment ce poate surveni în viitorii 5-10 ani.

În anii ce urmează, Europa și lumea în ansamblu vor fi martore la afirmarea puternică a serviciilor secrete germane, care se vor mani-festa în numele unei Germanii unite și suverane, și nu ca niște prelungiri ale C.I.A., ca până în anul 1990.

După zece ani de la dezmembrarea fostei U.R.S.S., **serviciile de spionaj extern ale Federației Ruse au intrat din nou în acțiune pe fronturi largi, concentrându-și loviturile, cu prioritate, în domeniul economic și tehnico-științific**, adică tocmai de ceea ce are nevoie Rusia pentru a se reface. Măsura luată de noua administrație americană din luna martie 2001, de a expulza 50 de diplomați ruși, denotă o stare de iritare și impotență din partea organelor de contraspionaj ale S.U.A. Aceasta denotă că **loviturile aplicate de spionajul rusesc au devenit greu de suportat** și generează reacții irațională din partea S.U.A. Nu sunt de vină nici rușii și nici francezii că înalți funcționari americani din C.I.A., F.B.I. și ofițeri din armata S.U.A. se lasă recrutați sau, mai mult decât atât, chiar își oferă serviciile...

Pe de altă parte, **Washingtonul nu va convinge pe nimeni că americanii nu fac spionaj în Rusia şi restul lumii**. Măsura este cinică, brutală şi fără efecte în timp, nefiind altceva decât o formă de hărţuire politică specifică epocii războiului rece.

Pentru un stat, indiferent de mărimea şi potenţialul său, dependenţa faţă de un alt stat pe linie de informaţii este o stare extrem de gravă. Furnizorul are în mână şi pâinea şi cuţitul, iar celui dependent i se poate tăia oricând "cordonul ombilical", fiind lăsat să moară.

Internet – arma americană a invaziei tăcute

Mulţi oameni de bună credinţă prezintă "INTERNET"-ul drept un mare progres, o expresie a "globalizării" şi o inepuizabilă sursă de informaţii. În realitate, lucrurile nu stau aşa. **INTERNET este expresia dorinţei S.U.A. de a monopoliza sursele de informaţii, de a le alinia intereselor strategice globale ale S.U.A., constituind un instrument de manipulare a informaţiei şi de propagandă psihologică**. Nimeni nu va realiza o lucrare de înaltă ţinută ştiinţifică în baza informaţiilor obţinute prin INTERNET.

INTERNET-ul a apărut, în anii '70, ca o vastă reţea a Pentagonului, menit să realizeze o legătură informaţională între Ministerul Apărării al S.U.A. şi totalitatea bazelor şi instalaţiilor militare americane de pe tot globul.

Transformarea INTERNET într-un mijloc de informare publică s-a făcut la iniţiativa C.I.A., acesta devenind un instrument de influenţă şi manipulare, sub falsa imagine că ar contribui la informarea marelui public. Informaţiile care sunt circulate prin Internet nu sunt din clasa celor purtătoare de putere, de inovaţie şi progres.

Între timp, în paralel cu sistemul INTERNET, devenit public, autorităţile americane au construit un sistem reţea de tip INTERNET - total secret, exclusiv pentru cele peste 40 de servicii de spionaj politic, economic, tehnologic şi militar, prin care circulă adevăratele informaţii de valoare, la care nici cei mai intimi aliaţi nu au acces.

Spionii şi armamentul nuclear - garanţii păcii !

Prin acţiunile lor, serviciile de informaţii au constituit şi vor constitui, şi în secolul XXI, avangarda tuturor demersurilor politico-diplomatice ale guvernelor, indiferent de natura acestora. Înainte de a acţiona, un guvern responsabil mai întâi se informează, lucru pe care guvernanţii României din 1990 încoace nu l-au mai făut. Aceştia au acţionat la comanda altora...

Acţiunile de intervenţie de orice fel, dar mai ales cele militare, gestionarea unor stări conflictuale, medierile, sunt toate precedate de implicarea

serviciilor de informații. **Marile puteri ale lumii**, cu precădere S.U.A. și Federația Rusă, **își exercită influența în lume bazându-se pe puterea serviciilor lor de informații**.

Acordul Tehnic Militar de la Kumanovo, care a pus capăt agresiunii militare a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Serbiei din 1999, a avut ca bază de discuții imaginile realizate de sateliții de spionaj ai S.U.A. și Federației Ruse, acceptate ca veridice de către părțile beligerante.

Serviciile de spionaj sunt cele care veghează ca statele părți la un tratat să-și respecte ad-litteram angajamentele asumate. Nimeni nu se bazează pe buna credință a celuilalt, mai ales în domeniul armamentelor strategice nucleare.

Înainte de a se înțelege între ele statele și a se ajunge la acorduri politico-diplomatice de anvergură, mai întâi trebuie să se înțeleagă între ele serviciile de informații, prin negocieri secrete. Aici se ascunde "oculta internațională" pe care o caută toată lumea dar nu o găsește...

Pe fondul acestor realități, a apărut preceptul potrivit căruia *"la negocierile adevărate nu se intră niciodată pe ușa din față"*. Semnarea unor acorduri între șefii de state și guverne este doar fațada. Aceștia finalizează sau formalizează ceea ce au pus la punct experții serviciilor secrete, prin negocieri tainice.

Armamentul nuclear va continua să fie garantul păcii globale și în secolul XXI, prin efectul său de descurajare. Va continua, chiar dacă într-un ritm lent, proliferarea armamentului nuclear. Statele lumii s-au convins că nu se poate sta de vorbă cu americanii dacă nu ai arme nucleare.

Rolul primordial al spionajului atomic se va menține și în secolul XXI.

Cunoașterea înseamnă putere și pentru România...

Europa Centrală și de Est are una din cele două șanse:

- **să se ridice la nivelul Occidentului**, prin atingerea standardelor de integrare în Uniunea Europeană;
- **să fie redusă la nivelul "sudului"**, adică acela de sursă de materii prime și de piață de desfacere pentru Occident.

România este în cea mai teribilă cumpănă, cu mari șanse de a deveni un stat tipic al lumii a treia.

Într-o epocă în care s-a produs o revoluție în mijloacele de comunicație și o explozie în domeniul informațiilor, **ideea potrivit căreia cunoașterea înseamnă putere este de la sine înțeleasă, mai puțin în România post-socialistă**.

Pentru a repurta succese în politica externă, o națiune, fie ea democratică, autoritară sau totalitară, are nevoie de informații precise de ordin

politic, economic şi militar cu privire la rivalii săi, la competitorii săi şi, desigur, şi la prietenii săi. Acest adevăr îşi va menţine şi amplifica valabilitatea în secolul XXI.

Abram Shulsky, veteran al spionajului american, în cartea sa *"Războiul tăcut"*, apărută în 1991, pag.161, consideră activitatea de culegere de informaţii (legală şi ilegală) ca pe o ştiinţă socială care urmăreşte să înţeleagă şi, în final, să anticipeze aspectele majore de ordin politic, economic, social şi militar ale lumii.

În secolul XXI, serviciile de spionaj din S.U.A. şi din celelalte state dezvoltate se vor orienta prioritar spre sursele umane (HUMINT), spre recrutarea, instruirea şi infiltrarea de agenţi la scară planetară.

Aceasta, în urma constatării, scump plătite, potrivit căreia nici un fel de tehnologie, indiferent de gradul ei de sofisticare, nu poate substitui agentul, factorul om, în culegerea de informaţii secrete esenţiale, purtătoare de putere. În secolul XXI, se va produce o revenire în forţă a serviciilor de spionaj la for-mele şi metodele clasice, având ca figură centrală "agentul".

Secolul XXI va fi secolul marilor războaie economice, fapt pentru care şi spionajul economic va trece pe primul plan.

Dacă în epoca războiului rece, serviciile de spionaj ale S.U.A. alocau doar **3%** din resurse pentru spionajul economic, în anul 2001, acestea au ajuns să aloce **40%**.

Pe frontul secret al spionajului economic, se vor confrunta serviciile gigant ale Japoniei, considerate ca cele mai performante din lume, **cu cele americane, ruseşti, germane, franceze şi britanice.**

Spionajul privat – tot mai agresiv şi fără limite

Se nasc, în acelaşi timp, **tot mai multe servicii de spionaj private**, pe lângă marile concerne şi firme naţionale şi transnaţionale.

Dacă serviciile de spionaj aparţinând statelor mai au unele reţineri de teama unor consecinţe politice nedorite, **serviciile de spionaj particulare se războiesc pe viaţă şi pe moarte, fără nici un fel de restricţii.**

Sub acoperirea Organizaţiei Comerciale Japoneze JETRO se ascunde cel mai temut serviciu particular de spionaj economic din lume. JETRO are **filiale în 57 de state**, încadrate cu **peste 600 de spioni** de înaltă calificare în spionajul economic, care apelează la întreg spectrul de metode tipice muncii de spionaj, adică corupere, şantaj, sustragerea de documente secrete etc. Spre disperarea F.B.I., japonezii de la JETRO recrutează, fără nici un fel de scrupule, manageri ai marilor firme americane.

În inima Marii Britanii, la nord de localitatea Leeds, se află Centrul de Cercetare Radioelectronică MENWITH HILL, aparţinând

Agenţiei Naţionale de Securitate a S.U.A. Acesta este cel mai mare centru de spionaj radioelectronic din întreaga lume, unde lucrează 2.700 de specialişti, analişti şi decriptori americani.

În acest centru sunt interceptate comunicaţiile radio, telefonice, prin fax şi prin satelit ale tuturor statelor dezvoltate din Uniunea Europeană. În principal, în acest centru sunt interceptate comunicaţiile industriei de automobile a Germaniei, precum şi cele ale "Băncii Germaniei", "staţia pilon" a programului de introducere a monedei europene unice EURO, pe care S.U.A.îl sabotează cu toate forţele de care dispune.

Fostul preşedinte american W.Clinton, după inaugurarea celui de-al doilea mandat, a declarat că spionajul industrial (parte integrantă a spionajului economic) reprezintă o ameninţare la nivel naţional şi a cerut serviciilor secrete ale S.U.A. ca *"la un spionaj dus cu metode agresive să se răspundă tot cu un spionaj agresiv"*. **Aceasta va fi nota dominantă a relaţiilor inter-aliate din aria Atlanticului de Nord în secolul XXI. Lupii care au hăituit, timp de peste 70 ani, fosta lume comunistă, după dispariţia inamicului comun, s-au întors unii către alţii şi se sfâşie ca în junglă...**

Recent, Franţa a arestat un număr de cinci agenţi americani infiltraţi în compania *"France Telekom"* şi pe rezidentul lor cu acoperire diplomatică de la Paris. Diplomatul a fost expulzat, iar agenţii trădători încărcaţi cu ani grei de puşcărie. Totul s-a făcut "pe şest", fără zgomot, ca între "gentlemeni"...

Bernard Schmidbauer, ministru de stat, coordonator al serviciilor secrete ale Germaniei, citând dintr-un raport secret al B.N.D.(Serviciul Federal de Informaţii), a atras atenţia că *"serviciile americane de informaţii şi-au amplificat spionajul economic în Germania"*, iar Ambasada S.U.A. este încadrată cu un personal mult peste nevoi şi, în proporţie de **90%**, cu ofiţeri de informaţii.

Spionii francezi au reuşit să sustragă informaţii de mare valoare de la Uzinele *"Boeing"* din Seattle, mai ales cu privire la noul turboreactor şi sistemele de navigaţie de ultimă oră, utilizate ultlerior la proiectul AIRBUS-340.

În apropierea graniţei cu Belgia, se găseşte o staţie puternică de ascultare germană, exact pe linia Bonn-Paris. Este staţia cu care Serviciul Federal de Informaţii Externe **interceptează comunicaţiile firmelor franceze**.

Unde se situează România din punct de vedere al preocupărilor în domeniul spionajului economic? Nicăieri. Noi românii suntem obiect şi nu subiect în războiul secret pe frontul economic.

Serviciile de informaţii ale României au fost transformate în nişte **structuri birocratice, paralizate, timorate, dezorientate şi penetrate de consilieri străini.**

Directorul S.R.I. este numit în funcţie, prin votul Camerelor reunite ale Parlamentului, tot aşa cum este ales preşedintele Ungariei sau cel al Greciei, ceea ce este **o aberaţie!**

În fruntea serviciilor aşa-zis secrete ale României, **în locul unor profesionişti sunt numiţi oameni politici**, după criterii clientelare de partid, ceea ce este **o altă mare aberaţie!** În acest fel, serviciile secrete ale statului sunt **politizate şi utilizate în interese de partid...**

Dezastrele economice, politice şi sociale din România de la sfârşitul secolului XX au subminat capacitatea de a opera a serviciilor de informaţii româneşti, iar **redresarea situaţiei va necesita 25-30 ani, până la reînnoirea totală a clasei politice vinovate de aceste stări de lucruri...**

Sir ANTHONY BLUNT

GUY BURGESS

KIM PHILBY

DONALD MACLEAN

Cei patru mari "spioni de conştiinţă" ai secolului XX

Anexa 2

STRUCTURA ORGANIZATORICA A C.I.A.

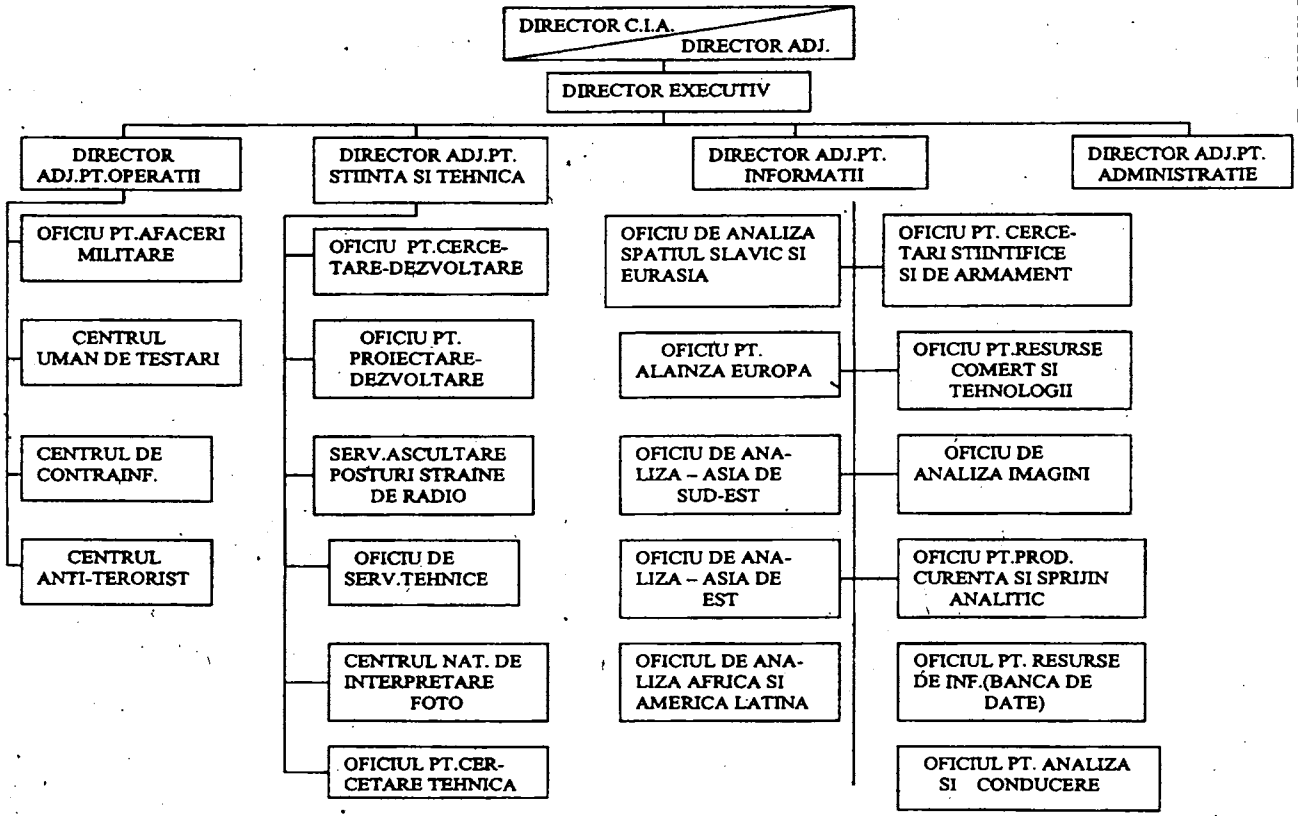
DIRECTOR C.I.A.
DIRECTOR ADJ.
DIRECTOR EXECUTIV
DIRECTOR ADJ.PT.OPERATII
DIRECTOR ADJ.PT. STIINTA SI TEHNICA
DIRECTOR ADJ.PT. INFORMATII
DIRECTOR ADJ.PT. ADMINISTRATIE
OFICIU PT.AFACERI MILITARE
CENTRUL UMAN DE TESTARI
CENTRUL DE CONTRAINF.
CENTRUL ANTI-TERORIST
OFICIU PT.CERCE-TARE-DEZVOLTARE
OFICIU PT. PROIECTARE-DEZVOLTARE
SERV.ASCULTARE POSTURI STRAINE DE RADIO
OFICIU DE SERV.TEHNICE
CENTRUL NAT. DE INTERPRETARE FOTO
OFICIUL PT.CER-CETARE TEHNICA
OFICIU DE ANALIZA SPATIUL SLAVIC SI EURASIA
OFICIU PT. ALAINZA EUROPA
OFICIU DE ANA-LIZA – ASIA DE SUD-EST
OFICIU DE ANA-LIZA – ASIA DE EST
OFICIUL DE ANA-LIZA AFRICA SI AMERICA LATINA
OFICIU PT. CERCE-TARI STIINTIFICE SI DE ARMAMENT
OFICIU PT.RESURSE COMERT SI TEHNOLOGII
OFICIU DE ANALIZA IMAGINI
OFICIU PT.PROD. CURENTA SI SPRIJIN ANALITIC
OFICIUL PT. RESURSE DE INF.(BANCA DE DATE)
OFICIUL PT. ANALIZA SI CONDUCERE

STRUCTURA ORGANIZATORICA A SERVICIULUI DE INFORMATII MILITARE AL FEDERATIEI RUSE

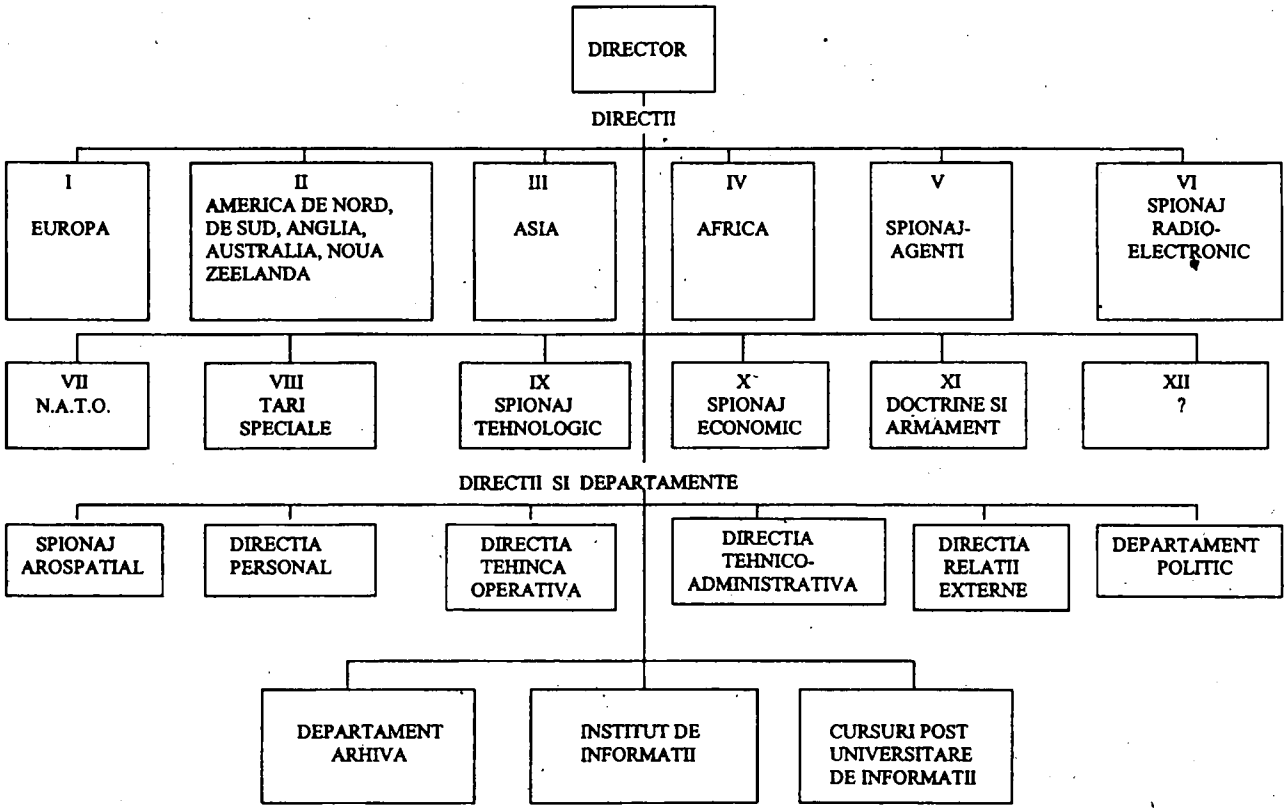

COMUNITATEA SERVICIILOR DE INFORMAȚII (SPIONAJ) ȘI DE SECURITATE A MARII BRITANII
(După Legea Serviciilor Secrete - 1994)

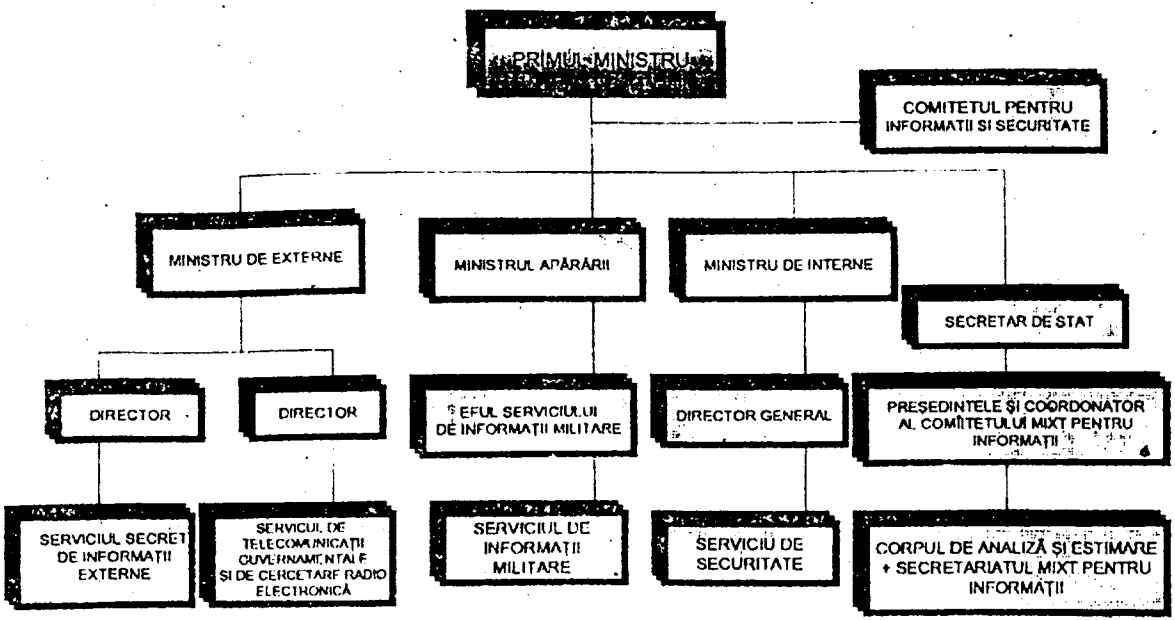
PRIMUL-MINISTRU
COMITETUL PENTRU INFORMAȚII ȘI SECURITATE
MINISTRU DE EXTERNE
MINISTRUL APĂRĂRII
MINISTRU DE INTERNE
SECRETAR DE STAT
DIRECTOR
DIRECTOR
ȘEFUL SERVICIULUI DE INFORMAȚII MILITARE
DIRECTOR GENERAL
PREȘEDINTELE ȘI COORDONATORUL COMITETULUI MIXT PENTRU INFORMAȚII
SERVICIUL SECRET DE INFORMAȚII EXTERNE
SERVICIUL DE TELECOMUNICAȚII GUVERNAMENTALE ȘI DE CERCETARE RADIO ELECTRONICĂ
SERVICIUL DE INFORMAȚII MILITARE
SERVICIU DE SECURITATE
CORPUL DE ANALIZĂ ȘI ESTIMARE + SECRETARIATUL MIXT PENTRU INFORMAȚII

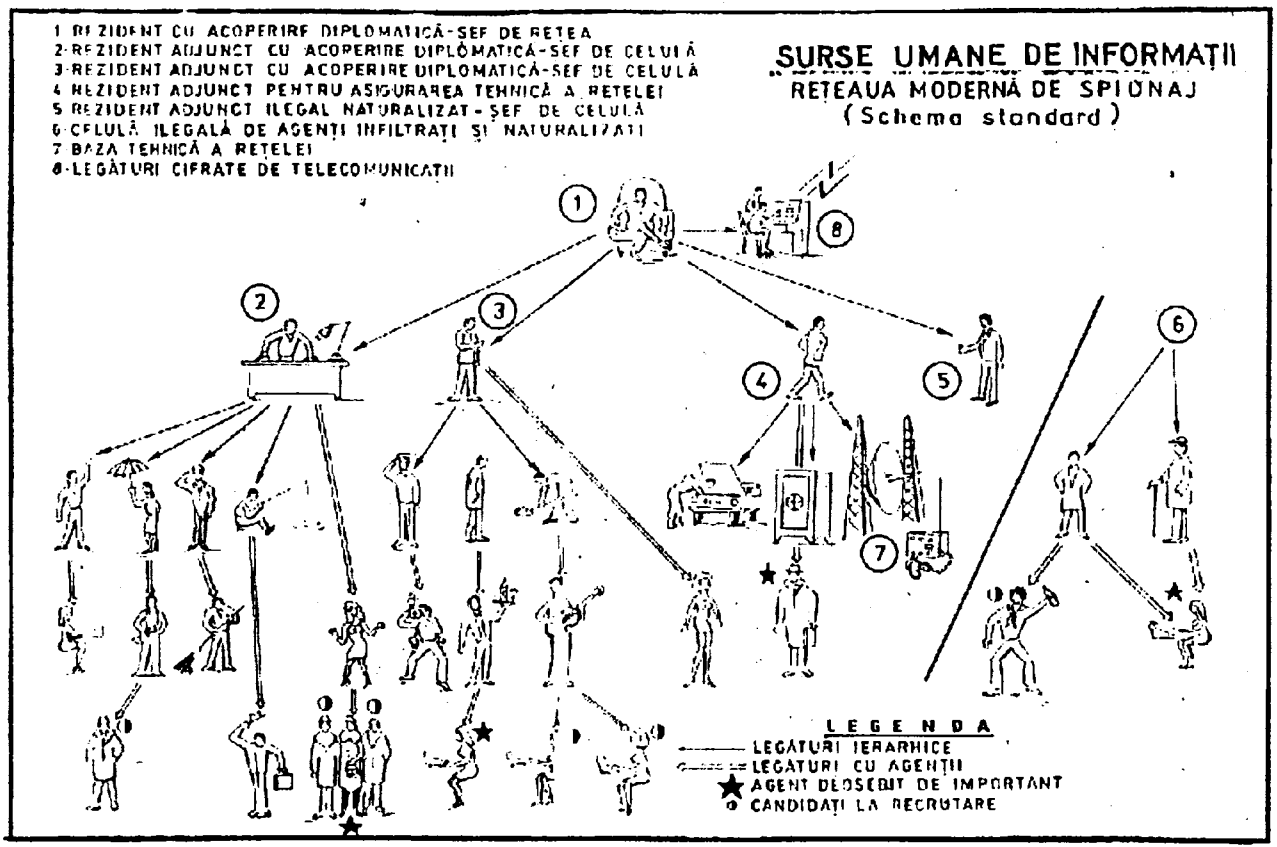
1 REZIDENT CU ACOPERIRE DIPLOMATICĂ-ŞEF DE REŢEA
2-REZIDENT ADJUNCT CU ACOPERIRE DIPLOMATICĂ-ŞEF DE CELULĂ
3-REZIDENT ADJUNCT CU ACOPERIRE DIPLOMATICĂ-ŞEF DE CELULĂ
4 REZIDENT ADJUNCT PENTRU ASIGURAREA TEHNICĂ A REŢELEI
5 REZIDENT ADJUNCT ILEGAL NATURALIZAT - ŞEF DE CELULĂ
6-CELULĂ ILEGALĂ DE AGENŢI INFILTRAŢI ŞI NATURALIZAŢI
7 BAZA TEHNICĂ A REŢELEI
8-LEGĂTURI CIFRATE DE TELECOMUNICAŢII
SURSE UMANE DE INFORMAŢII
REŢEAUA MODERNĂ DE SPIONAJ
(Schema standard)
LEGENDA
LEGĂTURI IERARHICE
LEGĂTURI CU AGENŢII
AGENT DESCOPERIT DE IMPORTANŢĂ
CANDIDAŢI LA RECRUTARE

Anexa 5

Anexa 6

MATA - HARI

"Spioana care nu a existat"

EDGAR HOOVER

A fost, timp de 48 de ani,
şeful poliţiei politice - F.B.I. - a S.U.A.
A şantajat clasa politică,
a terorizat intelectualitatea şi a suprimat
cu brutalitate orice mişcări
cu orientare de stânga.
A fost supranumit "Marele Inchizitor"
al democraţiei americane.

Adevăratul rol al
INTERNET-ului !

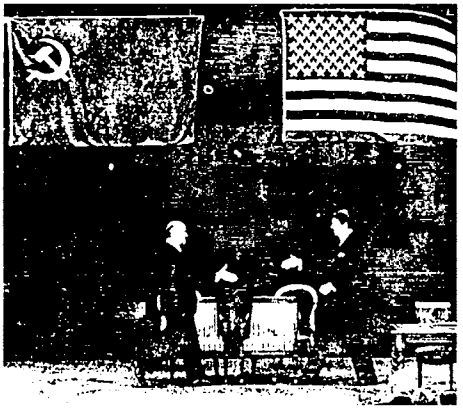

M.S. GORBACIOV

- cel mai mare "agent de influenţă" al secolului XX
şi "patronul" său Ronald Reagan

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. **Sanche de Gramont** - ***„Războiul secret"***
Editura G.P.Putnam's Sons
New York 1963

2. **Allen Dulles** - ***„Meseria de spion"***
Editura Harper-Row
New York 1963

3. **Oleg Penkovsky** - ***„Documentele Penkovsky"***
Editura Collins
Londra 1965

4. **Ronald Seth** - ***„Enciclopedia spionajului"***
Editura New English Library
Londra 1972

5. **Ford Rowan** - ***„Spionajul tehnologic"***
Editura Putnam's Sons
New York 1978

6. **Richard Deacon** - ***„Serviciul secret al Japoniei – KEMPEI-TAI"***
Editura Berkley Books
New York 1983

7. **R.V.Jones** - ***„Cel mai secret război"***
Editura Coronet Books
Londra 1983

8. **Andrew Hodges** - ***„Alan Turing - Enigma spionajului"***
Editura Unwin Peperbacks
Londra 1985

9. **David Holloway** - ***„U.R.S.S. şi cursa înarmărilor"***
Editura Yale University Press
S.U.A. 1986

10. **Henry S.A.Becket** - ***„Dicţionar de spionaj"***
Editura A.Dell Book
New York 1987

11. Peter Wright - ***„Vânătorul de spioni"***
Editura William Heinemann
Australia 1987

12. David P.Barash - ***„Cursa înarmărilor şi războiul nuclear"***
Editura Belmont
California 1987

13. Jeffrey E.Garten - ***„O pace rece"***
Editura Times Books
New York 1992

14. A.Blanovski - ***„Diplomaţia cotropitorilor"***
Editura Universitas
Chişinău 1992

15. Lucien S.Vandenbroucke - ***„Operaţiile speciale"***
Editura Oxford University Press
New York 1993

16. Edward Pessen - ***„Pierzându-ne sufletele"***
Editura Iva R.Dee
Chicago 1993

17. Abram N. Shulsky - ***„Războiul tăcut"***
Editura Brassey's
New York 1993

18. Mark Lloyd - ***„Cartea Guinness a spionajului"***
Editura Guinness Publishing
Londra 1994

19. Jeffrey R.Richelson - ***„Un secol de spionaj"***
Editura Oxford University Press
New York 1995

20. Norman Polmar
Thomas B.Allen - ***„Cartea spionilor, o enciclopedie"***
Editura Grennhill Books
New York 1997.

CUPRINS

I. DE LA EDEN LA... WASHINGTON 13
Lucifer – spionul şi Moise – şeful de agentură... 13
Samson şi Dalila 16
Învăţăturile lui Sun-Tzu către spioni 17
Alexandru Macedon, cifrul şi... cenzura 19
Ştefan cel Mare, fondatorul... Securităţii ! 21
"Poliţia politică" vine de la Apus... 23
Napoleon – spionaj şi dezinformare în stil imperial... 25
Spionii şi independenţa SUA 28
Benjamin Franklin – spion "dublu"? 29

II. INTELIGENŢE ÎN ILEGALITATE 33
Spionaj fac întotdeauna ceilalţi ! 33
Premiul Nobel se obţine mai uşor... 34
America – paradisul spionilor 36

III. CONŞTIINŢA – O MARFĂ LA MARE PREŢ ! 40
"Apostolii" de la Cambridge 40
Kim Philby 42
Francis Burgess 45
Donald Maclean 48
Sir Anthony Blunt 50
John Carneross 51
Homosexualul E.Hoover – maestrul şantajului 54
Frustrarea duce la trădare 58

IV. AGENŢII DE SPIONAJ – LĂNCIERII TRĂDĂRII 64
Spionajul fără agenţi – ca nunta fără lăutari ! 64
"Craii" CIA de la Răsărit: Ceauşescu, Sadat, Pahlavi şi Gorbaciov 67
Transfugii ruşi intoxică Occidentul ! 70
Răzbunarea Moskviciului 71

V. CANDIDAŢI LA PREMIUL NOBEL AL SPIONAJULUI ... 75
Scriitori şi spioni 75
Spioni care au scris istoria 78
Sidney Reilly 78
Richard Sorge 82
Rudolf Roesler 87
Chaim Herzog 89
I.V.Andropov 92
George Bush 94

VI. SPIONAJ ŞI SEX TOTAL ! 99
Naţiunile-spion: spionaj pentru prosperitate 99
Mata Hari – fatală dar nu ca spioană ! 103

Lupte crunte, cu femei în frunte... 105
Amor ruso-american 108
Sex total cu... soţia premierului ! 109
Schimb de "rândunici" Anglia - URSS 110
"Afacerea Profumo" – sex cu... cădere de guvern 112

VII. ACŢIUNILE "ACOPERITE" 116
De la "asistenţă tehnică" la crimă 116
Fidel Castro era... mai "acoperit" 118
Nu există doar un holocaust ! 119

VIII. SPIONAJUL ATOMIC 123
SUA a primit puterea (atomică) din Europa 123
"Suntem toţi nişte fii de bestii !" 125
"Dumnezeu a dat Americii bomba atomică" şi... a ajuns în URSS ! 127
Război rece cu spionaj la înălţime 129
De aproape, se vede mai bine... 131
România – în obiectiv atomic ! 133

IX. SPIONAJUL "PRIETENESC" 135
"Nu există prietenii eterne..." 135
Israelul spionează "en gros" în SUA ! 136
"Schimb de amabilităţi" SUA – Franţa - Japonia 138
ONU – cel mai mare centru de spionaj ! 139

X. INFORMAŢIILE – REVOLUŢIE ÎN EVOLUŢIE 145
Salvarea naţională – informaţii şi sacrificii 145
Sursele publice şi... minciunile diplomatice 147
Sursele umane şi arta recrutării 151
Dumnezeu a dat spionilor computerul ! 153
Analiza şi sinteza informaţiilor – totul sau nimic ! 155
Ionel I.C.Brătianu – un model prea îndepărtat... 157
Balcanii – ţinuţi "la foc mic" de SUA ! 158
Războiul rece, înlocuit cu "pacea cartagineză": distrugerea din temelii a Estului ?!... 160

XI. SPIONAJUL ÎN SECOLUL XXI 163
Toată lumea spionează pe toată lumea ! 163
Globalizare dar nu pentru spioni... 166
Internet – arma americană a invaziei tăcute 168
Spionii şi armamentul nuclear – garanţii păcii ! 168
Cunoaşterea înseamnă putere şi pentru România... 169
Spionajul privat – tot mai agresiv şi fără limite 170

BIBLIOGRAFIE 179
CUPRINS 181